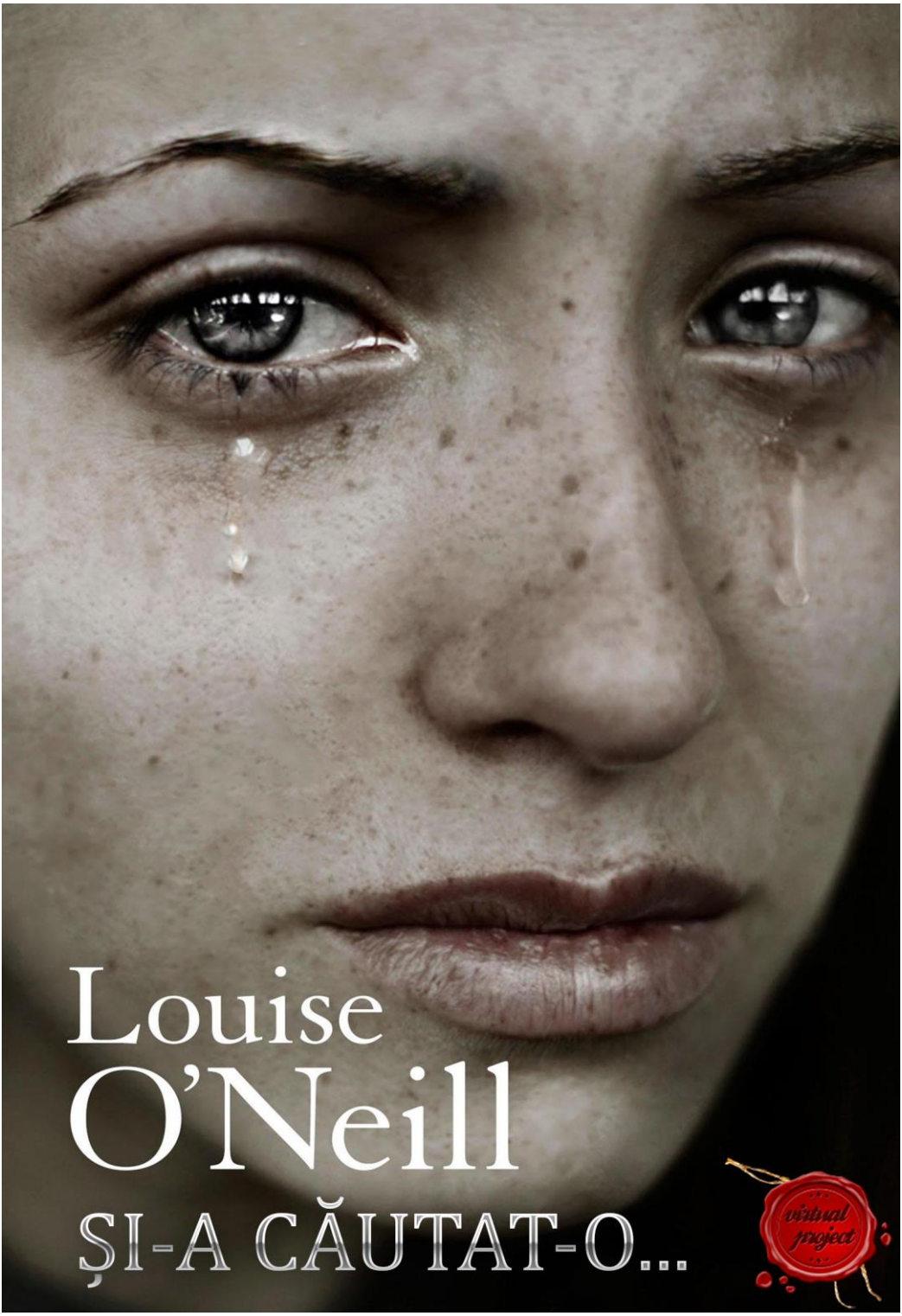
Louise
O'Neill
ȘI-A CĂUTAT-O...
virtual project

LOUISE O'NEILL

ȘI-A CĂUTAT-O...

Original: *Asking For It* (2015)

Traducere din limba engleză de:
MARIA MIRABELA SOARE

virtual-project.eu

2018

ANUL TRECUT

Joi

Văd în oglindă chipul mamei care vine lângă mine. Tenul pudrat îi evidenţiază rujul roşu.

În ciuda căldurii înăbuşitoare, tunsoarea ei bob e încă perfectă. Merge la coafor în fiecare sâmbătă. „Merit să mă răsfăţ", spune ea când iese din casă. „Nu îmi pasă cât de mult costă".

Karen Hennessy merge la coafor de trei ori pe săptămână. Niciodată nu menţionează preţul.

Transpir de atâta căldură, mă îmbujorez, iar maioul în care am dormit şi care prinde o tentă de gri se lipeşte de mine. Mă uit când la ea, când la mine.

Oamenii spun mereu că semăn atât de mult cu mama. Că suntem una şi aceeaşi.

— 'Neaţa, îmi spune ea. Ce faci acolo, stai şi te uiţi în oglindă?

Se uită încruntată la pieptul meu, la sfârcurile care ies în evidenţă pe sub maioul transpirat.

— Nimic, spun eu, acoperindu-le cu mâinile. Ce vrei?

— Voiam să văd dacă te-ai trezit.

Îi fac semn către birou, unde se află laptopul deschis, un folder plin cu notiţe, romanul *Fiche blian ag fás*[1] şi un dicţionar irlandez-englez.

— M-am trezit de la cinci, îi spun eu. O'Leary ne va da un test oral azi.

Bineînţeles că Jamie va lua cea mai mare notă. Când îşi va expune prezentarea, O'Leary va închide ochii şi se va lăsa pe spate în scaun. De fiecare dată când deschide ochii şi-şi aminteşte cine vorbeşte, pare surprins. De parcă nu i-ar veni să creadă că cineva ca Jamie poate vorbi o irlandeză perfectă.

— Eh, nu îl băga în seamă pe Diarmuit O'Leary, spune ea surâzând. Ştie că eşti fata mea?

Nu îi răspund.

— Ţi-am adus vitaminele, zice ea. Trebuie să le iei înainte de micul dejun.

— Le iau mai târziu.

[1] Roman al autorului Maurice O'Sullivan publicat în engleză şi în irlandeză în 1933 (n.t.).

— Emmie, zău așa. Cei de la Health Hut[2] au făcut o comandă specială pentru tine.

— Știu asta, mamă.

Strânge un pic din buze, așa că mă prefac că-i zâmbesc.

— Și chiar apreciez asta.

— Le las aici, în regulă?

Pune pastila și un pahar cu apă pe noptieră, lângă iPhone-ul meu și mai mulți cercei amestecați.

Se așază din nou în spatele meu, îmi pune o mână pe șoldul drept și pe cealaltă la baza coloanei vertebrale și împinge bazinul în față.

— Trebuie să fii atentă la postură, draga mea.

Mama miroase a făină și a scorțișoară, amestecate cu parfumul floral pe care îl folosește de ani buni. Încă o pot vedea stând la masa ei de toaletă din dressing, îmbrăcată într-o rochie din mătase argintie, care îi învăluie corpul, dată cu ruj deschis și cu părul șaten prins într-un coc. Avea părul mai lung pe atunci. Tata o striga de la baza scărilor, spunându-i „Vom întârzia, Nora", iar ea îi răspundea „Vin, dragule", cu glasul specific pe care îl folosea cu el, cu toți bărbații. (Iar eu mă întrebam de ce nu folosea același ton și cu mine.) Ultimul lucru pe care îl făcea era să-și ia parfumul, să ridice capacul auriu și să pulverizeze pe încheieturile mâinilor. Eu stăteam în capătul scărilor, urmărind cum i se mișcau șoldurile pe sub rochia de mătase, în timp ce cobora către tata, care o aștepta. El niciodată nu-și lua ochii de la ea, nici măcar când plecau împreună, iar eu începeam să plâng și să dau din mâini, în timp ce dădaca mă ținea strâns.

Mama pune mâna pe abdomenul meu.

— Ți-a venit ciclul? întreabă ea. Ești un pic balonată.

Îi dau mâna la o parte.

— N-ai de ce să îți faci griji, mamă. Nu sunt însărcinată.

Mă îndepărtez de ea și îmi verific telefonul. Mi-a scris Ali. Din nou. Chiar dacă nu i-am răspuns la ultimele două mesaje.

— Te rog, nu-mi vorbi așa.

— Așa cum?

— Cu tonul acela.

— N-am folosit niciun ton.

Are umerii încordați și știu că e pregătită să coboare și să-i spună tatei că am fost lipsită de respect, de orice maniere. El va ofta și îmi va spune că e dezamăgit de mine. Indiferent de ce i-aș spune, oricât de mult aș încerca să îi

[2] Magazin online cu vitamine și alte produse naturiste (n.t.).

explic, nu mă va asculta. „Nu există altă variantă”, va spune el. „Te rog să îți tratezi mama cu mai mult respect”.

Niciodată nu există altă variantă și niciodată nu e varianta mea.

— Scuze, mamă.

Se liniștește.

— Ia-ți vitaminele, spune ea, apoi coboară ca să iei micul dejun cu mine și tata. Vrea să te vadă înainte să plece la serviciu.

Se întoarce către ușă, se uită la mine, mă privește din cap până în picioare, fixându-și privirea pe chipul meu. Și știu exact ce urmează să-mi spună.

— Ești frumoasă în această dimineață, Emmie. Ca întotdeauna.

Ușa se închide în urma ei, iar aerul din cameră devine sufocant. Abia ajung la fereastra glisantă, o deschid ca să pot respira și aproape că pot simți gustul sărat al brizei de mare. Mai sunt șase case așezate ca un iadeș în jurul golfului, toate vopsite în același galben-deschis, având cadre negre la ferestre și uși; în parcarea asfaltată din fața caselor stau aliniate mașinile mari, de bun-gust, Toyota, Volvo sau Honda, negre sau argintii, de parcă orice altă culoare ar atrage prea multă atenție. Nina Kelleher, care stă la două case mai jos, își conduce fetele, pe Lily și pe Ava, spre un break. Are în gură o felie de pâine prăjită în timp ce închide portiera după Lily și îi face cu mâna lui Helen O’Shea, care se află în parcarea următoare și stă în genunchi pentru a-i lega șireturile fiului său.

— Dumnezeule, cum arată locul ăsta, a spus Jamie anul trecut, când am trecut pe lângă complexul de locuințe de la periferia din Ballinatoom.

Casele bine îngrijite erau înghesuite una lângă alta. La pervazuri erau așezate coșuri cu flori, iar pe gazonul îngust din fața caselor, grupuri de copii răsfățați jucau „Țară, țară, vrem ostași!”. Maggie abia își luase carnetul de șofer și ne-am urcat toate patru în Volvoul părinților ei, purtate de sentimentul libertății, de parcă am fi putut să mergem oriunde și să facem orice am fi vrut, deși nu merseserăm niciodată mai departe de Kilgavan.

Am condus prin Ballinatoom, am trecut de sensul giratoriu, am mers pe Main Street, pe lângă biserică, am trecut de garajul de la marginea orașului, pe lângă locul de joacă, apoi în jos, pe drumul lăturalnic, și ne-am întors iar în sensul giratoriu. Ne-am tot învârtit, am mâncat jeleuri și ne-am uitat după băieții din celelalte mașini, pe care îi știam. Maggie a insistat să dăm muzica mai încet când am trecut pe lângă înmormântarea lui O’Brien, unde câțiva oameni stăteau la coadă ca să-și transmită condoleanțele.

— E atât de mult galben, a spus Jamie, întorcându-se să se uite prin lunetă, în timp ce treceam de complex. Există vreo regulă care spune că fiecare complex de case din țara asta trebuie să fie galben-deschis?

Am văzut-o cu coada ochiului pe Ali, care stătea în spate, lângă ea. I-a dat un cot și mi-a făcut un semn cu capul.

— Uite, i-am spus lui Jamie, întorcându-mă să îi dau iPodul. Alege tu altceva, m-am săturat de melodiile astea.

Și am putut s-o aud pe Ali cum a răsuflat ușurată că de data aceea nu ne-am certat deloc.

Jamie n-ar mai spune același lucru acum. Ar fi fericită să locuiască în complexul nostru.

•

— Ce naiba, Mags, spun eu, în timp ce deschid ușa din dreapta șoferului, dând la o parte pungile de chipsuri Tayto, o minge de hochei, gutiera ei, un pix roșu care curgea și vreo douăzeci de foi mototolite.

— Scuze.

— Spui asta în fiecare dimineață. Și totuși e la fel.

Îmi scot din ghiozdan o carte pe care să stau ca să nu îmi murdăresc fusta de pastă roșie.

— Miroase groaznic aici. Sunt deschise toate geamurile?

— Da, îmi răspunde Jamie din spate. E așa păcat că nu mai ai voie să folosești Volvoul, Mags. Are aer condiționat, nu?

— Am adus câteva brioșe făcute de mama, spun eu.

Nu vreau să mai vorbesc despre Volvo. Scot una din ghiozdan și i-o întind lui Maggie.

— Încă sunt calde. Doamne, mama ta e minunată, spune ea, conducând cu o singură mână.

— Mda, spun eu, privind pe geam. E cea mai tare.

Mă întorc să le dau punga cu sandviciuri lui Ali și lui Jamie. Ali își dă pe spate extensiile blonde.

— Nu, n-ar trebui, spune ea, luând o gură de cafea din termosul de la Nespresso. Mama ne-a înscris la un concurs bazat pe o dietă cu fructe și legume. Emma? spune ea, mușcându-și buza.

— Mda?

— Suntem în regulă?

— Poftim?

— Nu mi-ai răspuns la mesaj mai devreme. Mă întrebam dacă ești supărată pe mine sau ceva de genul ăsta.

Și-a dat cu prea mult creion dermatograf, care i-a curs și i s-a strâns în colțul ochilor. Acum câteva luni, tatăl ei i-a adus o trusă de machiaj, una de genul celor pe care le are orice artist de make-up profesional, plină cu produse și pensule.

— Pur și simplu, ne-a zis Ali, ridicând din umeri.

Maggie a țipat entuziasmată, luând un tuș de ochi ca să exerseze pe Jamie.

— În regulă, am zis eu.

Am luat și eu o cremă iluminatoare pe care o voiam de mult timp, dar mama îmi spusese că e prea scumpă.

— Totuși întotdeauna mi s-a părut că fetele de la Mac arată ca travestirii.

— Dumnezeule, Ali, am oftat eu. Controlează-te puțin, poți?

I-am întins brioșele lui Jamie. Nu a observat, așa că i-am fluturat punga prin față.

— Alo. Pământul către Jamie.

Ea ezită, uitându-se la pungă, apoi la mine. Scoate o brioșă și mușcă din ea, înghițind-o aproape pe toată.

— Ușor, îi spun eu. Nici măcar Maggie n-a mâncat-o pe a ei atât de repede.

— Taci, îmi răspunde Maggie. Am avut ora de înot la șase dimineața. Cred că pot să mănânc o brioșă dacă vreau.

— Nu știu cum poți să te trezești așa devreme, îi spun eu. M-am ridicat din pat cam cu zece minute înainte să ajungi tu. Sunt un dezastru.

Jamie mototolește în mână hârtia de la brioșă.

— Eu m-am trezit mult mai devreme, Mags, spune ea. A trebuit să învăț pentru examenul de azi, la irlandeză.

— La naiba, zic eu. Am uitat de asta. Am încurcat-o rău.

— Nu cumva ai uitat să înveți și la fizică, săptămâna trecută? se uită Jamie încruntată la mine. Ce coincidență.

Am avut punctaj de 78% la acel test, domnul O'Flynn mi-a pus pe bancă foaia cu rezultatul, făcându-mi cu ochiul și șoptindu-mi „Foarte bine". Am lăsat foaia pe bancă, să o vadă toată lumea.

— Și, în primul rând, a continuat el, felicitări, Jamie.

Jamie a luat foaia cu rezultatul ei pe care era scris cu marker roșu punctajul de 93%. Expresia feței ei a rămas neschimbată în timp ce a pus foaia în ghiozdan. Eu m-am uitat la a mea din nou și îmi părea că numărul ieșea din pagină, se ridica spre mine și îmi intra în ochi. Voiam să rup foaia în bucăți mici.

— Bravo, J.

I-am zâmbit, în caz că cineva ar fi crezut că sunt geloasă.

— Doamne, acum îmi doresc să fi învățat.

— Ai primit ochelari noi de soare? întreabă Maggie, în timp ce Ali caută o pereche de ochelari de soare Ray-Ban, în rucsacul galben, marca Celine, pe care mama ei i l-a cumpărat din Paris.

— Ce s-a întâmplat cu cei de la Warby Parkers, pe care ți i-a cumpărat taică-tu?

— E ciudat, spune ea, în timp ce eu încerc să nu mă trădez. Nu-i găsesc nicăieri.

— Oh, nu, spune Maggie, întorcând în parcare.

— Nu poţi să-ţi cumperi altă pereche? întreb eu indiferentă.

Îşi permite să-şi cumpere altă pereche.

— Nu-ţi poţi cumpăra modelul ăla decât din State. Ţi-am mai spus.

— A, da, cred că mi-i amintesc.

Ţin rucsacul pe un umăr şi încep să caut caietul de irlandeză.

— Oricum, erau un pic cam mari pentru faţa ta, scumpo.

Ajungem la St. Brigid Secondary School, o clădire gri, impunătoare, cu ferestre pătrate, în care se reflectă lumina soarelui. Lângă, sunt anexele. Sala de sport, terenul de tenis şi parcarea sunt în faţă; în spate, se află terenurile pentru păşunat, iar vacile se aud mugind puternic, de câte ori elevii se pitesc în spatele sălii de sport ca să fumeze. Au rămas doar cinci – aşteaptă să moară şi bântuie prin clădirea imensă. Măicuţele au vândut pământul ca să poată cumpăra o altă mănăstire în cealaltă parte a oraşului Ballinatoom. Mă uit în jur, la sutele de fete transpirate care coboară din maşini. Fustele plisate din lână gri-închis, şosetele gri, lungi până la genunchi, şi sacourile gri-închis nu sunt potrivite pentru căldura asta, dar domnul Griffin, directorul, a făcut ieri următorul anunţ: „Uniforma trebuie purtată cu totul, fetelor, indiferent de vreme. Nu există nicio excepţie de la această regulă".

Elevii merg înainte, râd şi se ţin de braţ, îşi caută prin ghiozdane şi strigă unii la alţii să se aştepte. În drum spre curs, mă întâlnesc cu diverse colege care mă întreabă de unde mi-am cumpărat ochelarii de soare, ce luciu de buze am folosit sau dacă sunt pregătită pentru examenul de azi de la irlandeză. Le zâmbesc şi le spun: „Mulţumesc, sunteţi atât de drăguţe" şi le fac alte complimente în schimb. Imediat ce mă îndepărtez, îmi imaginez că şuşotesc între ele despre cât de drăguţă şi de naturală sunt, că am mereu timp pentru toată lumea, minunându-se că încă pot fi cu picioarele pe pământ deşi arăt atât de bine.

Când se aude ultima sonerie, deja sunt epuizată. Trebuie să zâmbesc, să fiu simpatică şi să arăt de parcă mi-ar păsa de problemele altora, altfel mi s-ar spune că sunt nemernică. Ceilalţi nu înţeleg cât de obositor e să joc rolul ăsta în fiecare zi.

Ali: Unde eşti?

Ali: Ai primit ultimul meu mesaj, scumpo? Nu sunt sigură că s-a trimis.

Ali: Hei, mă întreb dacă ai primit ultimele două mesaje pe care ţi le-am trimis. Unde vă găsesc după ore? Vă aştept lângă sala de economie.

•

— Hei.

Ali stă întinsă pe trotuar pe sacou, lângă Fiesta, are fusta ridicată şi cămaşa descheiată, ca să se bronzeze cât de mult poate.

— Mi-ai primit mesajele?

— Nu.

Mă uit la telefon să văd cât e ceasul şi îmi acopăr ochii cu mâna, uitându-mă înapoi spre şcoală.

— Doamneee, unde e? Nu am cremă pentru protecţie solară. O să iau foc dacă nu ajunge aici curând.

— La naiba, spune Ali. Nici eu n-am. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Ştii ce piele sensibilă am, spun eu şi îmi pun sacoul deasupra capului ca să mă acopăr. Şi aminteşte-ţi ce-a spus Karen despre pericolul expunerii la soare, a spus că razele UV…

— Mda, dacă aş vrea o lecţie de la mama, aş întreba-o de bunăvoie.

— Emma!

Tresar când aud vocea aceea chiţăită.

— Bună!

— Hei, Chloe!

E Chloe Hegarty, cu părul ei ridicat ca o aureolă în vârful capului, cu coşuri pline de puroi galben în zona maxilarului şi a bărbiei. Ar trebui să se ducă la un dermatolog. Mă întorc, prefăcându-mă că îmi caut ceva în ghiozdan.

— Auci, spune Ali, în timp ce Chloe se îndepărtează.

— Mă rog, spun eu. Ah, slavă Domnului, uite-le!

Le văd pe fete ieşind din clădirea de lângă sala de sport. Maggie stă cu ochii în iPhone, tastând furioasă, iar Jamie merge în urma ei.

— Grăbiţi-vă! strig eu.

— Scuze, spune Maggie când ajunge la noi.

Sacoul i s-a prins de curelele ghiozdanului în timp ce cotrobăie după chei, fără să-şi ia ochii din telefon. Primeşte o notificare şi lăsă ghiozdanul să cadă, iar faţa i se luminează când citeşte noul mesaj.

— Mags, spun eu. Ce naiba, mă prăjesc. Poţi măcar să deschizi uşa?

— Scuze. Eli spune că va fi în parc la cinci, cu băieţii, în caz că vrem să mergem acolo.

Îşi pune telefonul pe capota maşinii, ghiozdanul lângă şi începe să caute prin el. Scoate trei caiete zdrenţuite, şerveţele vechi, o eşarfă cu imprimeu de leopard, un iPod, Tic Tac, o caserolă din care curge ceva şi un caiet A4.

— Sigur sunt pe aici pe undeva, bombăne ea, în timp ce se şterge pe mâini cu un şerveţel, de zeama care i s-a scurs din sandviciul cu ton.

— Stai aşa, aici trebuie să fie.

Deschide uşa, ferindu-se de valul de căldură care a izbit-o. Se urcă în maşină şi deschide cealaltă portieră, din interior.

— Iisuse, spune Jamie când intrăm în maşină, deschizând toate geamurile. Când ai zis că îţi vei primi maşina cea nouă, Ali?

— Mai sunt doar trei luni până la ziua mea de naştere!

Ali îşi scoate iPhone-ul şi se uită prin galeria foto, unde are o poză cu un Mini Cooper nou, albastru-deschis, iar Maggie şi Jamie exclamă „Auu!" când îl văd.

— Am impresia că vezi numai Mini Cooper peste tot zilele astea, mă trezesc eu spunând. Sunt foarte populare acum.

Ali îşi lasă telefonul pe picior – pe telefon încă e poza aceea cu Mini Cooper.

— Las-o mai uşor, îi spun lui Maggie, în timp ce conduce pe Main Street.

E o stradă îngustă, cu clădiri foarte colorate, pe ambele părţi, cu puburi, magazine şi măcelării, toate înghesuite. Tot trotuarul este ocupat de nişte tipi de la St. Michael's – nici nu se gândesc să se dea la o parte din calea unui bărbat mai în vârstă cu baston care încearcă să treacă de ei, ignorându-l cu desăvârşire. Îşi ţin puloverele bleumarin, în V, legate în talie, arătându-şi braţele bronzate, şi cămăşile, descheiate, pe care se văd petele de transpiraţie. Şi-au lărgit nodurile la cravatele în dungi albastre şi galbene, ca să se facă mai comozi. Au câte o doză de Cola în mână şi nişte pungi de hârtie cu dulciuri. Între două clădiri este un afiş imens, cu negru şi auriu, care anunţă un festival de muzică country. E la fel în fiecare an, sute de fani de vârstă mijlocie de prin toată ţara vin în Ballinatoom, purtând cizme de cowboy şi pălării Stetsons, fredonând cântecele lui Nathan Carter.

— Nu-i aşa că sunteţi norocoşi să trăiţi aici? ne întreabă ei, respirând aerul „country".

Aş vrea să îi întreb de ce, de ce suntem norocoşi să trăim aici, dar ştiu deja răspunsul. Că e atât de frumos aici, că avem o comunitate strânsă, unde oamenii au grijă unii de ceilalţi.

Presupun că aşa e.

În câteva minute, ajungem în Connolly Gardens. E o zonă cu iarbă, înconjurată de o alee asfaltată, sub forma unei funde, iar în mijlocul ei se află o fântână din marmură.

De jur-împrejur se află case în stil georgian, toate în nuanţe pastelate. Parcăm în faţa casei lui Maggie. Casa e de un albastru-deschis, cadrele geamurilor sunt crem, iar pe uşă – tot crem – se află un inel de fier în formă de cap de leu.

— N-ai de gând să intri? întreabă Maggie, în timp ce deschide uşa.

O urmează Jamie. Ali îmi aruncă o privire, aşteptând până când îi fac semn că nu.

— Nu, Mags. Aştept aici cu Em.

— Aduceţi voi loţiunea de soare? strig eu după ele.

Nu vreau să fiu nevoită să vorbesc cu mama lui Maggie. Ultima oară când am sunat a dispărut în „zona ei de lucru", ca să îmi aducă o carte care „îţi va spune multe, Emma". Hannah a provocat mare agitaţie în cartier când s-au mutat aici, acum cinci ani, din North Cork. Era însărcinată cu sora lui Maggie, Alice Eve, burta stătea să îi plesnească sub tricourile mulate, iar ei nici nu îi păsa că femeile în vârstă îşi făceau semne, apoi îşi fereau repede privirea, când îi vedeau burta imensă. Toată lumea discuta despre nou-veniţi, despre mama care e „terapeut şi practică terapia prin joacă, orice ar însemna asta", despre tatăl care „e contabil şi trebuie să câştige destul de bine dacă îşi pot permite o astfel de casă – ar trebui să îi vedeţi preţul" şi despre cealaltă fată a lor, care avea vreo doisprezece sau treisprezece ani şi despre care spuneau că e foarte frumoasă. M-am îngrijorat când am auzit asta, până am văzut-o pe Maggie şi mi-am dat seama că, da, era frumoasă, dar nu mai frumoasă decât mine.

În acea zi în care s-au mutat aici, mama i-a spus tatei, în timpul cinei, când îi dădea castronul cu piure, următorul lucru: „Am auzit că soţia e foarte atrăgătoare şi cred că e curajoasă să-şi *arate* firele de păr albe atât de devreme".

— Sunteţi gata? ne întreabă Maggie când revine la maşină şi deschide uşa.

— Ah, arăţi atât de bine, zice Ali.

Maggie poartă o cămaşă bărbătească pe post de rochie. E o cămaşă în carouri, pe care a cumpărat-o de la un second hand. Are şi nişte cizme de un argintiu-metalic, de la Doc Martens, poartă o eşarfă cu imprimeu care îi strânge buclele la spate, pe care şi-a înfăşurat-o de două ori, făcându-şi în vârf o fundă mare cât capul, şi mai multe inele de argint.

— Iisuse, spun eu. Arăţi ca o Amish sau ceva de genul ăsta.

Maggie se priveşte în oglinda ovală, care atârnă deasupra mesei cu picioare fusiforme, de pe hol. Urăsc oglinda aia stupidă, cu mesajul „Eşti frumoasă în sufletul tău" scris cu litere cursive şi argintii. Mereu îmi vine să o dau jos de acolo.

— Provocator, spune ea fericită. Iubesc stilul Amish.

•

La ora asta, în Connolly Gardens e linişte. Trei femei stau pe o bancă, de cealaltă parte a zonei verzi, toate poartă colanţi negri, maiouri mulate şi sandale Birkenstock, cu saltele de izopren pentru yoga înfăşurate la picioare şi cu pungi de hârtie de la Health Hut. O altă femeie, în pantaloni de trening

și un tricou larg, aleargă după doi copii mici, cu o loțiune pentru protecție solară și pălării de soare în mâini. Câțiva copii mai mari, în costume de baie dintr-o singură piesă, țipă și aleargă în jurul fântânii, în picioarele goale.

— Hei, sexy.

Un tip cu o șapcă de baseball scoate capul pe geamul mașinii parcate la intrare. Prietenul lui, care stă pe locul din dreapta, se uită la noi și râde. Ne vedem de drum, prefăcându-ne că n-am auzit. Mă uit în spate și bineînțeles că îl surprind arătând cu degetul spre mine.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

— Nimic.

— Atunci, zâmbește puțin. Pun pariu că ești și mai frumoasă când zâmbești.

— Frate, spun eu când ne îndepărtăm de ei. De ce se iau mereu de mine?

— Poate pentru că te-ai uitat în spate? spune Jamie, iar Maggie începe să râdă.

— Hai, J, nu fi atât de dură cu ea. Poate că îi place unul dintre ei, zice Maggie și-și strânge buzele ca să nu chicotească. Băiatul în trening alb e o partidă bună. Exact genul tău, nu-i așa, Em?

— Ha-ha, spun eu, în timp ce râde împreună cu Jamie. Foarte amuzant.

Ali nu ne bagă în seamă și se uită în altă parte.

„E foarte greu să fiu prietenă cu tine", mi-a spus ea anul trecut, la una dintre petrecerile lui Dylan Walsh. Era beată, cu capul deasupra vasului de toaletă. A mai vomitat o dată, iar eu mi-am verificat telefonul să văd dacă mi-a scris cineva. Ea s-a șters la gură cu mâna și a spus, trăgând aer în piept: „Iar uneori cred că de asta îți place să fii prietena mea". I-am spus să nu fie prostuță. I-am spus că se înșela.

— Sinceră să fiu, Al, m-am săturat să fiu hărțuită, îi spun.

— Mda, trebuie să fie atât de dificil să ți se spună tot timpul că ești superbă.

— E superficial, zic eu.

Asta ar trebui să răspundem când ni se spune că suntem frumoase.

— Nu înseamnă nimic, adaug.

Ali se oprește brusc, iar Jamie se izbește de ea.

— La dracu'.

— Frate, Ali. Ai și tu grijă, da? spune Jamie, dându-se un pas în spate.

— Șșșt, zice Ali, iar apoi vorbește mai încet. Ia uitați cine-i acolo.

Sean Casey și Jack Dineen sunt într-un colț al parcului, ascunși după o fântână. Și-au dat jos cămășile și se antrenează cu o minge de rugby. Sunt bine făcuți.

— Sean e minunat, spune Ali, oftând.

— Sean are nevoie de loţiune de soare, răspund eu.

Când aude ce spun, se uită la mine, înroşindu-se şi mai tare când mă vede.

— Hei, Emma.

Îmi face cu mâna. Îi răspund la fel.

— N-ar trebui să-i dai speranţe lui Sean, mi-a spus Maggie săptămâna trecută, pe Skype. Doar ştii că lui Ali place de el.

— Nu-i dau speranţe, i-am răspuns eu exasperată. Dar ce-ar trebui să fac? Să-l ignor? Nu vreau să-l fac să sufere.

Nu vreau să creadă că sunt o nemernică.

— O să dau *check în* pe Facebook, spune Ali, când găsim o bancă liberă.

Mă aşez la un capăt al băncii cu Jamie lângă mine, sub umbra unui stejar mic din spatele nostru, ca să ne ferim de soare. Ali îşi întinde sacoul pe iarbă, iar Maggie mi-l ia pe al meu ca să stea pe el. Îmi dă crema bronzantă – schimb echitabil – fără miros, fără chimicale. Pun puţină pe mâini şi o întind pe picioare. Verific dacă Jack Dineen se uită la noi, dar el îl împinge pe Sean la pământ, încercând să-i ia mingea cu forţa.

— Eh, cred că loţiunea e deja absorbită, Emma.

— Poftim?

Jamie îşi pune pe picioare nişte loţiune pentru protecţie solară şi începe să-şi maseze pielea.

— Ah, da, da, da, spune ea. Se simte atât de bine.

— Ah, mai taci, zic eu.

Închid ochii, iar lumea din jurul meu începe să dispară. Aud doar maşinile care trec, un claxon.

— Crezi că mă place? o întreabă Ali pe Maggie. Eli ţi-a spus ceva vreodată? Dacă Sean vorbeşte vreodată de mine?

O aud pe Maggie cum îi răspunde pe un tom calm, întrerupându-se de câte ori îi sună telefonul. O muscă bâzâie în jurul meu, dar sunt prea leneşă ca să o alung. O mamă strigă: „Fionn, vino aici imediat, e timpul să mergem acasă”. Trag cu urechea la ce povesteşte Ali despre o fată din State, care a luat o supradoză şi căreia i-a fost accesată camera web în timp ce se masturba.

— Bleah, spun eu, strâmbând din nas. Ce scârbos!

— Hannah spune că masturbarea e ceva normal şi pentru bărbaţi, şi pentru femei, intervine Maggie, verificându-şi iar telefonul.

— Poftim, deci faci şi tu? o provoc eu, făcându-i complice cu ochiul. Când te-am sunat seara trecută şi ai spus că erai „în duş”, asta făceai?

— Nu! protestează Maggie înroşindu-se. Bineînţeles că nu!

— Mhm…

— Nu fac asta! insistă ea. *Nu o fac.* Alo, îl am pe Eli, nu-i aşa?

— *În fine,* înapoi la poveste, zice Ali.

Urăşte când o întrerupem.

— Hackerul i-a trimis fetei ăsteia filmuleţul cu ea şi i-a spus că, dacă, nu ştiu exact, nu îi face un sex oral sau altceva, va posta filmuleţul pe Twitter şi va trimite un link tuturor celor din şcoală. Aşa că tipa s-a sinucis.

— Cum a făcut-o? întreabă Jamie, aplecându-se în faţă până când abdomenul îi atinge coapsele.

Ali ridică din umeri.

— Ce păcat că nu a fost Sarah Swallows, zic eu şi îmi întind braţele în sus. Ea ar fi fost foarte încântată să ajute, târfă nenorocită.

— Cine-i o târfă nenorocită? se aude o voce de tip.

E Eli, iar Conor şi Fitzy sunt în spatele lui.

— Hei, Eli, zic eu zâmbindu-i în timp ce îmi iau ochelarii de soare de la ochi şi îi pun pe cap. Ce faci?

— Sunt bine… dă el să spună.

Instantaneu, Maggie începe să ţipe de parcă nu l-a mai văzut de mulţi ani şi îi sare în braţe, prinzându-se cu picioarele în jurul taliei lui. El reuşeşte să se aşeze ţinând-o aşa, salutând-o printre săruturi. Nu apucă să-mi răspundă. Conor stă lângă mine, bineînţeles.

— Hei, Emmie, spune el.

Mă uit la el şi ridic o sprânceană.

— *Emma,* vreau să spun.

— Hei! Vorbesc mai încet ca să nu mă audă ceilalţi. Cum e mama ta?

— E bine. Încă e foarte obosită, dar presupun că era de aşteptat. Mulţumesc, totuşi.

— Pentru ce?

— Pentru că ai întrebat.

Mă priveşte pătrunzător şi îmi atinge umărul cu al lui.

— Băi, vă luaţi o cameră? le spune Fitzy lui Maggie şi lui Eli, în timp ce se aşază lângă Jamie.

— Scuze.

Maggie se îndepărtează foarte puţin, feţele lor fiind la câţiva centimetri distanţă. Ea îşi trece mâna prin tunsoarea afro perfectă a lui Eli.

— Nu îi pot rezista.

Primesc o notificare. Ali a dat *check în* din nou, de data asta şi cu băieţii. Îmi dau ochii peste cap şi îmi întind picioarele, abia ascultându-i, în timp ce mă topesc de căldură.

— E arşiţă, nu-i aşa…

— Cremă pentru protecţie solară… protecţie 50… schimb echitabil…

— Echitabil ce?

Râsete. O rază de soare pătrunde printre ramurile copacului în dreptul căruia ne-am postat, câțiva nori trec leneși pe cer. Musca aia sâcâitoare s-a întors și s-a așezat pe picioarele mele, gâdilându-mă.

— …și nu reușesc să am nuanța exactă de albastru. Vreau să arate exact ca…

— …da, mi-a plăcut piesa aia, chiar dacă domnul Shanahan a spus că Premiul Turner e inutil în zilele noastre.

— Domnul Shanahan e nebun.

Maggie s-a împrietenit cu Fitzy de când el s-a transferat la St. Bridget, printr-o aprobare specială, ca să studieze artele și să obțină certificatul de absolvire.

— E de treabă, mi-a spus el la petrecerea organizată pentru ultima aniversare. E frumușică, dar e și deșteaptă, și amuzantă. Să recunoaștem, nu poți spune asta despre prea multe fete din Ballinatoom, nu-i așa?

Pentru o secundă, n-am știut ce să-i răspund, iar el se uita deja triumfător la mine.

— Maggie e cea mai tare, am spus în cele din urmă. Deși sunt surprinsă să aud că tu crezi că e frumușică. Nu am crezut că ești atras de…

A încremenit, iar eu am simțit o fericire răutăcioasă.

— În fine.

Am zâmbit și am mai luat o bucată de tort.

— Te deranjează dacă mai iau?

M-am uitat în jur la camera aproape goală.

— Sunt sigur că mai e destul.

Se aude un scârțâit de roți pe asfalt după o frână bruscă. Un heavy metal dat la volum maxim și apoi o tipă care urlă și acoperă muzica:

— Te avertizez, dacă…

Trântește portiera și se aude un claxon puternic.

— Termină, târfă proastă, strigă un tip, când mașina demarează în viteză.

— Dylan și Julie? întreabă Ali, fără să se ridice să verifice.

— Mda.

— Doamne, oftează Maggie, întinzându-se să îl sărute pe Eli pe gât. Sunt așa fericită că nu suntem așa, iubi, tu nu ești?

— Auu, iubi, o imită Fitzy.

Apoi îi zboară prin față o minge de rugby, cât pe ce să îl lovească. Se împiedică de picioarele întinse ale lui Conor.

— Hei, ai grijă, spune Jamie nervoasă, când cade peste ea.

Își cere scuze, își dă părul din ochi, se ridică în picioare și își scutură iarba de pe pantalonii suflecați.

Dylan aleargă spre noi, Jack şi Sean sunt în spatele lui, aproape. Prinde mingea şi o aruncă dintr-o mâna în alta. Nici măcar nu se uită la mine, doar se holbează la Jamie.

— Hei, Jamie, spune el. Ce mai faci?

Ea îl ignoră, stând în locul ei şi îndesându-şi bărbia în piept.

— Am spus, „bună, Jamie", insistă el. Nu trebuie să mă ignori.

— Uşurel, Dylan.

Maggie îşi dă jos ochelarii de soare rotunzi, în stilul John Lennon, şi şi-i pune deasupra capului, aranjându-şi claia aceea de păr rebel. Îl fixează cu privirea.

— Cine te-a întrebat pe tine ceva? i-o taie Dylan.

Eli se ridică în picioare. La cei 1,93 metri ai lui, Dylan pare pitic. Eli se încăiera mult înainte, de fiecare dată când vreunul îi zicea „cioară", dar de când e cu Maggie a învăţat să se tempereze.

Acum aproape trei ani, când erau la început, Maggie ne-a spus că „ar face orice pentru mine, n-am mai simţit asta faţă de nimeni până acum". Am vrut atunci să-i spun că asta zic mereu băieţii la început.

Eli îi zice ceva lui Dylan, dar este întrerupt de o notificare primită pe telefon. Se uită la ecran şi se încruntă.

— Cine e? îl întreabă Maggie.

— Mama. De acolo ne poate vedea pe toţi.

Se întoarce către o casă galbenă din Connolly Gardens, la trei case distanţă de a lui Maggie, şi îi face cu mâna unei siluete, care stă la fereastra din faţă.

— Trebuie să merg acasă. Tata e schimbul de noapte săptămâna asta şi ea are nevoie de mine. Trebuie să am grijă de Priscilla şi de Isaac.

— Vrei să vin cu tine?

Eli o ajută să se ridice, îi descurcă ochelarii din păr şi îi aşază cu grijă la ochi. Se lasă liniştea imediat ce pleacă, iar eu încerc să mă gândesc ce să spun.

„Emma O'Donovan e sexy", l-am auzit pe un băiat spunând când aveam paisprezece ani şi abia începusem să mergem la Disco Attic, „dar a naibii de plictisitoare".

— Cum credeţi că va fi meciul de mâine-seară? întreb şi mă uit la Jack, care încă stă la marginea grupului.

Şi-a dat părul cu gel şi încă rezistă aşa, în ciuda căldurii. Tricoul bleumarin îi este lipit de corp. E cam scund, are 1,75 metri, dar e bine făcut.

— Tata mi-a spus că cică o să fie un selecţioner de la Cork.

— Ei bine, selecţionerul e fratele lui Ciarán O'Brien, deci va veni la meci, oricum.

Jack ridică din umeri.

— Totuși e o oportunitate, se bagă Sean.

Se dă mai aproape de mine, miroase a transpirație și a iarbă și stă la picioarele mele.

— Ieri am avut o întâlnire de echipă pentru asta. Apropo de meci, după ce se termină, dau o petrecere. Ai mei or să plece din oraș.

Ali se ridică entuziasmată, dar Sean nu-și ia ochii de la mine.

— Ce spui, Emma? Te bagi?

I-am spus că nu sunt interesată de el la modul ăla, că nu voi fi niciodată interesată, pentru că Ali îl place.

— Dar nu îmi place de Ali, a spus el în noaptea aia, când m-a prins în fața barului Reilly's. Pe tine te plac.

L-am împins.

— Aș vrea, Sean, știi că aș vrea, i-am spus eu. Dar Ali e una dintre cele mai bune prietene ale mele. N-aș putea să-i fac asta.

— Ar fi bine să iasă un spectacol bun, zice Dylan. Mai ales după ultima mea petrecere. Am dreptate, Emma?

— Aha, a fost bună.

— Doar bună? zice el și ridică o sprânceană. Nu asta a zis Kevin Brennan.

(Kevin, care la petrecere m-a trântit de un perete.)

— De ce? întreb eu. Ce-a spus Kevin mai exact?

(…care m-a tras după el într-un dormitor slab luminat, în care mirosea a plastilină din seturile Play-Doh. S-a împiedicat de o Barbie fără cap. O pilotă roz-bombon, râsetele celorlalți. Hai să ne întoarcem la petrecere, îi tot spuneam.)

— Ah, rânjește Dylan. Doar că te-ai distrat.

(Kevin și-a pus mâinile pe șoldurile mele, m-a împins în jos și mi-a spus: „Fă-o, haide, Emma". A părut mai ușor să mă las dusă de val. Oricum, toată lumea spune mereu ce tip simpatic e.)

— În ce fel m-am distrat? întreb eu încordată.

(În cele din urmă, l-am pus *să jure* că nu va spune nimănui.)

— Ei bine, nu știu ce-a spus Kevin, dar nu s-a întâmplat nimic, zic eu.

— Nu asta a zis și el.

Dylan se uită către Jack pentru aprobare.

— Atunci e un mincinos nenorocit! izbucnesc, dar mă opresc imediat. Uite, în fine, spun eu, încercând să par calmă, dacă trebuie să inventeze povești ca să pară bărbat, asta nu-i problema mea.

— Toate sunteți la fel, spune Dylan, dându-și ochii peste cap.

— Se îmbată și devin un pic ușuratice, iar dimineața regretă și încearcă să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Spune asta ca să o provoace pe Jamie, iar eu râd un pic cam tare.

— Trebuie să plec, spune Jamie, luându-şi ghiozdanul.

Dar când se ridică îi cad un caiet şi un penar metalic, iar Ali sare să o ajute. Jamie o dă la o parte şi îşi îndeasă lucrurile înapoi în ghiozdan.

— Trebuie să plec la muncă.

— OK, scumpo, spune Ali, aşezându-se înapoi. Mă suni mai târziu?

Jamie nu-i răspunde, se îndepărtează singură. Dylan se uită după ea.

— Haideţi, le spune el lui Sean şi Jack, când ea nu se mai zăreşte. Să plecăm de aici.

Şi pleacă, aruncând mingea de rugby de la unul la celălalt. Niciunul nu se uită înapoi spre mine.

— Cred că o voi lua înainte, spun eu. Stai… rahat. Maggie a spus că mă lasă acasă.

— Mama mi-a dat mesaj acum zece minute. E în oraş, spune Ali. Putem să ne întâlnim cu ea în Mannequin? Te lasă ea acasă când termină.

— OK.

Întotdeauna e la fel când ne întâlnim acolo cu Karen. Deschidem uşa neagră, ne loveşte aerul proaspăt şi mirosul lumânărilor vanilate; pantofii noştri de şcoală se afundă în covorul crem, pluşat, hainele scumpe sunt puse pe umeraşe negre, rafinate.

Managera îşi ridică privirea, zâmbetul ei fals i se şterge de pe faţă când vede uniforma gri.

— Da, fetelor, va spune ea, cu vocea tăioasă, până când Ali se va apropia de ea şi va vedea cine e. Oh, Ali, se va linişti ea. Să vezi ce probează mama ta. E divin.

Karen va da la o parte cortina crem a cabinei de probă, purtând deja ceva ce *trebuie neapărat să cumpere.* O va lua forţat pe Ali în cabina de probă, dându-i să probeze o pereche de blugi şi se va vedea clar că se va abţine să se sperie când se va uita la mărime. Apoi se va întoarce către mine şi va insista să probez şi eu ceva, iar capul mi se va învârti când voi vedea preţurile („E revoltător", o şi aud pe mama. „Sunt atâţia oameni în lumea întreagă care mor de foame."), dar Karen îmi va spune să nu mă gândesc la asta, doar să aleg ce vreau. Voi vedea o rochie care nu arată bine pe umeraş, dar, când o voi proba, îmi va veni ca turnată, iar Karen va rămâne cu gura căscată când voi ieşi din cabina de probă.

— Arăţi splendid. Ai putea să fii model, va spune ea, stând în spatele meu, în timp ce arătăm amândouă atât de bine în oglindă, încât voi putea pretinde pentru un moment că, de fapt, noi două suntem mamă şi fiică.

— Trebuie să fie a ta. Mă laşi să o cumpăr pentru tine? va întreba ea.

Iar eu voi vrea să spun da. Voi vrea să-mi cumpere câte o mărime din fiecare produs din magazin. Își permite. Dar nu voi face asta. Nu pot.

— Pot să o las eu pe Emma, spune Conor, iar eu dau din cap că da.

— Pe mai târziu, strigă Ali în timp ce ne îndepărtăm.

Primesc un mesaj pe telefon.

Ali: Ai de gând să o faci cu Conor?

Eu: *Ăă,* nu.

Ali: Dar el te iubeeeşte.

Eu: Termină.

— Emmie, zice Conor, dregându-şi glasul ca să îmi atragă atenţia. Scuze, *Emma.* Am ajuns.

— E foarte… curat, spun eu când ne urcăm în maşină.

Loveşte cu un deget odorizantul în forma Lisei Simpson.

— Te enervează? Pot să îl dau jos dacă te enervează. Ştiu că parfumurile te pot face…

— Sunt bine.

Se întinde să îşi ia ochelarii din torpedou, apoi întoarce şi îşi ţine mâna în spatele tetierei mele, ca să se asigure din spate.

Mă uit pe geam, casele înghesuite dispar pe măsură ce ne îndepărtăm, iar copacii de pe partea dreaptă se apleacă spre noi şi spre canalul de scurgere. Nivelul apei a crescut, transformând golful din stânga într-o mlaştină, cu pâlcuri de iarbă din loc în loc.

— Mă bucur să te văd, spune el, dând radioul mai încet.

— Mhm.

— Am impresia că nu prea mai dau de tine.

— Ştiu. Am fost foarte ocupată, ştii tu, şcoala, bla.

— Am vorbit serios mai devreme, zice şi îşi încordează mâinile pe volan. Când am spus că îţi sunt recunoscător.

(Casa familiei O'Callaghan. Un miros de dezinfectant. Dymphna zâmbeşte când îi dau eşarfa cu imprimeu, pe care am cumpărat-o din Dunnes.)

— Pentru nimic, Conor.

(Stăteam pe patul lui, mă uitam la posterul de pe perete, cu „Anchorman". El a început să plângă. N-am ştiut ce să fac. „Fii băiat mare", obişnuia tata să îi spună lui Bryan. „Termină cu asta". L-am îmbrăţişat pe Conor, ţinându-ne capetele lipite unul de celălalt.)

— Pentru mine nu a fost nimic, spune el.

(Îşi întoarce capul puţin spre mine, îi simt respiraţia pe obraz. Şi am putut să simt ceva topindu-se în interiorul meu, ceva ce trebuia să ţin sub control.)

— Aş vrea ca tu să…

— Aha, în regulă, îl întrerup eu când ajungem în complexul nostru de case.

Mă uit spre casa familiei Kelleher şi văd pe fereastră cum Nina şi soţul ei, Niall, stau pe canapea, fiecare cu un pahar de vin în mână. Fiecare într-o parte, de parcă le e teamă că ar putea să se atingă din greşeală. Unul dintre copii aleargă înăuntru. Îşi aranjează o şuviţă creaţă fără să-şi ia niciun moment ochii de la televizor. Mă uit la toate casele din complex, o scenă similară se desfăşoară în fiecare, toţi stau la televizor.

Conor parchează lângă Mercedesul tatălui său, iar eu deschid portiera înainte ca el să apuce să ridice frâna de mână. Se întinde spre mine, prinzându-mă de încheietura mâinii.

— N-ar fi trebuit să râzi.

— Despre ce vorbeşti?

— Mai devreme. Când Dylan a vorbit despre Jamie. N-ar fi trebuit să râzi.

O pot vedea pe mama prin fereastră, poartă un şorţ roz cu broderie, aşteptându-l pe tata.

Eşti la fel ca mama ta, ştii.

— Ah, ce dracu', Conor, spun eu. A fost doar o glumă. Treci peste, poţi?

(Chipul lui Jamie, în parc, înmărmurit.)

(Jamie a venit la mine acasă după ce s-a întâmplat anul trecut, plângând în hohote. „Ce o să fac, Emma? Ce ar trebui să fac acum?")

Şi aş vrea să mă întorc în acel moment. I-aş spune lui Dylan să se ducă dracu' şi să o lase pe Jamie în pace. I-aş lua apărarea. Aş fi mai bună.

— Ce vrei să spui? zic eu şi mă las pe spate în scaun, ştiind că, prin cămaşa descheiată, mi se vede broderia neagră a sutienului.

Conor aruncă o privire şi apoi se uită în sus la fel de repede.

— Vreau să spun, sunt doar, vreau să spun…

— Da? zic eu pe un ton suav.

Mă aplec înainte şi o şuviţă de păr îmi cade pe faţă. El întinde mâna să o dea la o parte şi se dă repede înapoi.

— Mersi că m-ai adus acasă, Conor.

Şi cobor din maşină.

•

Dormitorul meu e impecabil din nou. Patul din stejar, cu baldachin, a fost făcut, plapuma de culoarea liliacului, cu imprimeu de mozaic, a fost împăturită frumos şi pusă la capătul patului. Revistele au fost aşezate una peste alta la baza patului, capacele de la sticluţele mele de machiaj au fost puse la loc şi aranjate pe masa de toaletă, a fost spălată orice pată de fond de ten de pe lemnul alb. Chiar şi cerceii şi lănţişoarele mele au fost aranjate. Deschid uşile şifonierului şi văd că totul a fost împachetat perfect sau

atârnat cum se cuvine pe umerașele bune, din lemn. Mama și-a făcut de lucru.

O fiică bună ar fi recunoscătoare. (Nu i-am spus că poate intra în camera mea.)

A făcut ceva drăguț. (Dar nu i-am cerut-o niciodată.)

(Acum n-o să mai găsesc nimic, sigur a pus lucruri în locurile greșite, cum face întotdeauna.)

Îmi doresc… Nu știu ce îmi doresc.

Mă întind pe pat, privind la constelația fosforescentă de pe tavan, simt cum mi se lipesc picioarele de materialul umed. Căldura e insuportabilă, este atât de puternică, de parcă îmi lasă semne pe piele. Mă întorc pe față, apoi iar pe spate, apoi mă așez într-o parte, dar nimic nu mă ajută.

Stau întinsă acolo trei ore.

Vineri

După școală, suntem din nou toate patru în mașina lui Maggie, dând geamurile în jos ca să iasă aerul fierbinte, Jamie și Maggie se contrazic dacă să asculte Kate Bush sau Taylor Swift. Conducem prin Ballinatoom și împrejurimi, din nou pe Main Street și înapoi. Privesc cum cade lumina soarelui pe brațul meu scos pe geamul deschis, iar starea asta de așteptare îmi dă fiori. Poate că weekendul ăsta o să se întâmple ceva, orice.

Ali se uită la mine și începe să rânjească.

— Stai, am uitat complet să te întreb despre Conor O'Callaghan.

— Ce-i cu Conor?

— S-a întâmplat ceva între voi aseară, când te-a lăsat acasă?

Oftez profund când o văd că îmi face semne obscene cu limba.

— Bleah, nu. Oricât și-ar fi dorit el, bineînțeles.

— Vai, *bineînțeles,* dar desigur, dar cum, mă tachinează Maggie. Bărbații nu pot rezista farmecului tău, vrăjilor tale, ție.

— Mă rog.

— Serios totuși, adaugă Maggie uitându-se la mine în oglinda retrovizoare, Conor e un băiat bun. Ai putea să ajungi cu unul mult mai nasol.

— Ai ajuns *deja,* bombăne Jamie.

— Fii atentă la drum, Maggie, te rog, spun eu. Și, da, Conor e de treabă, dar n-aș putea să fiu niciodată cu el.

— Credeam că deja v-aţi pus-o, spune Jamie, reglând volumul casetofonului.

— Conor? Nu, niciodată. De ce zici asta?

— Ah, nu ştiu, răspunde şi ridică din umeri. Cu cine n-ai fost? E greu să ţin pasul.

Ea râde de parcă e doar o glumă. Trage în jos parasolarul ca să-mi vadă reacţia. Râd şi eu. *Târfă nenorocită.*

— Ar trebui s-ajung acasă, spun eu, uitându-mă la telefon.

— Credeam că mergem împreună la meci. Credeam c-am stabilit asta, zice Ali, aplecându-se în faţă, băgându-şi capul între cele două locuri. Voi două încă veniţi, nu?

— Nu ştiu, spune Jamie. I-am promis mamei c-o ajut cu Cristopher. E foarte alintat acum, zice ea şi iar se uită la mine în oglindă. Şi am o groază de teme de făcut. Nu toate suntem atât de norocoase, încât să putem „uita" să studiem şi tot să luăm note de zece.

— Şi ce vrei să zici cu…

— De ce nu mergem toate la mine acasă? mi-o taie Ali la timp. Haideţi. Doar noi patru.

— Eu mă bag, spune Maggie. Vreau să văd noua piscină.

— N-am costumul de baie cu mine, spun eu.

— Nu te îngrijora, zice Ali, am destule de rezervă.

Nu mă pot gândi la altă scuză, aşa că zic da, ignorând chiţăitul lui Ali de fericire. Conducem opt kilometri departe de centrul oraşului până ajungem la casa ei, Vechea Parohie. E înconjurată de ziduri înalte din cărămidă, iar ea se apleacă să introducă codul de acces pe un ecran plat, argintiu, chiar lângă porţile masive din fier de la intrare. Apoi urmăm un drum de pietriş, de un kilometru jumătate, care taie hectare întregi de terenuri goale. Părinţii ei continuă să cumpere din ce în ce mai mult pământ din jur. Ar putea încăpea acolo întregul complex de case în care locuiesc.

Maggie parchează lângă verandă. Casa din cărămidă roşie, cu trei etaje, are ferestre imense, cu zăbrele albe, acoperite de glicină şi de trandafiri agăţători.

— Ai văzut cât costă palatul pe care *şi l-a* cumpărat familia Hennessy? l-a întrebat mama pe tata, fluturându-i în faţă anunţul de vânzare.

El i l-a luat din mână, punându-şi ochelarii ca să poată vedea.

Multe luni după ce s-au mutat, numai despre asta a vorbit toată lumea. „Eşti bogată", îi ziceau la şcoală lui Ali. „Mama spune că taică-tu e milionar". Ea se ruşina, îşi scăpa cărţile, ghiozdanul sau prânzul din mâini, se înroşea la faţă.

Cineva ca Ali n-are nevoie să fie bogată. E o adevărată risipă.

Trecem pe lângă sculptura unei femei goale, acoperită cu o draperie, cu burta mare și umflată. Pare să fie Karen când era însărcinată, dar Ali neagă, bineînțeles.

— Încă nu pot să cred că ai propria piscină, spune Maggie, în timp ce Ali deschide ușa din față.

— Ideea mamei, spune ea, conducându-ne către zona de recepție.

Arată ca holul unui hotel elegant, cu un candelabru din cristal Waterford și un covor persan, după cum ne-a zis Karen, pe podeaua din lemn. „A fost incredibil de scump, fetelor", ne-a spus ea, „dar trebuia să-l am neapărat".

Mă duc la baie să mă schimb în costumul de baie pe care mi l-a dat Ali. Pe ambalaj e Melissa Obadash și are încă eticheta cu preț.

„O risipă de bani", o aud pe mama în mintea mea.

Îmi trec mâna peste tapetul cu magnolie și flori aurii reliefate. Înăuntru e o cadă ovală, cu suporți de aur, în formă de gheare, capătul liber al sulului de hârtie igienică este perfect îndoit în formă de triunghi de către menajera lor, Magda, iar pe chiuveta crem și adâncă, ale cărei robinete sunt placate, la rândul lor, cu aur, sunt un săpun și o cremă de mâini de la Aveda. Pe o masă de toaletă vintage de culoare crem se află o întreagă colecție de sticluțe cu parfum. Coco Mademoiselle. Am vrut parfumul ăsta mult timp, dar „vă trebuie să așteptți până la Crăciun sau să strângi bani ca să îl cumperi, Emma", mi-a zis mama.

Îmi pulverizez un pic pe încheieturile mâinilor.

(Nici nu vor băga de seamă.)

Deschid ghiozdanul.

(Nu e ca și cum nu-și pot permite să-și cumpere altul.)

Și îl îndes înăuntru atât de repede că nici nu-mi dau seama. Stau dreaptă și mă privesc în oglindă. Sunt frumoasă, îmi șoptesc aceste cuvinte, privindu-mi reflexia în oglindă. Iar asta Ali nu are cum să cumpere cu toți banii ei.

Mergem către noua piscină, iar Ali deschide o ușă din lemn, care dă într-un balcon lung și îngust, închis de jur-împrejur de ferestre mari și mate.

— Ce dra… se dă ea înapoi, ignorându-mi țipătul când mă calcă pe picioare și aproape mi le strivește.

Înăuntru e un fotograf care stă pe o treaptă, coboară în piscină, intră în apă până la gambe și începe să o fotografieze pe Karen, care înoată spre el. Urcă înapoi pe trepte cu spatele, cât pe ce să dea peste o femeie slabă, cu păr blond oxigenat, care caută prin umerașele cu costume de baie, unele mai mici decât celelalte. Karen, fără să-și ia ochii de la cameră, se ridică din apă, părul ei castaniu e dat într-o parte, iar fața ei are trăsături delicate. E complet goală.

— *Mamă*! ţipă Ali.

Vraja e ruptă, cu toţii se întorc spre noi.

— Oh, Doamne, Ali, m-ai speriat. Ce-i cu tine?

— Eşti… Nu porţi nimic.

— Calmează-te, scumpo, spune Karen pe un ton afectat.

O fată mică şi drăguţă, în pantaloni scurţi şi tenişi albi, apare din spatele cuierului cu haine şi îi dă lui Karen un prosop alb, pufos.

— Am costumul de baie pe mine, arată ea spre material. Vezi? Are culoarea pielii.

— Mami, zice Ali şi buzele încep să-i tremure. Ce faci? Am crezut că noi…

— Ah, draga mea, spune Karen, nu mai fi aşa. Şedinţa asta e pentru o altfel de revistă.

Îi face semn asistentei să-i aducă ceva de băut. Fata se grăbeşte către masa plină cu gustări, aleargă de la un capăt la celălalt şi îi aduce lui Karen o Cola dietetică, cu un pai pe care i-l ţine ca să bea.

— Hei, fetelor! ne salută Karen.

Apoi dispare în spatele unui paravan, aruncând pe sus costumul nud şi ud, în timp ce stilistul îi întinde unul argintiu. Iese de după paravan, costumul de baie într-o piesă abia dacă îi acoperă corpul perfect. Stilistul se mişcă în jurul ei, cu gura plină de cleme, ajustând materialul ca să se asigure că îi vine perfect.

— Jamie, cum e Lien?

— E bine.

— Nu am mai văzut-o de mult la cursurile de yoga, eram…

— Mama e bine, doamnă Hennessy, i-o taie ea. Îi voi transmite salutările dumneavoastră.

Şi iese în fugă din balcon. Ali o strigă şi aleargă după ea.

— Oh, Doamne, am spus ceva greşit, nu? spune Karen, uitându-se după ele. Probabil, Ali mă va ucide mai târziu.

Îşi muşcă buza.

— Mereu spun ce nu trebuie. Chiar n-am vrut s-o jignesc.

— De ce ar fi jignită? intervine fotograful, ridicându-şi privirea din laptop.

Karen vorbeşte mai încet.

— Biata Jamie trece prin multe drame acasă. Tatăl ei e Christy Murphy.

Fotograful o priveşte nedumerit.

— *Christy Murphy,* repetă ea. Nu te uiţi la ştiri? Avea avere, clădiri, hoteluri, extrem de multe. A dat faliment.

Apoi ambii oftează dramatic.

— Ştiu. Doamne, îţi poţi imagina? Iar Ali mi-a spus că Jamie trebuie să muncească part-time ca să-i ajute financiar. E îngrozitor. Şi e ciudat – nici nu

știu dacă Lien *vrea* să mă vadă. Dacă mi s-ar fi întâmplat mie așa ceva, aș fi fost îngrozită să dau ochii cu oricine, știi?

— Poate că fata ar trebui să se apuce de modelling, propune stilistul.

— Poftim? zice Karen surprinsă. Jamie?

— De ce nu? E suficient de înaltă, iar asiaticele sunt pe val sezonul ăsta.

„Nu, nu Jamie", aștept eu să spună Karen. „Emma ar trebui să fie model". Dar ridică din umeri și se așază pe un șezlong în dungi, bosumflându-se la cameră.

— Hai, îi zic lui Maggie. Hai să mergem.

— Deci, spune Maggie, în timp ce închidem ușa în spatele nostru și mergem să le căutam pe fete. Crezi că Jamie vrea să fie model?

— Jamie?

— Ai auzit ce-a spus stilistul.

— Mă îndoiesc. Adică, dacă ești model, ești un pic cam disperată, nu? Ar trebui să fii cu adevărat narcisistă, gen.

— Crezi?

— Oh, am crezut c-o să fii total împotrivă, ca feministă. Nu crezi că e un alt căcat patriarhal?

— OK, OK, intervine Maggie, ridicând mâinile, semn să încetăm. Calmează-te, fată.

Apoi nimeni nu mai zice nimic, iar ea are aceeași expresie pe care o are Hannah când e pe cale să pună o întrebare personală.

— Ești OK?

— Da, spun eu. Perfect OK.

•

— Nu poți să parchezi acolo!

Un bărbat cu vestă reflectorizantă, pantaloni scurți, cu șosete și sandale țipă la noi, în timp ce Maggie oprește cât de aproape poate de intrarea stadionului GAA[3].

— E rezervat.

Ne uităm la Ali, dar ea tace. N-a spus prea multe de când am plecat de la ea.

— Hei, îi dau eu un ghiont cu cotul, apoi îi fac semn cu capul spre paznicul ăla. Spune că nu putem să parcăm aici.

— Ah, scuze.

Iese din starea de transă, își ia ghiozdanul și scoate o carte de vizită de un roz-neon.

— Tata mi-a dat asta.

[3] Gaelic Athletic Association – Asociația Atletică Galică din Irlanda (n.t.).

I-l dă bărbatului, care se uită cu ochii mici la el.

— Și cine e tatăl tău, mai exact? întreabă el.

— James Hennessy? bombăne Ali.

Își cere repede scuze, făcându-ne semn să trecem.

Terenul e situat pe o vale, înconjurat de dealuri în pantă, iarba este galbenă și uscată.

— Nu înțeleg cum, într-o țară în care plouă atât de mult, putem avea secetă, vă vine să credeți? se tot întreabă bătrânii care stau la coadă la Spar ca să-și achite cumpărăturile.

Văd că și-au luat brânză Calvita, șuncă și pâine albă, feliată și ignoră șirul de clienți din spatele lor, vorbindu-i prea mult vânzătoarei plictisite, care vrea să scape cât mai repede de ei ca să poată răsfoi din nou revista.

Trecem pe lângă un grup de băieți din ultimul an, de la St. Michael. Toți au tricouri albastre cu galben, specifice echipei din Ballinatoom, iar în față au o emblemă cusută cu „Farmaciile Hennessy". Își dau coate când trec pe lângă ei.

Ne urcăm pe un deal din stânga și ne așezăm în fața localurilor. Ali scoate din coșul de răchită o pătură moale, din cașmir, de la Avoca.

(„Ai grijă", o și aud pe mama spunând dacă ar fi fost pătura noastră. „Să nu o pătezi. E de bună.")

— Una pentru tine, una pentru mine, spune ea, în timp ce îmi dă o sticlă de loțiune pentru protecție solară, factor 50, păstrând uleiul cu factor de protecție 6.

— Ah, cancer de piele într-o sticlă.

— Și una pentru tine, una pentru mine.

Mă ignoră din nou, ne dă o pungă cu jeleuri Haribo, păstrând fructele confiate doar pentru ea.

— Nu pot să mănânc astea, spun eu.

— De ce nu? oftează Jamie.

— Eh, din cauza gelatinei?

— Serios, încă pretinzi că ești vegetariană?

— Cum adică mă prefac, când…

— Am popcorn, zice Ali. Așa e în regulă, nu?

Iau punga.

(Ar trebui să zâmbesc. Ar trebui să îi mulțumesc.)

— Bine, zic eu.

Ne întindem pe burtă, sprijinindu-ne în coate și pretindem că ne uităm la meci. Mingea se duce în spate și în față, jucătorii sunt scoși din joc și aduși înapoi, publicul instigă la violență, apoi se roagă la zei.

— Nu joacă prea bine, nu? spune Ali.

Exact atunci bătrânul de lângă ea care, în ciuda căldurii, poartă pantaloni negri de stofă şi o jachetă asortată, începe să înjure.

— Arbitru cretin! Ai de gând să te uiţi, Campbell, ai de gând să deschizi dracu' ochii şi să te uiţi în jurul tău?

Mama lui Campbell, care stă la doi metri de noi, tresare când aude asta, dar nu zice nimic.

— Ar face bine să îşi revină. Pentru binele oraşului, zic eu. Vreau să merg din nou la balul pentru Gala Câştigătorilor.

— Ai fost atât de norocoasă că ai putut să mergi anul trecut, spune Maggie.

Sean Casey m-a invitat şi i-am spus că trebuie, mai întâi, să vorbesc cu Ali. I-aş fi putut spune că ea nu vrea să merg, dar ştiam că Ali n-o să-mi zică nu. „Bine", a spus ea, cu umerii căzuţi. „Mergi dacă vrei".

— Şi de ce l-o fi băgat şi pe băiatul ăsta, Dineen? bombăne bătrânul, în timp ce unul dintre jucătorii de la Ballinatoom merge lent către banca de rezervă, lipsit de energie din cauza căldurii ăsteia copleşitoare.

Mă ridic când îi aud numele.

— Nu mi s-a părut cine ştie ce la meciul amical împotriva echipei Nemo, dar dacă deşteptul ăsta de Ciarán O'Brien crede că Dineen va face vreo diferenţă…

Apoi e acoperit de ţipetele publicului. Întorc capul şi îl văd pe Jack cum trece pe lângă rezervele epuizate, în timp ce arbitrul fluieră, anunţând finalul meciului, aproape în acelaşi timp în care mingea ajunge în poartă.

— Băiatul ăsta, Dineen, este extraordinar, aud oamenii în jur, în timp ce se îndreaptă spre localuri.

— … cică Dineen va face din Cork o echipă mare…

— Trebuie să facă asta, nu?

— N-am mai văzut de ani buni un meci de fotbal ca ăsta.

Le chem pe fete lângă mine şi ne strângem în cerc.

— Mâine-seară mi-o pun cu Jack Dineen.

— Oh, serios, spune Jamie, n-are şi el ceva de spus?

Fac o pauză.

— Nu. Nicio şansă, îi răspund.

Începem toate să râdem, chiar şi Jamie şi, pentru o secundă, pare că nimic nu s-a schimbat.

Brusc, se aude un ţipăt. Dylan Walsh e în faţa clubului, cu Julie Clancy pe umeri. Ea îl loveşte şi îi spune să o lase în pace, dar râde atât de tare, încât abia poate rosti ceva. Aproape că o scapă, ea îşi prinde picioarele în jurul taliei lui, iar el o ţine de fund şi o sărută.

— Dylan Walsh e atât de scârbos, se strâmbă Maggie. Nu te supăra, J, dar nu știu ce-ai văzut la el.

Se îndreaptă spre noi, vorbind tare despre ce ținute vor purta mâine, iar Maggie îi spune lui Ali că se gândește că sunt multe de verificat. Jamie încremenește în timp ce mulțimea de suporteri mișună în jurul ei.

— Haide, îi spun eu, întinzându-mă să o prind. Doar am stabilit că e mai bine să nu…

— Du-te dracu', spune ea, ferindu-se de mine.

Mă uit repede în jur să văd dacă au auzit ceilalți, dar sunt la porțile de la intrare și stau de vorbă cu tata. El încă poartă costumul elegant, în dungi, dar și-a dat jos sacoul. Are urme de transpirație sub braț. „Ar trebui să îi cumperi un deodorant special", i-am spus mamei vara trecută. „Gen, nu transpiri niciodată dacă îți cumperi așa ceva". „Sunt sigură că am citit că provoacă cancer", mi-a răspuns ea, de parcă avea vreo legătură cu ce vorbeam.

— Uite-o pe prințesa mea, zice el când mă vede.

Mă cuprinde de talie și mă pupă pe obraz.

— Ce faci, Jamie? întreabă tata. Ți-a plăcut meciul?

— Mda, mormăie ea.

— Băiatul ăla, Dylan, e cu tine în clasă, nu?

— Nu se mai spune „clasă", tati. Nu suntem la școala de stat.

— Scuze. Cu tine în an.

Dau din cap că da.

— E un jucător foarte bun pentru cineva atât de tânăr.

Tata scoate o batistă din buzunar și își șterge fruntea de transpirație, tamponând ușor. Se uită în spatele meu și, deodată, zâmbește larg.

— Și uite-l în carne și oase!

Mă întorc, dar e doar Ciarán O'Brien, cu claia lui brunetă – pare vopsit pentru cineva de vârsta lui.

— Ciarán, felicitări! Minunat joc. Băieții tăi au jucat bine.

— Ah, am fost magnifici. Totuși, atacanții au fost un pic slabi. Nicio șansă ca Bryan să se întoarcă la noi?

— Ah, oftează tata stânjenit. Spune că îi e de ajuns echipa clubului în acest moment.

— Hmmm, mormăie Ciarán.

Se uită, pe rând, la fiecare dintre noi, zâmbind foarte larg când o vede pe Ali nedumerită în spatele tatălui ei.

— Și este vreuna dintre aceste domnișoare încântătoare fata ta? întreabă el.

Tata mă cuprinde din nou de talie.

— Cea mai tânără membră a familiei, Emma.

Ciarán mă examinează din cap până în picioare. Probabil că n-ar fi trebuit să port o bluză atât de decoltată.

— Bine, bine, îi face tatei cu ochiul. Ai lângă tine o fată care poate frânge inimi, Denis. Ți-aș sugera să stai lângă ea cu pușca.

Salută din cap niște trecători, dă noroc cu câțiva, apoi îi face tatei semn să meargă să bea ceva.

— O halbă?

Apoi se îndepărtează.

— Dumnezeule, ați văzut cum s-a uitat la mine Ciarán O'Brien? mă înfior eu când îi văd că pleacă.

— Ei bine, la ce te aștepți, prințesă? spune Jamie. Atragi privirile.

Eram în baie, acasă la mine, cu Jamie și ne pregăteam. Era foarte agitată din cauza rochiei.

— Crezi că e prea scurtă? mi-a spus ea și s-a întors ca să își vadă spatele.

— Nu fi proastă, i-am zis eu, dându-i iar ceva de băut. La ce picioare ai?

— Chiar ești fata tatei, nu? spune Ali un pic nostalgică. Te îmbrățișează și te pupă pe obraz. Tata nu e deloc afectuos.

— Nu m-aș fi supărat dacă ar fi fost, spun eu.

Tatăl lui Ali, James, e o partidă foarte bună. Ea oftează scârbită și mă împinge cât de tare poate, izbucnind în hohote de râs când mă lovesc de o tipă care trece pe lângă mine.

— Ah, *scuze.*

E Susan Twomey, înconjurată de zece prietene de-ale ei, toate slabe și tonifiate, cu părul desprins, căzut pe umeri, în diferite nuanțe de blond. Toate poartă jerseurile echipei Ballinatoom, dar mărimea pentru copii, pantaloni scurți, minusculi, și sandale cu talpă înaltă.

— Susan, spune în șoaptă una dintre ele, se apropie Paul.

Vine spre noi, o prinde pe Susan de talie, deși nu înțeleg cum poate să o recunoască ținând cont că toate arată la fel, o sărută puternic și o ciufulește.

— Am câștigat, am câștigat! îi spune el.

De parcă noi, restul, n-am fost la meci.

— Cum de nu te-ai dus în pub? se întoarce el către una dintre fete. Te-a căutat Ben.

Fata are o privire vinovată, se uită repede spre Susan, apoi în jos.

— Bleah, iubi, spune Susan. E așa scârbos acolo, după ce au șters paharele cu cârpa aia arătau de parcă n-ar mai fi fost spălate de 20 de ani.

El îi zâmbește, apoi se uită la noi. Se uită la mine de două ori. Mă măsoară din cap până în picioare, la fel cum a făcut tatăl lui, trecându-și mâna prin părul lui șaten, tuns scurt. Susan scrâșnește din dinți.

— Emily, nu? spune ea, apropiindu-se de mine.

— De fapt, e Emma.

— Cred că *îngheți* de frig, Emma.

Se preface că tremură și stă atât de aproape de mine, încât pot să simt mirosul puternic de bronz fals. Îmi desface cardiganul prins în jurul taliei și mi-l așază pe umeri, trăgându-mi de bluză ca să îmi acopere decolteul. Prietenele ei încep să chicotească, iar mie, să mi se înroșească urechile.

— Mulțumesc pentru grijă, *Sharon,* spun eu.

Îmi dau jos cardiganul, îl prind de breteaua de la ghiozdan și îmi trag bluza mult mai în jos, ca să-mi lărgesc și mai mult decolteul.

— Dar nu-mi este frig deloc, zic eu tare ca să audă Paul și zâmbesc.

Și, în timp ce mă îndepărtez de ei, simt cum îmi tremură picioarele de la adrenalină, încât aproape că mi se face rău.

•

— Aici erai, spune mama. Stă la masa din bucătărie cu ochii în iPad. Încerc să mă uit la ceva și se tot blochează. Ce e în neregulă cu chestia asta?

— L-ai întrebat pe Bryan? El se pricepe mai bine decât mine la lucrurile astea.

— Nu se simte prea bine. Toxiinfecție alimentară.

— Toxiinfecție alimentară? spun eu, îndreptându-mă spre camera cu televizorul, după ce am încercat să o ajut cu playerul de la RTÉ[4].

— Am făcut asta deja, mi-a zis ea când i-am sugerat să încerce să îl repornească. Și pune o bluză pe tine, adaugă, întinzându-mi hanoracul de fotbal al lui Bryan. O să-l faci pe fratele tău să se simtă tare aiurea dacă te vede așa.

Bryan stă trântit pe canapeaua neagră de piele, cu un lighean albastru, din plastic, lângă el, învelit până la gât cu una dintre cuverturile mamei în pătrățele cu alb și roșu. Pielea lui are o nuanță gri, iar părul negru și creț îi este lipit de cap de la transpirație.

— Se pare că cineva s-a distrat aseară.

— Vodcă Tesco, tare, se vaită el. E posibil să fi băut și ceva mai slab.

Îi dau picioarele de pe canapea ca să mă pot așeza lângă el și îi trag un colț de pătură pe care să stau.

— Oh, bietul Bryany.

Îl bat ușor pe cap. El mormăie și se uită din nou la televizor.

— Arăți foarte slăbit. Poate că ar trebui să te vizitez iar, să te hrănesc.

— Și să fac toxiinfecție alimentară pe bune? Nu, mersi.

Trage pătura de pe mine și pare să-și fi revenit puțin.

[4] Televiziunea de stat din Irlanda (n.t.).

— Şi, oricum, nu mai ai voie să vii la UL[5], nu după vizita ta din mijlocul sesiunii.

— Colegii tăi de cameră încă suferă după mine?

— Reuşesc cumva să supravieţuiască.

Ali: A fost distractiv azi, nu?

Ali: Sunt aşa plictisită.

Ali: Vrea careva *să vorbim pe Skype?*

Îi zic lui Bryan să dea volumul mai tare în timp ce Graham Norton[6] „aruncă" de pe scaunul roşu o tipă care nici măcar n-arată bine.

— Cum arată, zic eu. Ar fi trebuit să îşi aranjeze părul măcar, ştia c-o să apară la TV.

Primesc o altă notificare. Ali m-a etichetat într-o poză pe Instagram, un selfie cu noi patru la meci – „Eu şi fetele mele, supertari".

Mă uit atent la poză. Clar, sunt cea mai drăguţă.

(Şi asta pentru că Jamie e înaltă. Modelele trebuie să fie înalte.)

(Pentru că asiaticele sunt pe val în sezonul ăsta.)

Îmi dau telefonul pe silenţios şi îl întorc cu faţa în jos, pe cotieră.

— Ce face Jen? întreb eu.

— Poţi să o întrebi mâine-seară. Rămâne la noi.

— Poftim, adică doarme peste noapte? glumesc eu, dar el nu râde. Stai, vorbeşti serios? Mama şi tata ştiu?

— Bineînţeles.

— Dar nu e corect. De parcă pe mine m-au lăsat să invit vreodată pe cineva.

— E diferit, Emmie. Oricum, nu vor fi aici. Le-am făcut rost de o rezervare pentru o noapte la un hotel de patru stele în Killarney. A fost ideea lui Jen – ea, cu Sean şi Laura le-au făcut acelaşi cadou părinţilor lor pentru că weekendul ăsta e aniversarea lui John Junior.

— Ah, da, a spus Sean ceva despre asta în parc, zic eu bosumflată. Totuşi nu va părea un pic ciudat? Pur şi simplu le vei da mamei şi tatei un voucher pentru o noapte la hotel?

— Pe departe ciudat, zice el şi dă televizorul pe mut. Doar e aniversarea nunţii lor.

— Poftim? Când?

— Azi, fraiero. Sunt căsătoriţi de 35 de ani.

---

[5] University of Limerick (n.t.).

[6] *Graham Norton* este un comedian irlandez, om de televiziune şi de radio. De asemenea, este gazda emisiunii „Marele Scaun Roşu" („Big Red Chair"), foarte populară în Irlanda, în care invitaţii iau loc pe un scaun roşu şi trebuie să povestească diferite întâmplări. Dacă publicul nu este impresionat sau dacă povestea devine plictisitoare, scaunul se lasă pe spate şi participantul este „aruncat".

— Ah, rahat. Încerc să mă gândesc ce o să fac. Pot să le spun că e şi din partea mea? Ah, te rog, Bryan. Semnez şi eu şi-ţi dau banii mai încolo.

Se uită la mine şi ridică o sprânceană. Întotdeauna îmi dă bani şi mereu „uit" să-i dau înapoi.

— E prea târziu, Emmie. Deja li l-am dat.

Sunt pe cale să-i sar la gât când mama intră în cameră, cu telefonul la ureche, ţinându-l cu umărul, şi cu o tavă mare pe care sunt trei căni cu ceai şi o farfurie cu biscuiţi.

— Ah, ştiu, Bernadette, e ridicol.

Pune tava pe masa de cafea din faţa noastră, apoi ia telefonul în mână.

— OK, o să te las. Bryan a venit de la universitate şi stă weekendul ăsta acasă. Ştiu… ştiu… Da… Da… OK, pa.

Închide şi pune mâna pe fruntea lui Bryan.

— Stai bine? Mai vrei apă?

— Sunt bine, mamă.

— Bun, am făcut biscuiţii tăi preferaţi, zice ea şi arată spre tavă. Făină de ovăz şi stafide.

Urăsc stafidele. N-am mai mâncat stafide de vreo zece ani.

— Ai rezolvat? o întreb eu.

— Poftim?

— Cu playerul de la RTÉ.

— Ah, nu, o să-l aştept pe tata.

Apoi se încruntă la mine.

— Emmie, dă-te şi tu mai încolo, vezi că fratele tău nu se simte bine.

Se aşază pe fotoliul de piele, de lângă canapea, în timp ce Bryan devorează biscuiţii, revenindu-i miraculos apetitul.

— Unde-i tata? întreabă el.

— A ieşit să bea ceva cu Ciarán O'Brien.

— Ciarán O'Brien, pe bune? Sau O'Brien Regele din Ballinatoom, ca să îi oferim titlul oficial.

— Oh, termină cu asta, zice mama, luând o ceaşcă de ceai de pe tavă, în care îşi pune două cuburi de zahăr.

— Mamă, o atenţionează Bryan, uitându-se neîncrezător la ea. Cum poţi spune asta, după ce s-a întâmplat cu Eoin Sayer şi…

— Ei bine, îşi strânge buzele. Nici tu n-ai fost chiar inocent în acea mică escapadă, nu-i aşa? Şi ai fi fost şi tu exmatriculat dacă nu ar fi intervenit Ciarán.

— Oh, da, sunt sigur că a făcut asta doar pentru că e un om bun. N-a avut nicio legătură cu campionatul de fotbal All Ireland şi…

— Bine, dacă şi Eoin ar fi jucat fotbal, sunt sigură că Ciarán ar fi pus o vorbă bună şi pentru el.

— Mamă, asta zic…

— Bryan.

Vocea ei foarte ascuţită. Tăbărâm amândoi pe ea.

Mama nu se ceartă cu Bryan niciodată.

— Ciarán O'Brien face multe pentru oraşul ăsta şi e foarte respectat. Ai fost norocos că s-a băgat atunci când a făcut-o.

Îi face semn lui Bryan să-i dea telecomanda, se întinde ca să o ia de la el şi schimbă canalul, ignorând protestul nostru.

— Fără vorbă, spune ea, nu în timpul emisiunii *The Late.*

Tăcem amândoi.

— Nu-i aşa că e plăcut? spune ea. Nici nu-mi mai amintesc ultima oară când am stat toţi, împreună într-o seară de vineri; cred că anul trecut. Amândoi sunteţi atât de ocupaţi acum. De ce eu…

— Şşştt, spun eu. A început *The Late.*

Sâmbătă

Ali: Cu ce te îmbraci în seara asta?

Ali: Vai de mine, arăţi atât de bine în aia. Îmi place la nebunie.

Ali: Pot să vin la tine mai devreme? Mă înnebuneşte mama.

E aproape ora opt seara. Stau întinsă pe pat şi mă uit la pozele lui Jack de pe Facebook. Iau o gură din băutură, strâmbându-mă când vodca îmi alunecă pe gât şi îmi arde stomacul.

— Ai de gând să rezişti doar cu asta? m-a întrebat Bryan mai devreme, când îmi tăiam jumătate de banană într-un bol mic cu iaurt natural. Mama ne-a lăsat mâncare pentru cină.

— Mâncatul e ca înşelatul, i-am spus eu, iar el a râs.

Ai noştri au plecat spre Killarney înainte de prânz, iar mama a sunat-o pe Sheila Heffernan ca să se laude. Ce fiu generos are ea!

— Da, un hotel de patru stele, îţi vine să crezi, Sheila? Nu mulţi băieţi de vârsta lui sunt atât de atenţi cu părinţii lor.

— Şi ce planuri ai pentru seara asta? m-a întrebat ea, pe un ton mai rece, în timp ce tata punea geamantanul în portbagaj.

Mă întreb dacă tata sau Bryan îşi dau seama de asta vreodată, de tonul diferit pe care îmi vorbeşte. Sau poate doar îmi imaginez eu. Am încercat să mă port natural.

— Eh, mai nimic. Probabil merg la Maggie, ne uităm la un film, ceva.

(Am optsprezece ani, sunt adult, de ce te interesează ce fac?)

— Păi…

A dat să protesteze, dar nici măcar ea nu se putea opune vizionării unui DVD sâmbătă seara.

— Să te întorci până la miezul nopţii. Aştept să mă suni de pe telefonul fix de acasă, imediat ce ajungi.

Asta nu se va întâmpla, dar mâine îi voi spune că a intrat căsuţa vocală, că n-avea semnal în Killarney.

— Vor veni şi băieţi acolo?

Serios, mamă.

— Da, mamă. Eli va fi acolo.

— Băiatul african? a intervenit tata.

— Tată, nu e african.

— Ba da, desigur că e african, a râs tata. Taică-su e la Spitalul Universitar din Cork, nu?

Am dat din cap că da.

— Aha, dar mama lui e irlandeză, i-am spus în şoaptă. Iar Eli a trăit în Ballinatoom toată viaţa lui. Probabil o să fie şi Conor cu Fitzy, am minţit eu, iar tata s-a relaxat vizibil.

— Nu ştiu dacă mi se pare în regulă, a început mama, dar tata a întrerupt-o, spunând că are încredere în mine că voi fi responsabilă.

Apoi m-am uitat cu Bryan cum au pornit maşina şi au plecat. *Libertate.*

Trag de bretelele subţiri ale rochiei, încercând să mi-o dezlipesc de corpul transpirat. Căldura îşi face loc pe fereastra deschisă, parcă îmi cuprinde membrele ca într-o strânsoare. Îi aud pe cei mici din complex strigând „Ţară, ţară, vrem ostaşi". Stau pe pervaz şi îi văd pe doi dintre băieţii familiei Mannix jucându-se cu o fetiţă pe care nu o cunosc. Fata şi băiatul mai mare stau în leagăne, ignorându-l pe celălalt care plânge că „nu e corect", pentru că vrea să se dea în leagăn şi îmi amintesc de mine şi Conor când eram copii, iar Fitzy insista că orice joc pe care îl propuneam eu era „stupid", până când începeam să plâng.

„Nu plânge", m-ar fi liniştit Conor, spunându-i lui Fitzy să mă lase în pace. Îmi promitea că pot alege orice joc. „Nu-mi place să te văd plângând, Emmie", spunea el.

Maggie: Hei, dulceaţă, suntem aproape aici. Sper că nu te superi, dar l-am invitat şi pe Eli şi vine şi el. XOXO

Eu: OK.

Maggie: Te deranjează?

Eu: Nu, bineînţeles că nu.

(Da. Da, mă deranjează. Dar nu sunt surprinsă.)

Maggie: Ura, mersi, iubita. Ah, şi nu mă ucide, dar e şi Fitzy aici, s-a oferit să ne aducă şi m-am simţit prost, deci l-am invitat şi pe el. SCUZE! XOXO. Ne vedem în 2 minute.

Scrâşnesc din dinţi. Acum va trebui să îi dau mesaj şi lui Conor.

Eu: Ne strângem câţiva la mine acasă în seara asta. Nimic special. Poţi veni dacă nu ai altceva de făcut.

Îmi răspunde instantaneu.

Conor: Hei, Emmie! Sigur că vin, mersi că m-ai întrebat. Ne vedem curând. Pup.

M-am uitat la „pup" câteva secunde. Îmi doresc să nu facă asta.

— Bryan? întreb eu şi ciocănesc.

Împing uşa întredeschisă când îl aud mormăind. Mă loveşte un miros de mucegai, de şosete nespălate şi de parfum Abercrombie Fierce. El stă pe pat, ridicând greutăţi. Văd o farfurie cu bucăţi de lasagna uscată şi o cană cu ceai, ascunsă pe jumătate sub pat.

(„Emmie, ce ţi-am spus despre mâncatul în dormitor? Vrei să ai o invazie de şoareci, asta vrei?")

Draperiile din stofă în carouri verzi şi bleumarin sunt trase, iar becul care atârnă din tavan mă orbeşte.

— Aşa, deci în seara asta mai vin alţi câţiva oameni.

— Cât de mulţi? întreabă el, strâmbându-se în timp ce ridică gantera.

— Doar Eli Doahen, Ethan Fitzpatrick şi Conor de vizavi.

— Minunat.

Lasă gantera pe pat şi ia unul dintre prosoapele bune, pentru mâini, cu funde albe şi de culoarea piersicii şi începe să se şteargă pe faţă. Vreau să-i spun că mama o să-l omoare. Dar amândoi ştim că n-o va face.

— N-ai să porţi aia, nu? spune el.

Îmi aranjez rochia cea nouă. E neagră, decupată până la buric şi foarte, foarte scurtă.

— Ce e în neregulă cu ce port?

— Nu ştiu, Em, zice el şi ia o gură de apă din sticlă. E un pic vulgară, nu?

Mă uit ironic spre peretele din faţa patului, la posterul din *FHM* cu o femeie în ţâţele goale, care ţine un deget în gură, iar cealaltă mână, în chiloţi.

— Asta e diferit.

Se aude soneria, aşa că doar îmi dau ochii peste cap.

— Arăţi fabulos, spune Maggie când deschid uşa şi mă pupă pe obraz.

Ali face la fel. Eli salută din cap, ține o ladă cu bere sub braț și merge cu Fitzy spre bucătărie. Mă aplec să o pup și pe Jamie și o simt cum se încordează. Pot simți un miros de vomă acoperit de parfum.

— Toate arătați minunat, spun eu.

Jamie și Ali poartă amândouă rochii scurte, doar că Jamie o poartă pe a ei cu un pulover larg și converși. Maggie poartă blugi skinny, băgați în cizme până la glezne, negre, un maiou alb transparent, larg la subsuoară, încât i se poate vedea sutienul din dantelă neagră și cupele în formă de triunghi; părul ei e strâns sus într-un coc și e dată doar cu un ruj vișiniu-închis.

— I-ai văzut pantofii lui Ali? zice Jamie. Nu-i așa că sunt, pur și simplu, minunați?

Văd cumva că au talpă roșie?

(„Ce zici că vrei de Crăciun? Și cât de mult costă? N-am să cheltui atâția bani pe o pereche de pantofi, Emmie.")

— Foarte drăguți, zic eu și simt cum mi se face rău. Foarte… înalți.

— Mama poartă întotdeauna pantofi atât de înalți, spune Ali, și e chiar mai înaltă decât mine.

— Sunt fabuloși, zice Maggie.

Ali se uită din nou la mine, aproape scuzându-se. Îmi dreg glasul.

— Ai adus siropul de tuse?

— Da, spune Ali, ținând o pungă mare de cumpărături, roșie cu alb, cu „Hennessy" pe față.

A fost reticentă când am rugat-o mai devreme să îl fure din farmacia tatălui ei.

— Voi avea probleme, Emma, a spus ea.

Am cuprins-o în jurul taliei cu o mâna, mi-am pus capul pe umărul ei.

— Te rog, Ali. Haide. Va fi distractiv. Te rog?

Și am simțit cum cedează.

— Super, spun eu, iar soneria se aude din nou.

Le îndrum către bucătărie.

— Pe masa din bucătărie găsiți 7 Up și Jolly Rancher.

— Uau, zice Conor care stă pe verandă, ținând în mână o sticlă înfășurată în hârtie. Arăți… și se întrerupe brusc.

Niciunul nu face vreo mișcare. Doar ne uităm unul la celălalt.

— Scuze, zice el și îmi dă sticla, iar eu mă bucur că am la ce să mă uit.

— Nu trebuia să te deranjezi, Conor.

— Ah, e doar niște vin pe care l-am luat din frigider.

— Conor! strigă Jamie când ne vede venind spre bucătărie.

Ne dă câte un pahar roșu cu un lichid mov, întâi mie, apoi lui Conor.

— Beți!

Îl iau pe al meu, dar Conor refuză şi i-l dă înapoi lui Jamie, care îl dă pe gât, apoi arată cu degetul spre Ali.

— Ţigară. Acum! ţipă la ea.

Deschide uşa de la terasă, iar Ali o urmează, căutându-şi pachetul de ţigări în geanta Chanel.

Maggie se urcă pe blatul de lângă frigider, picioarele subţiri îi atârnă cam la 30 de centimetri de pământ. Se lasă pe spate, rezemându-se de plăcile de faianţă de pe perete cu model de mere, şi cască.

— Căldura asta mă moleşeşte.

Eli vine spre noi. Îi zâmbesc, dar cred că nu mă vede, stă între picioarele lui Maggie, despărţindu-le ca să se apropie mai mult.

O aud pe Jamie care ţipă afară, iar Ali nervoasă îi zice să tacă.

— Serios, zic eu, e deja beată?

— Era ameţită când am luat-o de acasă, spune Maggie. Cred că părinţii ei s-au certat iar, ei…

— Aha, ei bine, toţi avem probleme, spun eu, auzind-o pe Jamie cum ţipă din nou, şi strâng din dinţi. Serios, vecinii or să înceapă să comenteze dacă nu tace dracului din gură.

— Crezi că e OK? întreabă Conor. Să văd ce face?

— E bine, zic eu. Doar caută atenţie. Ignor-o.

— Voi, fetelor, sunteţi atât de rele una cu cealaltă, chicoteşte Eli, iar Maggie îi dă un cot în coaste.

— Haide, Em, fii drăguţă, spune ea. Jamie e agitată pentru că Dylan şi Julie vor fi acolo, în seara asta.

— Atunci, n-ar fi trebuit să şi-o tragă cu el, intervine Eli. La naiba, era *beată* în seara aia, totuşi.

Mă uit la reflexia mea din sticla neagră a uşii de la terasă.

Ali îşi ia iPhone-ul de pe blatul din marmură şi i-l dă lui Eli, zicându-i să ne facă o poză.

— Ah, stai, Fitzy şi Conor, veniţi şi voi, insistă ea.

Crede că va da mai bine dacă avem şi băieţi în poze, să demonstreze că se înţelege bine şi cu ei. Stă între cei doi şi pare foarte entuziasmată. Imediat după ce facem poza, Maggie sare de pe blat ca să se uite repede cu Ali la poză.

— N-ai de gând să te uiţi şi tu la poză? zice Eli amuzat.

— Nu, îi răspund şi mă uit mai mult decât trebuie la el. N-am nevoie.

Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, apoi se uită înaltă parte.

— Arăt ca dracu' în poza asta.

— Nu, nu arăţi, spune Maggie. Eşti graţioasă.

— Mai degrabă grasă.

— Ali… oftează Maggie. Taci. Nu eşti grasă.

Ali insistă să facă o poză şi încă o poză, până când are poza perfectă pe care o postează pe Facebook. Maggie începe să se uite prin pozele vechi ale lui Ali, îi arată câteva lui Eli şi se îmbujorează când el îi spune cât de drăguţ arată. Apoi izbucneşte brusc în râs.

— E hilar! De ce nu mi le-ai trimis şi pe astea, Em?

— Ce să-ţi trimit?

Ali se întinde după telefon, dar e prea târziu. Mă uit la nişte poze cu mine făcute cu FatBooth, am faţa umflată ca a lui Chloe Hegarty. Îi dau telefonul înapoi lui Ali.

— Nu eu le-am făcut. Ali, ai avut ceva timp liber.

— A fost o glumă, zice ea încet.

Se aude iar soneria.

— Em, insistă Ali, ţinându-se după mine. Em, te rog. A fost o glumă.

— Hilar.

— Îmi pare rău. Te rog, nu fi supărată pe mine. Îmi pare rău, OK? Eşti supărată pe mine?

Pentru un moment, nu îi răspund, mă cuprinde o satisfacţie când văd cât e de îngrijorată. Se teme că m-am enervat, că a mers prea departe.

— Nu, spun eu în cele din urmă.

— Eşti sigură? Încă pari supărată.

— Serios, Ali, zic şi îi dau mâna la o parte, făcându-i semn să meargă înapoi în bucătărie. Trebuie să răspund.

Apoi apare Bryan. Numai îl văd aterizând la baza scărilor. Tocmai ce-a ieşit din duş, e în picioarele goale, poartă un tricou cu Beatles şi blugi.

— Hei, zice el, după ce deschide uşa.

Se întinde spre Jen, trăgând-o aproape ca să o sărute.

— Bleah, spun eu, iar ei se îndepărtează, zâmbindu-şi.

— Bună, Emma, spune Jen, îmbrăţişându-mă.

E la fel de înaltă ca Bryan şi e numai piele şi os, dar are ceva aparte, pielea ei e atât de deschisă la culoare, încât parcă străluceşte.

— Eşti încântată de seara asta?

— Da, va fi distractiv.

— Să-i spui lui Sean că ar face bine să cureţe totul înainte să ajung eu acasă. N-o s-o fac eu în locul lui, zice Bryan.

— Apropo, ador rochia ta, spune ea. Zara, nu?

— Da, zic eu, rânjind la Bryan. Cinşpe euro.

— Ah, la naiba. Am cumpărat acelaşi model la preţul întreg acum câteva luni.

Se întoarce către Bryan.

— Îţi aminteşti? Am purtat-o la petrecerea de ziua ta. Ţi-a plăcut la nebunie.

Mă abţin să râd.

— OK, vă las, zic eu şi mă îndepărtez de ei.

Bucătăria e goală când mă întorc. Uşa glisantă e deschisă, musculiţele mici şi negre, care bâzâie în jurul spoturilor din tavan, pare că au format o constelaţie de stele negre. Îmi umplu paharul, îl dau pe gât rapid, apoi îl umplu din nou, o iau pe Precious de pe masă, strâng firele de păr roşcat pe care le-a lăsat, apoi merg afară după ceilalţi.

Maggie face acrobaţii pe trambulină ca să se laude cu anii ei de gimnastică. Ali sare speriată lângă ea, ţinându-şi în jos rochia. Jamie stă pe margine, se uită la ele, scurgând ce a mai rămas în pahar. Ar trebui s-o ia uşor. Ar trebui să ştie ce se întâmplă când bei prea mult.

— E chiar mişto, zice Conor şi îl bate pe Fitzy pe spate, iar Eli ridică o doză de bere spre el.

Stau pe scaunele din grădină, cu lada de bere deschisă pe masă.

— Ce e mişto? spun eu.

Conor se ridică brusc.

— Ethan a fost acceptat la Şcoala de Design Rhode Island.

— E una dintre cele mai prestigioase colegii de artă din State, spune Eli când mă vede confuză. E ceva major.

— E extraordinar, Fitzy, spun eu, dar el nu îşi ia ochii din telefon.

Apoi urmează o pauză ciudată.

— Cine a venit? întreabă Conor.

— Jen Casey. Se uită cu Bryan la un film.

— Bryan e acasă? întreabă Conor zâmbind. Sunt în living sau la televizor?

— La televizor, zic eu.

— Fitz, vii să-l salutăm?

El îşi ridică ochii din telefon.

— Ce?

— Vii să-l salutăm? Bryan e aici.

— Da, super, spune Fitzy. Ştii că mereu mă bucur să-l văd pe Bryan.

Îi zâmbesc, prefăcându-mă că n-am înţeles aluzia. Îmi las telefonul şi paharul pe masă, lângă bere, rugându-l pe Eli să aibă grijă, şi mă arunc pe trambulină, lângă fete. Sărim din ce în ce mai sus – vreau să ating cerul întunecat al nopţii şi să înghit stelele.

— J, aşteaptă, strigă Ali după ea, în timp ce Jamie se îndreaptă spre bucătărie. Mai bine merg după ea să văd dacă e OK.

Coboară din trambulină, trăgându-şi rochia în jos, de pe coapse. Mă întorc către Maggie, întinzând mâinile spre ea, dar îmi face semn spre piept. Mă uit

în jos – partea de sus a rochiei mele a căzut şi mi se văd sânii. Eu râd, aşteptându-mă să facă şi ea la fel, dar ea se uită spre Eli. În drum spre bucătărie, îşi ia paharul roşu şi dă pe gât ce mai e în el, ignorând protestele lui Eli cum că „nu se uita, chiar deloc".

Oare Eli se uita? (Îmi doresc să se fi uitat.)

Stau întinsă pe trambulină, uitându-mă la cer. Vara trecută am vizitat-o pe mătuşa Beth în Londra, în apartamentul ei din Hammersmith, iar seara stăteam în grădina ei cu caprifoi, mâncam salată pe care o lua din Whole Foods Market, beam Pimms şi voiam să văd stelele, dar erau acoperite de nori de fum şi de luminile oraşului. „Poţi să ai toate astea", mi-a zis Beth. „Îţi va fi uşor pentru că arăţi bine. Şi eşti şi o tipă deşteaptă, ceea ce e mereu un plus. Lumea e la picioarele tale, Emmie. Dar trebuie să pleci din Ballinatoom, trebuie să scapi de acolo aşa cum am făcut eu. Chiar îţi doreşti atât de puţin de la viaţă?" Londra. Zgomotul răsunător al scărilor din lemn pe care urcau vecinii ei, căldura care ieşea din asfalt, oamenii din metrou, cu pete de transpiraţie la subraţ, cerşetorul murdar, care îmi atingea picioarele şi îmi cerea mărunţiş, cererea constantă de a repeta ce spun pentru că accentul meu era prea ciudat, privirile holbate la blugii mei skinny şi la balerini.

— Cum a fost? m-a întrebat Ali când am ajuns acasă.

— A fost extraordinar? a insistat Maggie.

Le-am povestit despre casa stilată şi elegantă a lui Beth, despre tapetul verde-închis şi despre canapeaua de catifea, despre pernele de la Union Jack şi patul de la Proenza Schouler, despre cursurile de yoga pe care le urmează şi despre biroul ei cu privelişte către Big Ben, despre cumpărăturile pe care le-am făcut la Topshop. Le-am spus că mi-a plăcut. Le-am spus că a fost cea mai frumoasă săptămână din viaţa mea.

Este posibil să vrei să se schimbe totul şi să nu se schimbe nimic în acelaşi timp?

Închid ochii, mă las în voia mişcărilor trambulinei şi totul devine atât de uşor. Aud cum se deschide uşa glisantă, apoi e închisă la loc, cum cineva se îndreaptă spre mine, cum expiră profund după ce se urcă pe trambulină şi simt cum se lasă materialul când se aşază lângă mine.

— Ai adormit?

E Conor.

Aştept câteva momente până răspund.

— Nu.

Deschid un ochi, iar el stă întins pe o parte şi se uită la mine.

— Am nevoie de ceva de băut, spun eu, încercând să mă ridic.

Dar el mă opreşte, punându-mi o mână pe umăr.

— Aşteaptă. Drăcia aia e tare, Emmie. Mai aşteaptă puţin până la următoarea. Dacă nu cumva vrei să repeţi ce s-a întâmplat la Dylan.

— Taci.

— Ai fost un dezastru, zice el, scuturând din cap.

— Bine că m-ai adus acasă.

N-am apucat să-i mulţumesc cum se cuvine.

— Nicio problemă. Bineînţeles, a durat mai mult decât mă aşteptam, din moment ce refuzai să pleci de pe marginea drumului, pentru că nu era un drum, era, de fapt, o lagună.

— Opreşte-te.

— O lagună cu rechini în ea.

— Chestiile alea au fost tari, protestez eu, dar mă aşez înapoi.

Atunci m-am trezit dimineaţa în patul lui de o persoană, în timp ce el dormea pe podea, în dreptul meu. Am început să mă uit prin dormitorul lui curat şi îngrijit, dar nu ştiam după ce anume. O fotografie cu noi doi de când eram copii, poate? Orice aş fi căutat nu era acolo. Am dat repede pilota la o parte şi m-am furişat din camera lui fără să îi zic ceva.

Pentru câteva momente, niciunul nu zice nimic. Îmi strâng picioarele la piept, îmi trec mâinile peste pielea mea fină de pe gambe, iar el se întinde şi, foarte, foarte gentil, îmi atinge degetul mic cu al lui, lipindu-şi braţul de al meu. Îşi lasă mâna uşor, abia dacă îmi atinge şoldurile, dar eu nu mă mişc. Întorc capul spre el, iar el mă priveşte, îi văd ochii negri, îi simt degetele plimbându-se pe talie, făcând cerculeţe, uşor timid. Mă întreb, doar pentru o secundă, cum ar fi să îi trag tricoul ăla peste cap şi să îl sărut, să văd ce reacţie ar avea. Degetele lui coboară un pic mai jos, pe osul şoldului, inima începe să-mi bată mai tare.

— Am nevoie de încă o băutură.

Mă dau jos din trambulină şi plec fără să mă uit în spate.

•

— Te deranjează dacă ne duci până la uşa din faţă? îl întreabă Ali pe Fitzy în timp ce opreşte maşina în capătul străzii care duce către ferma lui Casey.

— Scuze, Ali, zice el pufnind, de parcă ar strănuta şi ar ofta în acelaşi timp. Dar nu aş putea să ies din haosul ăla, îi explică, arătând spre maşinile parcate la întâmplare.

Geamurile casei vibrează de la muzica dată tare. La uşa din faţă văd un grup cu ţigările aprinse în întuneric. Aerul e irespirabil din cauza mirosului puternic de balegă de vacă. Mă străduiesc cu Ali să merg pe grilajele acelea de trecere, tocurile ni se prind între barele de metal. Maggie şi Jamie se uită la noi şi râd cu băieţii. Conor e singurul care se întoarce să ne ajute, prinzându-mă de talie şi ridicându-mă pe trotuar, pe partea cealaltă.

— Mersi, spun eu, în timp ce el mă lasă jos.

Se întoarce să o ajute şi pe Ali, dar ea deja a reuşit să treacă.

— Oh, Ali, spun eu. Pantofii tăi.

— Nu contează, zice ea, aplecându-se să şi-i cureţe.

Probabil au costat cinci sute de euro. Dar nu contează că s-au distrus la prima purtare. Îi zâmbesc fals.

În spate este un mic şopron, iar pe unul dintre pereţii din ciment sunt atârnate salopete, iar la baza lui sunt aliniate câteva perechi de cizme din cauciuc. Deschidem uşa din spate şi intrăm într-o bucătărie murdară. Uşa de la living este închisă, la fel şi geamul, iar camera aceea mică este învăluită într-un fum dulceag.

— Căcat.

Maggie începe să tuşească, încercând să dea la o parte cu mâna tot fumul acela, în timp ce îl trage pe Eli în living, iar ceilalţi îi urmează.

— La dracu'!

Un tip cu faţă palidă, al cărui nume nu mi-l pot aminti, închide uşa în spatele lor.

— Vrei un fum? întreabă tipul (Oare cum îl cheamă? Oisin? Eddie?), fluturându-mi un cui în faţă.

Dau din cap că da, şi-l pune între buze, până mă dau mai aproape şi îmi deschid gura să trag fumul. Îl ţin în mine câteva secunde, apoi îl dau afară, norişorii plimbându-mi-se prin creier, în timp ce încerc să nu tuşesc.

În living sunt aprinse doar câteva lămpi şi văd nişte tipi în jurul unui sistem cuplat la un iPod. Par că se ceartă cu o fată ameţită, dar nu pot să aud ce zic din cauza muzicii. Toată mobila a fost împinsă la perete, cuplurile stau pe scaune şi pe o canapea cu trei locuri, frecându-se unii de alţii. Trei fete, cu rochii foarte mulate, stau în spaţiul liber din mijloc, dansând cu braţele în aer. Fitzy, Ali, Jamie, Maggie şi Eli stau la o masă acoperită cu un milieu. Maggie toarnă în nişte căni de tablă ce-a mai rămas dintr-o sticlă de 7 Up, iar Eli le dă lui Fitzy şi lui Conor câte o doză de bere.

— Emmie, vrei o… începe Conor, dar uşa din hol se deschide şi îl loveşte în spate.

— Rahat, scuze, omule, spune Dylan, dându-i un pumn în umăr. N-am ştiut că eşti aici.

Apoi faţa i se luminează.

— Hei, Jamie, ce faci?

Se duce la ea. Jamie îşi strânge cana de tablă în mâini şi dă pe gât băutura, uitându-se în altă parte.

— Jamie, mai încearcă el o dată. Mă auzi? Ce mai faci?

— Dylan!

E Julie Clancy, cu Sarah Swallows în spate. E dată cu mult dermatograf, are piercinguri în urechi, nas și sprânceană. Ce faci?

— Nimic, răspunde el, îndepărtându-se de Jamie.

— Cu curva asta stai? zice Julie apropiindu-se de Jamie și împungând-o cu degetul în claviculă. Care-i problema ta? Nu ți-a ajuns că ți-ai tras-o odată cu prietenul meu, mai vrei?

— Jules, o avertizează Dylan. Vino încoace, stai calmă. Am spus…

— De parcă m-aș culca cu el. *De parcă,* spune Jamie.

— Ah, te rog, zice Dylan, uitându-se lung la ea. Ți-a plăcut.

Eli râde, dar se oprește când o vede pe Maggie că îl țintuiește cu privirea. Julie își înghite lacrimile și se năpustește de-a lungul camerei, punându-se în genunchi să caute ceva lângă un fotoliu, ignorând strigătele cuplului pe care l-a deranjat, își ia geanta și geaca și fuge către ușa de la bucătărie. Sarah Swallows strigă după ea și dispar în fumul acela gros, apoi ușa se închide în urma lor.

— Dylan, serios, spune Conor. Cum o s-ajungă acasă?

— Are mașină.

— Nu poate să conducă, doar ai văzut în ce stare e.

Dylan dă să se ducă după ea, dar apoi doar ridică din umeri.

— În fine. Nu-i problema mea.

Ali o cuprinde de talie pe Jamie și îi șoptește ceva la ureche.

(Trebuie să scap de aici. De ea.)

Pe hol se află o masă mică din lemn și un scaun, un telefon fix, un carnețel și un pix și, deasupra, fragmente dintr-un vas spart. În stânga, sunt scările care duc sus, în dreapta e ușa care duce către grădină și în față e un coridor mic, îngust, cu două uși pe ambele părți, fotografii și picturi în ulei, cu rame aurii, atârnate pe pereți.

— Aici erai, zice Sean apărând din sufragerie, de la televizor, vizavi de baie.

— Hei, tu, spun eu, de parcă pe el îl căutam. Știai că e o vază spartă în hol?

El mârâie.

— O să mă omoare mama. I-am spus Laurei să…

— Laura e aici?

Stă cu spatele la perete, lângă o fotografie cu el și Jen în timp ce fac baie împreună. Strâng din buze ca să nu râd, dar vede la ce mă uit și se înroșește instantaneu.

— I-am spus că poate rămâne la petrecere dacă își ține gura și nu le spune părinților nimic, spune el, repezindu-se să acopere fotografia, apoi ea și-a invitat câțiva prieteni…

Se îndepărtează de perete.

— Scuze. Știu că nu e grozav să vină la petrecere sora de cincisprezece ani, dar…

— Casey! strigă Matt Reynolds din camera cu televizorul.

E transpirat tot, câteva fire de păr îi cad deasupra buzei de sus. Mă uit în spatele lui să văd dacă Jack Dineen e înăuntru, dar nu văd decât trei tipi cu spatele – niciunul dintre ei nu e Jack – care se uită la alți doi care joacă *Grand Thef Auto.* Unde o fi? M-am îmbrăcat degeaba așa dacă el nu apare. Și n-o să pot să mai port ținuta asta mult timp, pentru că toată lumea a văzut-o. Matt își ridică tricoul ca să se șteargă pe față de transpirație, iar mie aproape îmi vine să vomit când îi văd burta lăsată.

— Îți ceri scuze pentru că soră-ta a rămas acasă? îl întreabă Matt. N-o face. E bună în draci. Și prietena ei… zice el și încearcă să o caute cu privirea prin jur. Nu cea grasă, cealaltă, aia mică.

Și își pune mâna în dreptul corpului, cam la un metru de sol.

— Mia, adaugă Sean.

— Mia! exclamă Matt. Mia, Mia, Mia… distanțându-se de Sean ca să ridice mâinile în aer. E bună de mori.

Sean se uită la mine, iar eu încerc să nu par plictisitoare. Zâmbesc, vreau să par de treabă.

— În fine, spun eu, imediat ce Matt dispare în bucătărie să-și mai ia ceva de băut, cine altcineva din echipa de fotbal mai e aici în seara asta?

— Nu știu, zice Sean și mă trage spre el. Contează?

— Scuze, Sean, îl dau eu la o parte cu grijă. Trebuie să le găsesc pe fete.

— Unde ai fost? mă întreabă Maggie.

Se apleacă să ia o bere din lada din spatele ei și mi-o dă. Încă stă pe masă, cu picioarele în jurul lui Eli, care e cu spatele la ea. Fitzy, Jamie și Ali dansează în mijlocul camerei.

— Rahat, J. e mangă, zic eu, în timp ce o văd cum cade, prinzându-se de Fitzy care o ridică imediat. N-am mai văzut-o atât de beată de când… Ei bine, a trecut multă vreme.

Maggie își pune capul pe umărul lui Eli, cuprinzându-i pieptul cu o mână, în timp ce el o mângâie pe braț.

— Hei! Unde-i Conor?

— Stă de vorbă cu Mia Deasy.

Maggie arată spre sistemul pentru iPod, iar eu trebuie să mă uit atent ca să văd prin întuneric. Laura Casey, sora mai mică a lui Jen și a lui Sean, vorbește cu o tipă grăsuță, cu părul roșcat și cârlionțat, în timp ce mai iau câte o gură din dozele lor de bere. Conor trebuie să se aplece ca să i se adreseze Miei – e mică chiar și cu tocurile alea înalte, iar genele alea false prea mari puse pe ochii ei o fac să arate ca o păpușă Bratz vie.

Conor îşi dă capul pe spate de parcă ea ar fi zis ceva foarte amuzant, iar mie mi se strânge stomacul. Mă întind după Maggie ca să mai iau o doză de bere.

— Merg să i-o dau lui Conor. Cred că nu mai are.

Când ajung la el, îi pun mâna pe spate, atenţionându-l.

— Hei, spun eu, oferindu-i doza. M-am gândit că mai ai nevoie de o bere.

Apoi mă uit la ea.

— Mia, zic eu şi mă aplec să o pup pe obraz, atingând intenţionat pieptul lui Conor. Ce mai faci? De când vreau să vorbesc cu tine! Cum e în clasa a şaptea[7]? Te acomodezi la şcoală?

— Sunt în clasa a IX-a, mă corectează repede Mia, iar Conor aproape că scuipă berea şocat. Sunt în acelaşi an cu Laura. Am aproape şaisprezece ani.

— Scuze, e din cauză că eşti aşa micuţă, cred. Eşti adorabilă. Eşti ca un copil.

Încerc să nu zâmbesc în timp ce Conor se îndepărtează de ea.

— Sunt geloasă.

— Oh, Dumnezeule, de ce-ai fi geloasă pe mine?

Mia face ochii mari.

— Eşti superbă. Şi iubesc ţinuta ta.

— Ah, mersi. Nu eram sigură de ea mai devreme. Hai, Conor, spune sincer, ce părere ai de rochia asta?

— Rochie? Aşa se numeşte un tricou în zilele astea?

— Termină! zic eu şi îl lovesc peste braţ. Parcă eşti Bryan. Mi-a zis că-i puţin vulgară.

— Fratele tău, Bryan?

— Aha.

— Lui Bryan îi plac toate posterele de la *FHM.*

— Exact! exclam eu.

Mă pun în faţa Miei şi îl ţintuiesc cu privirea.

— Vezi, ştiam că vei înţelege. Îţi aminteşti când mama a găsit toată pornografia din calculatorul lui şi a vrut să ştie ce înseamnă BBW[8]?

---

[7] Sistemul educaţional din Irlanda este împărţit în două mari categorii: Primary School, care are şase clase, astfel că numerotarea porneşte de la grupa mare (Junior Infants), clasa zero (Senior Infants), clasa I (First Class), clasa a II-a (Second Class), clasa a III-a (Third Class), clasa a IV-a (Fourth Class), clasa a V-a (Fifth Class), clasa a VI-a (Sixth Class), după care urmează Secondary School, care se împarte în Junior Cycle – se continuă cu clasa a VII-a (First Year), clasa a VIII-a (Secondary Year), clasa a IX-a (Third Year) şi se finalizează cu un examen de treaptă, (este practic prima treaptă de liceu în sistemul educaţional românesc) –, în Transition Year (care este opţional, practic clasa a X-a, Fourth Year) şi Senior Cycle – se continuă cu clasa a XI-a (Fifth Year) şi clasa a XII-a (Sixth Year), finalizată cu un examen de absolvire (n.r.).

[8] „Big beautiful woman", o abreviere-cheie folosită pentru indexarea căutărilor pe site-urile pentru adulţi (n.t.).

Amândoi izbucnim în râs şi el nici nu pare că observă plecarea Miei. Mai vorbim vreo zece sau cincisprezece minute, până când uit de ce am venit aici. De fapt, chiar mă simt bine, îmi dau seama. Niciodată nu mă simt prea bine la petreceri.

— *Dineen.*

Muzica s-a oprit aşa că i-am auzit numele clar.

— Şi îţi aminteşti când…

— Nu, scuze, îl întrerup pe Conor, ca să-l văd pe Jack Dinnen exact la timp.

E bronzat, poartă un maiou alb, larg. Se îndreaptă către uşa de la bucătărie şi strigă la cineva din spatele lui. Laura, Mia şi prietena lor mai grasă stau în colţ şi încep să şuşotească tare: „O, Doamne…", „Nu se poate…", „E chiar…", „Da, e". Apoi intră Paul O'Brien. Un moment de linişte, apoi şuşoteli, ridicări din sprâncene, chicoteli pe înfundate.

Nu înţeleg de ce atâta agitaţie. Nu e nici pe departe la fel de drăguţ ca Jack. Toată lumea e obsedată de el pentru că e „Paul O'Brien". El este ceea ce eu numesc „tip cu reputaţie". Poate că a fost drăguţ acum câţiva ani, dar nimeni nu pare să fi observat că nu mai arată aşa bine, că „e trecut", cum ar spune mama. Sean aleargă către sufragerie, abia dacă se uită în direcţia mea, şi îi bate pe amândoi pe umăr. Paul face semn că vrea o băutură. Se uită la Laura şi prietenele ei, măsurând-o pe Mia din cap până în picioare. Ridică din sprâncene, se întoarce spre Jack şi îi spune ceva, Jack pufneşte în râs, întorcându-se să se uite şi el la Mia.

— Hei, mă surprinde Conor, luându-mă de cot. Vrei să mergi afară să iei o gură de aer? E foarte cald aici.

Îl dau la o parte.

— Nu, sunt OK, mersi. Merg să mai iau o bere.

Îmi dau părul pe spate, trec pe lângă Eli şi Maggie, asigurându-mă că sunt în raza vizuală a lui Paul şi a lui Jack.

— Hei, îi zic eu lui Maggie, punându-i o mână pe umăr şi cu cealaltă îi întorc capul spre mine, dinspre Eli. Unde au plecat Jamie şi Ali?

— Dansau.

— Nu mai sunt aici.

— Ar putea fi în living. Sau poate afară? spune ea, cu rujul întins.

— Of, voi doi.

Mă aplec să iau o scamă de pe umărul lui Eli, ignorând-o pe Maggie care se încruntă la mine. N-aş face nimic cu Eli, bineînţeles că nu. E iubitul prietenei mele cele mai bune. Dar întotdeauna e drăguţ să văd dacă *aş putea.*

— Ar trebui să vă luaţi o cameră, spun eu cât de lent pot. Sunt multe disponibile.

Apoi mă îndepărtez de ei şi o iau fix printre Jack şi Paul.

— Scuze, șoptesc eu, întinzându-mă să-mi mai iau o doză de bere din lada de pe masă.

— Hei, Emma, spune Jack, iar eu schițez un zâmbet.

— Da, bună, Emma, zice Paul, și ridic doza în direcția lui. Trebuie să spun că arăți superbine în seara asta.

— Mersi.

Mă întorc pe tocuri și plec înainte ca el să mai spună ceva.

Nici urmă de Jamie și Ali în grădină, doar niște tipi care stau în jurul unei mese șubrede din lemn, între doi pini, jucând poker. Un cuplu stă lipit de perete, tipul pare că încearcă să o bage cu totul în peretele de piatră. Apoi mai sunt două fete blonde care fumează, cu blugi scurți – atât de scurți încât li se văd fesele.

Am căutat și în camera cu televizorul, mi-a luat ceva din cauza întunericului, dar fetele nu sunt nici aici. Trebuie să respir pe gură din cauza mirosului de Lynx, fum și transpirație.

— Ți-e frig, Emma? îl aud brusc pe Matt Reynolds, stând pe fotoliul cu două locuri, de lângă mine.

— Ce?

— Întrebam doar dacă ți-e frig.

— Nu chiar, Matt. Sunt, gen, treizeci de grade afară.

Se apleacă în față, cu picioarele depărtate, își pune coatele pe genunchi și se ghemuiește.

— Ești sigură? Pentru că mie mi se pare că ți-e frig.

Ceilalți izbucnesc într-un râs puternic, tipul de lângă bate palma cu el, iar eu simt nevoia să mă ridic și să îl plesnesc peste fața aia idioată.

— Foarte amuzant, zic eu. Atât de matur.

— Ce e amuzant? îl aud pe Jack în timp ce deschide ușa.

(Știam eu că mă căuta.)

— Ah, nimic, spun eu. Bietul Matt, aici de față, s-a intimidat când mi-a văzut sfârcurile. Cred că e greu să fii virgin la vârsta lui.

Iau o gură de bere și fac o față înțelegătoare.

— Ca un taur legat de poartă.

Se enervează.

— Du-te dracului, Emma. Nu ești atât de sexy, să știi.

Și începe să le înșire pe fetele cărora le-a tras-o.

— … și a mai fost Laura și Saoirse și…

Ceilalți râd chiar mai tare de data asta, lovind în brațele fotoliilor, bătând din picioare și scandând „Virgin, virgin, virgin”.

— Pot să mă așez acolo?

Mai iau o gură de bere înainte să-mi ridic privirea.

— Dar stau eu aici.

— Cred că mai e loc pentru unul.

— Nu ştiu, zic eu şi mă las pe spate în fotoliu. Stau destul de confortabil.

Jack îşi dă ochii peste cap şi se aşază pe braţul fotoliului, pretinzând că se uită la cei doi tipi care se joacă pe Xbox.

— Am nevoie de viaţă. Misiunea asta mă omoară, spune unul dintre ei, apăsând furios pe butoanele de control.

— Mai bine fuţi o prostituată, spune Matt Reynolds şi toţi râd.

— Deci, îmi zice Jack, ai fost la meciul de ieri?

— Aha, spun eu, căscând un pic cam tare. Dar am plecat, gen, cu zece minute înainte de sfârşit.

— Ah, zice el, atunci ai pierdut partea cea mai bună. Am dat golul câştigător.

— Ai dat un gol? Oo, bravo *ţie.*

Îl bat pe genunchi când spun asta, iar el îmi prinde mâna.

Încerc să o trag înapoi, dar nu mă lasă. Îşi plimbă degetul mare pe palma mea, o gropiţă i se formează în obrazul stâng, iar eu simt că mă topesc.

— Poate o să vii la următorul meci.

— Poate o să vin.

— Şi poate ar trebui să stai până la sfârşit de data asta.

— Poate.

Începem să vorbim mai încet, ne apropiem tot mai mult, centimetru cu centimetru, întrebându-ne care dintre noi se va apleca primul pentru ca, în cele din urmă, să putem spune că celălalt l-a provocat. Mă excit atât de tare, încât aproape ameţesc, dar asta e mişcarea care îmi place cel mai mult, cred. Tensiunea care creşte, acel moment de dinainte să ne sărutăm e întotdeauna mult mai intens decât sexul în sine. În timpul sexului mă gândesc cum arăt, încerc să îl fac pe celălalt să se simtă mult mai bine cu mine decât s-a simţit cu ultima fată. Şi, bineînţeles, chiar şi după ce termină, mă întreb cum să-l conving să nu spună nimic despre ce-am făcut sau despre ce n-am făcut.

— Emma.

Mă întorc şi o văd pe Ali care mă bate pe umăr.

— Ce e?

— Scuze, dar chiar am nevoie de ajutorul tău.

Strâng tare din buze, dar nu vreau să par o prietenă de rahat în faţa lui Jack, aşa că o urmez afară din cameră.

— Iisuse, Ali, ce putea fi atât de important…

— Dumnezeule, încă eşti supărată pe mine pentru ce s-a întâmplat mai devreme?

— Ce?

— Pentru ce s-a întâmplat mai devreme, vorbeşte ea mai încet. Treaba cu aplicaţia FatBooth.

— Ah, ce dracu', Ali, nu m-am mai gândit la asta. Eram pe cale să mă cuplez cu Jack când tu…

— Ştiu, scuze, intervine ea. Dar n-am ştiut ce să fac.

Deschide uşa de la baia mică. Înăuntru totul e verde-avocado, cada, toaleta şi chiuveta, iar pe podeaua albă este o carpetă murdară.

— Iisuse, spun eu când o văd pe Jamie căzută peste capacul de toaletă.

Încearcă să vomite, dar probabil nu mai are ce. O dâră de vomă i se scurge de pe buze.

— Ştiu, zice Ali. Maică-sa o să aibă o cădere nervoasă dacă o vede aşa.

— Ce-a păţit? Era bine ultima oară când v-am văzut.

— S-a cuplat cu Colin Daly.

— Şi?

Ali întoarce capul spre mine şi îmi spune în şoaptă, printre dinţi:

— El a încercat să facă sex cu ea, iar ea a zis că nu vrea. I-a spus că a auzit de la Dylan Walsh că e o partidă bună.

Jamie geme când aude numele lui Dylan, încercând să vomite iar în toaletă.

Cineva bate la uşă.

— E ocupat, strig eu, dar bate din nou şi mai insistent.

— Am spus doar un minut, strigă Ali.

Îl auzim pe Sean Casey întrebând neîncrezător:

— E totul OK acolo?

— Căcat.

Ali trece peste picioarele lui Jamie ca să ajungă la oglindă, îşi scoate trusa de machiaj din geanta de pânză bleumarin.

— Arăt în regulă?

Îşi mai aplică autobronzant pe faţa ei mult prea bronzată, îşi aranjează câteva şuviţe de păr ciufulite.

— Scuze, Sean, strigă ea.

Mă pun în faţa ei.

— Nu mă lăsi să mă descurc singură cu asta, Ali.

— Te rog, Em. Te implor. Te rog, fă asta pentru mine. E Sean.

— Şi eu eram cu Jack.

— Niciodată nu te rog să faci ceva pentru mine, spune ea, şi amândouă ştim că e adevărat. Dar te rog acum. Te rog? zice şi face o pauză. Chiar îmi place de el, Em.

Vreau să îi spun că el nu o place. El vrea să fie cu mine.

— *Bine,* spun eu, iar ea ţipă, mă îmbrăţişează puternic şi fuge.

Încui uşa în urma ei şi mă aşez pe marginea căzii. Ali s-a gândit bine să-i prindă părul lui Jamie într-o coadă în sus, aşa că măcar nu trebuie să i-l ţin. Îmi verific telefonul, îi trimit lui Maggie un Snapchat, îmi fac un selfie şi îl postez pe Instagram, strâmb din nas când Matt Reynolds comentează la poză, cerând o poză cu un sân. După ce mai vomită o dată, puternic, de parcă şi-ar fi vomitat maţele, Jamie se şterge le gură şi se ridică instabilă în picioare, sprijinindu-se de toaletă.

— Ai nevoie de ajutor?

Se apleacă deasupra chiuvetei şi îşi dă cu apă pe faţă. Stă dreaptă şi mă priveşte în oglindă. Are faţa umflată şi dermatograful întins până la obraji.

— Ce-ţi pasă ţie?

— Jamie…

— Ai spus că va fi mai bine.

— Jamie, eu…

— Nu e mai bine, Emma. Nu e mai bine, zice cu vocea tremurândă. Tu ai spus, tu ai spus…

Abia poate să vorbească printre lacrimi. Arată aşa rău şi trebuie să fie ceva în neregulă cu mine – ştiu că ar trebui să îmi pară rău pentru ea, dar tot ce simt e dezgust. „Uită-te la tine", vreau să îi spun. „Îţi distrugi machiajul. Îţi pasă vreun pic?" Încerc să o fac să tacă.

— Haide, J., trebuie să te linişteşti, nu e locul potrivit pentru aşa ceva…

Dar mă ignoră complet, se aşază pe capacul de toaletă, cu capul între picioare şi tot ce pot să aud printre suspinele ei e asta:

— … tu ai spus… tu ai spus că dacă eu… Dylan… tu mi-ai spus să…

— Haide. Încetează.

— Dar tu mi-ai *spus...*

— Li s-a întâmplat multor oameni. Se întâmplă tot timpul. Te trezeşti a doua zi de dimineaţă şi regreţi sau nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat exact, dar e mai uşor să nu faci mare tam-tam…

— Dar nu s-a întâmplat aşa, zice ea uitându-se la mine. Ţi-am *spus* ce s-a întâmplat.

— Dar n-am fost acolo cu tine, nu? De unde să ştiu exact ce…

— Dar ţi-am spus. N-am vrut… N-am vrut.

— Nu ai spus nu.

Mă aplec în faţa ei şi îi pun mâinile pe umeri.

— Mi-ai spus că nu ai zis nu.

— Dar, spunea ea, dându-mi mâinile la o parte şi privindu-mă cu atâta disperare, încât mi se face pielea de găină, n-am spus nici da.

Halloweenul trecut am primit un apel. Jamie. (M-am uitat surprinsă. Jamie niciodată nu mă suna.) „Vrei să mergi la petrecerea lui Dylan?", m-a

întrebat ea. Maggie avea antrenament de hochei. Ali era în Bahamas. Doar noi două. (Niciodată nu eram doar noi două. Eram prea competitive, întotdeauna trebuia să mai fie una cu noi.) Am băut. Încă un shot, încă unul, încă unul. Jamie era în costumul ei de Sailor Moon. Primea multă atenţie. „Eşti atât de sexy, Jamie", îi tot spuneau. Nu-mi plăcea. Am tras-o de păr, am sărutat-o, mi-am vârât limba în gura ei, iar băieţii scandau ca să ne încurajeze. (Îi simţeam pielea moale pe a mea.) Ea a căzut. Am râs. Apoi Zach şi-a pus mâinile în jurul taliei mele, în locul alor ei, am simţit o respiraţie caldă pe gât şi deja ne sărutam, ne-am aruncat într-un pat şi am început să ne dăm hainele jos. Dimineaţa următoare, prea multe apeluri pierdute. („Vino la mine acasă", spunea mesajul vocal de la ea, cu o voce tremurândă.) Am introdus parola la intrarea pe domeniul lui Jamie. Maică-sa mi-a spus că sunt o influenţă proastă. Jamie, care stătea pe pat, plângea şi plângea, şi plângea. (M-am simţit superaiurea.) (Dar îmi plăcea, în mod ciudat, toată drama aia.) „Ai grijă", am avertizat-o eu. (Dylan e un nemernic, dar nu *atât* de nemernic, n-ar face asta.) „Nu poţi să spui asemenea lucruri. Când spui cuvântul ăla, nu îl poţi retrage", tot insista ea. „Ce o să fac? Ce o să fac, ce o să fac, ce o să fac, ce o să fac, ce o să fac?"

Ar schimba totul.

Şi n-am vrut să se schimbe nimic.

„Hai să pretindem că nu s-a întâmplat nimic", i-am spus eu. „E mai uşor aşa. Mai uşor pentru tine".

— Jamie, haide. Am vorbit despre asta şi am căzut de acord, nu? Am căzut de acord că va fi mai uşor să nu facem mare lucru din asta, mai ales când toată lumea de acolo era minoră şi ar fi fost ca naiba dacă s-ar fi aflat. Ar fi însemnat ca oamenii să se enerveze pe tine pentru că i-ai băgat în probleme şi ai fi pierdut toate petrecerile, pentru că prietenii lui Dylan n-ar mai fi vrut ca tu să vii…

Mă opresc brusc. Sper că nimeni nu ne poate auzi de afară.

— Ascultă, spun eu după câteva minute, verificându-mi telefonul. Cred c-ar trebui să mergi acasă.

Nu-mi răspunde, doar se întoarce cu spatele la mine, încercând să respire cum trebuie. Îi dau mesaj lui Danny, taximetristul, rugându-l să vină să o ia cât de repede poate.

— Emmie? E totul OK acolo?

E Conor, pare îngrijorat.

— Ali a spus că ai putea avea nevoie de ajutor.

— Super, spun eu, deschizându-i uşa. J. nu se simte bine. I-am chemat un taxi s-o ducă acasă.

Conor mă ajută să o ridic, punându-şi braţul după umărul ei.

— Ce taxi e? întreabă el, sprijinind-o, în timp ce ei îi tremură genunchii.

— Danny.

— Nu-mi pot permite un taxi, bolborosește ea. Eu. Jamie Murphy. Nu-mi mai permit nici măcar un afurisit de taxi.

— Am putea să-l rugăm pe Fitzy s-o ducă? sugerează Conor, dar eu refuz.

Nu vreau să fiu nevoită să-l rog pe Fitzy să-mi facă o favoare. Îmi iau poșeta de pe marginea căzii și încep să caut bani prin ea, dând de machiaje, bețișoare de vată și o sticlă mică de vodcă.

— Mă ocup eu, spune Conor.

— Serios? întreb eu.

Încuviințează din cap.

— Ah, mulțumesc, îi zic eu, aplecându-mă spre el și sărutându-l pe obraz. Foarte frumos din partea ta. Aveam de gând s-o duc eu acasă, dar dacă tu pleci oricum…

Mă îndepărtez, ca să nu fiu nevoită să văd cum îi cade fața.

— Știi unde stă, nu?

Deschid ușa din camera unde e TV-ul.

— Hei, scuze…

Tac. Mia stă în poala lui Jack, iritant de micuță, toată o păpușică, dându-i mâna la o parte cu jumătate de inimă, în timp ce el încearcă să se apropie de coapsele ei.

— Nu mi-am dat seama că-ți plac copiii, Jack, spun eu fără să mă pot opri, ridicând vocea ca să acopăr zgomotele puternice de la Xbox.

Deschide ochii, vede că sunt eu, apoi chiar *ridică din umeri* și închide ochii iar, ca și cum a decis că Mia e cea cu care vrea să fie.

— Deja ai fost înlocuită de un model mai tânăr, O'Donovan?

— Taci, Matt, spun eu, scrâșnind din dinți când Mia scoate un mic geamăt.

Îmi deschid poșeta și scot sticla mică. Beau ce mai e în ea, simțind cum îmi arde gâtul.

— Serios, omule, trebuie să fi fost ca în cuptor ieri, pe terenul ăla.

— Mda, ați fost uimitori. E adevărat că a fost acolo un selecționer de la echipa Cork?

— Crezi că te va alege pentru grupul de seniori?

— Va fi nevoit.

Probabil că Paul O'Brien a venit după Jack aici, stă cocoșat pe un scaun jos, în partea opusă. E înconjurat de trei tipi din clasa a XI-a, toți aplecându-se cu atenție spre el, întrebându-l dacă mai vrea o bere, o țigară sau un fum din cuiul lor. Ochii lui negri mă privesc. Se apleacă în față ca să își așeze doza la picioare.

— Auzi, îl întrerupe pe tipul care stă pe cotieră. Îmi mai aduci una? Am terminat-o.

În drum spre frigider, tipul îmi zâmbește. Îmi dau părul într-o parte, vârfurile aproape că îmi ating talia, îmi fac loc printre fanii lui devotați și mă așez pe cotiera liberă.

— Scuze, zic eu, dar trebuie să mă odihnesc. Mă dor picioarele.

Mă aplec să-mi masez degetele și văd cum îmi măsoară picioarele.

— O'Brien, îl strigă Ben Coughlan, portarul echipei, din tocul ușii.

Și el merge pe treizeci de ani, are cam 1,78 metri înălțime, este roșcat și tuns foarte scurt.

— Eu plec, zice el și învârte pe degete un set de chei.

— Conduci? îl întreb eu.

— Evident.

— Și dacă te oprește poliția? încerc eu din nou. Nu ți-e teamă?

El își dă ochii peste cap și mă simt de parcă am zece ani.

— Cred că sunt în siguranță. Paul, m-ai auzit? încearcă Ben din nou. Eu plec acum.

— Super, zice Paul, dar se uită la mine. Eu cred că o să rămân.

— Fetele sunt în Reilly's și ne așteaptă. Aine a zis că Susan a început s-o ia razna. Ți-ai verificat telefonul?

Paul ridică din umeri, iar Ben nu se poate abține să zâmbească.

— Ți-ai bătut singur cuie în sicriu. Ai cumva…

— Aha.

Paul se ridică și scoate ceva din buzunar pe care i-l dă. Ben îl salută milităreşte, se uită peste umăr în locul în care stau, șușotește ceva, iar Paul îi dă un ghiont în umăr.

— Ce i-ai dat? îl întreb pe Paul, când se așază înapoi pe scaun.

— Nimic ce-ar putea să o intereseze pe o fată inocentă ca tine.

— Cine a spus că sunt inocentă? zic eu, ridicând o sprânceană. Ce era?

— De ce? Vrei și tu? spune el, așteptând ca eu să cedez de parcă am juca „Adevăr sau provocare".

Eu ezit, iar el râde.

M-am săturat ca oamenii să creadă că mă cunosc. Sunt Emma O'Donovan, la naiba. Nimeni nu știe de ce sunt în stare.

— Da, zic eu, aplecându-mă să îi șoptesc la ureche, știind că mi se va vedea decolteul. Vreau.

Începe să respire mai greu și știu că din cauza mea, eu îl fac să se simtă așa.

(Mama îmi îndreaptă umerii. „Stai dreaptă, Emma, arată încredere, arată *că știi ce urmărești.")*

— Haide, Paul. E bine să împarţi.

Îşi trece provocator limba peste dinţi şi aruncă o privire prin cameră, ca să se asigure că nu se uită nimeni la noi. Ceilalţi s-au întors la Xbox, dându-le instrucţiuni celor doi tipi care joacă FIFA. Bagă mâna în buzunar şi scoate un pliculeţ din plastic. Înăuntru se află ceva ce arată ca petardele cu care ne jucam când eram copii, bile mici din hârtie albă, răsucite la capăt. Se întoarce cu spatele ca să mă acopere şi scoate una. O bag în gură. (Sper că Jack m-a văzut făcând asta, sper că vede că nu sunt cine crede el că sunt.) Paul întinde mâna de parcă aşteaptă bani.

— Ah, eu nu plătesc pentru lucruri, zic eu.

Zâmbeşte, apoi îşi duce degetul la gură, făcându-mi semn să tac şi zice:

— Nu spune nimănui, OK?

— N-ar da bine, presupun. Căpitanul echipei de fotbal, viitorul jucător de la Cork. N-ar trebui să fii un exemplu?

— Nu mai avem niciun meci următoarele trei săptămâni, zice el şi se strâmbă la mine. Doar taci, ai înţeles?

Nu trebuie să-şi facă griji. Sunt obişnuită să păstrez secrete.

— Ai de gând să iei şi tu? îl întreb eu.

— Am luat una mai devreme.

— Serios?

— Rezist bine.

Mă trage de pe braţul scaunului până ajung în poala lui.

— Ăla nu-i Paul O'Brien? o aud pe o tipă în timp ce se deschide uşa camerei în care e televizorul.

Îmi scot pieptul şi mai în faţă când văd cât e de geloasă. Mă uit din nou la Paul. Arată, cumva, mult mai chipeş, de parcă gelozia e un filtru Instagram de înfrumuseţare.

— Credeam c-are prietenă.

— Nu îţi face griji din cauza asta acum, îmi zice el.

Vreau să-i spun că n-am nici cea mai mică grijă. Cei cu prietene sunt preferaţii mei. Nu trebuie să te îngrijorezi că-şi vor povesti experienţele după aia.

— Eu şi Susan avem un aranjament.

Mâna lui urcă pe coapsa mea, dar Jack nu vede, e prea ocupat să-şi bage limba pe gâtul Miei.

— Scuze, ce? zic eu, când îmi dau seama că Paul aşteaptă să-i răspund.

— Te-am întrebat dacă ai fost la meci mai devreme.

— Da, bineînţeles.

— Ai văzut cât de înceţi am fost la început? spune el, scuturând din cap. Fir-ar să fie! Toţi aşteaptă, pur şi simplu, să câştigăm iar la nivel local, dar

cum am putea să facem asta când tipi ca fratele tău ies din echipă din cauza colegiului şi jumătate din ceilalţi sunt în Australia sau în Canada?

Îşi scoate iPhone-ul din buzunar şi intră pe Facebook.

— Cian Healy, de exemplu, continuă şi îmi arată o poză cu el. A fost cel mai bun mijlocaş al echipei pentru că era foarte înalt.

Cian arată *minunat.* E atât de bronzat şi pare că a renunţat complet la tricouri.

— Şi pe cine avem acum? Kelly e bun, dar e prea scund. Ultima oară când am vorbim cu Cian mi-a zis că se simţea prea bine ca să se întoarcă acasă, că îi plăcea prea mult surful. Al dracului surf.

Se uită prin poze şi îmi arată una dintr-o casă dărăpănată de lemn, cu vreo douăzeci şi cinci de oameni îngrămădiţi ca să încapă în cadru, feţele lor îmi sunt familiare de la meciuri, de la băutele din serile de sâmbătă în Casement Quay şi mahmurelile de a doua zi, din timpul liturghiei de duminică de la biserică.

Bagă telefonul înapoi în buzunar.

— Nu e de mirare că Cian nu vrea să se întoarcă. Ballinatoom e o gaură. Acelaşi rahat în fiecare sâmbătă seară. Nimic nu se întâmplă niciodată pe aici.

— Atunci, de ce nu pleci şi tu? îl întreb.

— Unde să plec?

— Australia.

El se blochează.

— Nu pot pur şi simplu *să plec.* Ăsta e anul în care voi fi ales pentru echipa de seniori de la Cork. Am muncit din greu pentru asta.

(Sau a aşteptat din greu ca unchiul lui să ajungă selecţioner.)

— Scuze. Doar că m-ai făcut să cred că ai vrea tare mult să călătoreşti.

— Am călătorit. Am fost în Arizona anul trecut, a fost incredibil. Ai fost vreodată?

— În Arizona?

— Da.

— Nu, nu în Arizona. Am fost în Orlando totuşi. Şi San Francisco.

— Aia nu e *adevărata* America, zice el, uitându-se încruntat la mine. În Arizona trăiesc adevăraţii americani, nu cretinii cu mofturi de orăşeni.

Mai vorbeşte câteva minute despre frumuseţea Arizonei, despre oameni, mâncare.

— Uau, spun eu când se opreşte să-şi tragă sufletul. Cât timp ai fost acolo?

— Doar trei săptămâni jumate. Cea mai tare perioadă din viaţa mea.

Mă trece un fior atât de fin cum atinge suprafaţa unei piscine cu apă o pietricică minusculă. Întâi mă furnică în tălpi, apoi urcă uşor pe picioare şi

îmi place atât de mult senzaţia, *atât de mult* încât nu mă pot abţine să nu tremur toată, îmi întind picioarele şi degetele de parcă aş putea să-mi disloc.

— Bine, bine, zice Paul amuzat. N-a durat mult. Te simţi bine?

Încep să zâmbesc, pleoapele mi se zbat. Se apropie ca să îmi şoptească ceva.

— Te-am văzut la gala GAA anul trecut, ştii. Erai cea mai bună de acolo.

Cuvintele lui îmi pătrund până în piept, ducându-mi-se până în plămâni precum heliul.

Şi, pentru un moment, e prea mult pentru mine, mirosul proaspăt al aftershave-ului său, atingerea fină a tricoului său pe braţul meu. Mă întind din nou, coloana mi se întinde atât de mult încât simt că ar putea să îmi iasă prin spate şi să sară în tavan ca o petardă.

— Haide!

Mă ghiontește să mă ridic de pe genunchiul lui. Îmi cade capul în piept şi încep să respir ciudat.

— Hai să luăm nişte beri!

Mă trage după el, dar eu nu vreau să merg, vreau să stau întinsă undeva liniştit, de una singură, ca să simt cum mi se dizolvă sucul ăsta prin vene. Ajunşi în living, îmi pun faţa pe umărul lui, în timp ce el deschide doza. Dar muzica pune stăpânire pe mine şi mă poartă în centrul camerei. Simt cum mă învăluie, cum îmi pătrunde în oase.

— Eşti OK?

E Maggie. O îmbrăţişez, încercând să mă lipesc de ea în aşa fel încât inimile noastre să se atingă, *să bată* una peste alta.

Îi ţin capul în mâini şi îmi lipesc nasul de al ei ca să o pot privi în ochi cât de aproape posibil.

— Transpiri, îmi spune Maggie, dându-mă la o parte. Ai… *luat* ceva?

Îi dau drumul şi ea dispare printre umbrele din cameră.

— … e terminată…

Mă las pe spate.

— Ce o să facem?

Îmi aud inima bătând şi „Ar trebui să îi sunăm pe părinţii ei?" şi *cad în neant,* „A luat ceva?", *nu mai deslușesc ce aud,* „Dar unde ar…? Probabil că e doar beată", *simt cum mă moleșesc cu totul,* „Nu e ceva ce ar face ea, ştii cât de obsedată e de control", *îmi pun mâinile după umerii lui, atât de mari, atât de puternici, iar el o iubeşte pe ea (el sărută extraordinar, ea chicotește, iar eu trebuie să ştiu, trebuie să ştiu), îmi lipesc buzele de ale lui şi el nu se dă la o parte, şi:*

— Dumnezeule mare, ce faci?

Ce?

— Emma. Emma. Emma. Ce dracu' crezi că faci? Emma. Emma.

Mai mult. Mai mult. Mai mult.

— Ce căcat, e terminată.

Înăuntrul meu.

— Emma. Emma.

— *Emma.*

— Hei!

E Paul, iar ceața începe să se ridice, simt cum muzica părăsește corpul.

(Îmi pot simți picioarele. Picioarele mele sunt pe podea.)

— Ia-o ușor, în regulă? zice el. E foarte evident.

Conor reapare cu un pahar cu apă. Mă duce la masă și mă așază pe un taburet.

— Jamie a ajuns OK acasă, îi spune el lui Maggie.

(Jamie, te iubesc, Jamie, îmi pare rău, voi îndrepta lucrurile, voi îndrepta lucrurile pentru tine.) Maggie nu ne ascultă, țipă la Eli. Conor e atât de drăguț (mult mai drăguț decât mine, dar pentru prima dată nu îl urăsc pentru asta) și îl îmbrățișez, lipindu-ne inimile. Îl sărut. Mă dau în spate.

Văd o străfulgerare pe fața lui, dar îmi dau capul pe spate și ceața dispare din nou.

— În sfârșit, spune Paul când reușește să mă facă să fiu atentă la el.

Nu mi-am dat seama că el încă stătea lângă mine. Îi zâmbesc, dar el nu îmi zâmbește înapoi, iar apoi, peste umărul lui, îi văd pe ei lângă sistemul de sunet, ținându-se de mână. Jack vorbește cu un tip pe care nu-l știu, în timp ce Mia mă privește. Maggie spune ceva și e furioasă, iar Eli își ridică mâinile ca să se apere. Jack aprobă ceva ce a spus prietenul lui și se uită prin cameră, apoi mă vede. Mă salută din cap, își ține mâna pe mijlocul Miei, iar eu am nevoie de el să… am nevoie de el să mă *vadă.*

Îl iau de mână pe Paul.

— Ei bine, nu a părut că încercai să o oprești prea mult, Eli, o aud pe Maggie spunând, în timp ce Conor vine în fața mea și a lui Paul.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— Cine ești tu, tatăl ei?

— Nu e în stare să…

— Serios, zice Paul, dispari.

— Cred că ar trebui să vii cu mine acasă, Emmie.

Conor încearcă să mă prindă de încheietură, dar nu, nu. Nu-i de ajuns să mă vadă cu el. (Nimeni nu va fi impresionat de Conor.) Îi dau mâna la o parte și îl conduc pe Paul spre hol, trecem de hol, pe lângă Sean și Ali care are ochii roșii. Deschid a doua ușă de pe dreapta, ignorându-l pe Sean care strigă după mine:

— Nu acolo, aia e camera părinților mei, gen.

Îl împing pe Paul înăuntru și încui ușa în urma noastră.

— Hei!

— Hei!

Dormitorul lui John și Deidre Casey este imaculat, un pat dublu, imens, acoperă mult spațiu, așternuturile sunt albe cu trandafiri roz, draperiile și covorul sunt asortate. Pe partea cealaltă a camerei este dressingul, de o parte și de alta a patului se află câte o noptieră. Pe noptiera cea mai apropiată de ușă văd o fotografie înrămată, un tub cu cremă de mâini și o cutie cu șervețele. Pe cealaltă nu e decât un ceas de masă din plastic, al cărui afișaj electronic roșu indică ora 01:35. Paul pune jos doza de bere, mă prinde de talie și mă împinge pe pat, stând deasupra mea, sărutându-mă.

Am nevoie de apă. Mi-e atât de sete.

Catarama de la cureaua lui îmi apasă pe șold. Simt că plămânii îmi sunt storși de aer și nu îi pot umple la loc. Își dă tricoul jos. Pieptul lui e mare, acoperit cu păr negru și aspru. Își desface cureaua și-și aruncă șlapii. Stă în fața mea, în boxeri, apoi vine după mine și îmi trage rochia în jos. Mă întoarce și, cum stau pe spate, mă sărută pe gât, plimbându-și mâinile pe tot corpul meu, șoptindu-mi ce are de gând să-mi facă și ce vrea să-i fac.

— Intru… (*Emmie, de ce ar cumpăra un băiat toată vaca dacă poate avea gratis laptele?*) *…* acolo… acum. (*E diferit de la băieți la fete.*)

— …îmi place asta… (*Fii mai feminină.)*

— …îți place, nu-i așa…? (*Acoperă-te, Emmie, ce naiba*!) *…* Perversă mică…

(Nu îmi place cuvântul ăla…)

Nu folosi cuvântul ăla, așteaptă. Nu.

(… dar nu spun nimic.)

Mă cuprinde din nou un fior, unul rapid, trecător, care se pierde în mine când el îmi împinge fața în mijlocul pilotei cu imprimeu de trandafiri și mă simt de parcă floarea îmi mănâncă fața. Încerc să mă ridic.

— Ce e? spune el. Ce e în neregulă cu tine?

— Poate că ar trebui să… încerc să vorbesc, dar am gura prea uscată. Paul, poate că ar trebui să ne întoarcem la petrecere.

— Nu fi prostuță, zice el.

(Eu l-am adus aici. Asta a fost ideea mea.)

— Nu fi o afurisită care doar mă provoacă.

— Stai, încerc să spun. Stai, nu mă simt…

Dar el mă împinge din nou, îmi trage lenjeria intimă într-o parte și intră în mine, iar eu nu sunt pregătită și mă doare, nu mă simt bine, nu cred că folosește prezervativ. Ar trebui să-l opresc, ar trebui să-l opresc și să-i spun

să ia unul. Am unul în portofel. Însă o să creadă că sunt o târfă dacă îi spun asta, dar în reviste mereu scrie că trebuie să avem la noi prezervative. E prea târziu acum şi nu mă simt bine, şi nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu dacă are sens să-l opresc acum. Oricum, e prea târziu acum.

(Nu contează, nu contează, nu e mare lucru şi, în cele din urmă, cui îi pasă?)

Mi-a prins părul cu mâna şi îmi trage capul pe spate. Văd că în poza de pe noptieră e John Junior. Pare o versiune mai mică a lui Sean, cu părul lui roşcat, cu bucle dezordonate, salopeta scurtă îi scoate în evidenţă genunchii murdari de pământ. Mă întreb oare ce-a fost în sufletul lui când a fost îngropat de viu acolo, în groapa de compost acum mulţi ani, strigând după ajutor, dar nemaiputând respira, nu mai putea respira că se îneca, la propriu, cu rahat. Paul mă muşcă tare de umăr şi doare, *doare* şi vreau să-i spun să se oprească, dar îmi dau seama că el crede că asta vreau, că asta e ceva ce-ar trebui să mă facă să mă simt bine (Altora le place asta?), aşa că gem, lor întotdeauna le place asta, că termină mai repede, iar el se apleacă iar peste mine, mă muşcă de ureche, îmi spune că sunt o târfă şi că ştie că o vreau, ştiu c-o *vrei, Emma,* penetrându-mă mai tare, şi mai tare, împingându-se şi mai mult în mine. Vreau să termine odată. Şi, într-un sfârşit, termină, îmi strânge şoldurile şi iese din mine, scoţând un geamăt lung şi disperat, în timp ce simt un lichid cald pe spate, în partea de jos. Se prăbuşeşte lângă mine, respirând greu şi repede.

Stau nemişcată, întinsă pe burtă, cu capul întors ca să nu mă uit la el. Îi aud pe ceilalţi afară cum râd, cum şuşotesc, apoi urmează un moment de linişte când cineva schimbă un cântec pe iPod şi muzica se aude din nou în surdină.

— La dracu', a fost fantastic, spune el după câteva momente. Ţi-ai dat drumul?

— Da, bineînţeles.

Mă mângâie pe ceafă.

— Ai face bine să te cureţi.

Baia din dormitorul ăsta e îngustă; e loc doar pentru toaletă şi chiuvetă. Îmi trag chiloţii pe mine şi iau un prosop dintr-un coş în carouri roz şi albe, de pe rezervor, îl ţin sub apa care curge şi curăţ chestia lipicioasă de pe spate. Caut prin dulapul de baie de sub chiuvetă, dau de pastă de dinţi, cremă pentru hemoroizi, lubrifiant KY Jelly, apă de gură şi sticluţe cu pastile, până când găsesc un elastic de păr. Îmi prind părul sus într-un coc, îndesând dedesubt firele rămase. Îmi simt limba umflată de sete, pornesc robinetul şi îmi bag capul sub el. Când mă ridic, îmi şterg gura în oglindă. Arăt cumva diferit, de parcă oasele feţei mi s-au schimbat. Mandibula îmi iese în

evidenţă într-un unghi ciudat, pupilele îmi sunt atât de dilatate, încât ochii îmi par complet negri, dar sunt tot eu, *Emma O'Donovan, numele meu e Emma O'Donovan, eu sunt Emma, Emma, Emma.* Mă loveşte un val de ameţeală şi mă sprijin cu capul pe sticla rece.

— Iisuse, Susan.

E vocea lui Paul. E nervos. Aştept până se face linişte ca să deschid uşa. El stă întins pe pat, îmbrăcat la loc.

— Probleme cu iubita? zic eu şi închid uşa de la baie ca să mă sprijin de ea, lăsându-l să mă privească.

— Poţi spune şi aşa, zice el, bătând cu palma pe partea liberă a patului.

— Mda, unele sunt nebune, spun eu, aşezându-mă lângă el.

Paul începe să mă mângâie pe tot corpul de parcă încearcă să mă revendice. De parcă încearcă să mă posede.

— Care e problema ei? întreb eu.

— Vrea să ne căsătorim, zice el, luându-şi mâinile de pe mine.

— Dar tu cât ai? Douăşopt, gen?

— Aine şi Ben sunt pe punctul de a se căsători. Ben chiar a mers să-i cumpere un inel, continuă el, ignorându-mi întrebarea. Şi alţi câţiva tipi din echipă. Sunt cu Susan de şase ani. Ea zice că „e timpul să trecem la pasul următor". Ale dracu' femei.

— Eu nu vreau să mă căsătoresc niciodată, spun eu. Scârbos.

— Bineînţeles că tu nu vrei, zice el şi mă trage mai aproape, punându-şi un picior peste mine. Tu nu eşti ca celelalte fete, nu-i aşa?

Îi sună telefonul şi îl dă pe silenţios, aruncându-l lângă poza cu John Junior. Ne sărutăm, îmi bagă limba pe gât. Telefonul sună iar, vibrând pe noptiera de lemn. Se ridică, înjură şi respinge apelul.

— Aşa, zice el, care e numărul tău de telefon?

— Ce rost are? E doar o aventură de o noapte.

Mereu spun asta când băieţii îmi cer numărul de telefon.

— Haide, insistă el, deşi nu mă priveşte, ci doar îşi plimbă mâinile pe corpul meu, în sus şi în jos. Susan e tot timpul plecată.

Râd.

— Haide, spune el din nou. Mi-ar plăcea foarte mult să ţi-o trag iar.

Probabil că am fost bună, probabil că s-a simţit bine dacă vrea să mă mai vadă.

Îi dau numărul, îmi dă bip imediat, telefonul meu se aprinde şi se stinge repede.

— Acum ai şi tu numărul meu, zice el.

— Ia uite ce avem aici.

Țip, sar din pat și mă acopăr, Paul se ridică și el. Laura și prietena ei intră în cameră și rămân cu gurile căscate când mă văd goală – am doar chiloții pe mine, stau ghemuită pe podea, acoperindu-mă cu pilota și căutând rochia sub pat. Dylan și Paul stau în picioare în fața mea și mă privesc pur și simplu.

— Închide dracului ușa, bine?

Îmi trag rochia pe mine.

— Băieți.

E Sean care intră împiedicându-se în cameră și își pune câte un braț după gâtul lui Paul și al lui Dylan. Sughiță.

— V-ați distrat?

Se uită la mine și încearcă să zâmbească.

— Te-ai distrat, Emma?

— Vreți, *vă rog,* să închideți ușa? zic eu. Și cum de-ați intrat? Am crezut că am încuiat-o.

Paul își ia o față vinovată.

— Iar tu ești prea bună ca să nu o arăți! zice el, prinzându-mă de braț și ridicându-mă. Uită-te la ea!

Ăsta-i prețul frumuseții mele și sunt dispusă să îl plătesc. Sunt dispusă.

Dylan se strâmbă. (Dar cui îi pasă? Lui îi place de Jamie, unii au o slăbiciune pentru asiatice, dar asta nu mă afectează cu nimic.)

Zâmbesc, deși mă doare brațul acolo de unde m-a apucat Paul.

— Deci. Care-i treaba?

— Nimic interesat, spune Dylan, luând o gură din sticla de Cola înainte să i-o paseze lui Paul.

Se întoarce spre mine.

— Unde-i Jamie? mă întreabă, încercând să pară indiferent, dar nu-i reușește. A ajuns acasă?

— N-o să se întâmple niciodată, Dylan. Nu e interesată.

— Ce dracu'? Am spus eu că-s interesat de ea? sare el și se uită în altă parte. Am pus doar o întrebare.

Ia sticla de Cola de la Paul și bea din ea.

— Am auzit că mai e o petrecere în oraș. Sunteți interesați? schimbă el subiectul.

Îi întinde lui Paul sticla de Cola, dar Sean se îndreaptă spre el și i-o ia din mână.

— Rahat!

— Casey, zice Dylan, făcându-i semn din mână dezgustat să se îndepărteze. Nu mai am nimic de băut.

Se întoarce ca să plece, are mâna pe clanță, dar Sean îl strigă

— Așteaptă! Așteaptă! Tocmai mi-am amintit. Mama are niște chestii.

— Ce fel de „chestii”?

Sean şterge marginea fotografiei înrămate. Pune fotografia cu faţa în jos şi deschide sertarul noptierei, căutând prin el până scoate o borsetă crem. Trage fermoarul. Înăuntru sunt cinci cutii diferite, pline cu pastile.

— Bine, bine, bine.

Paul se ridică şi merge să încuie uşa din nou. Îi ia lui Sean borseta, mormăind când caută prin ea. Dylan întinde mâna şi înghite o pastilă mică, albastră, imediat ce i-o dă Paul.

— Poftim, zice Paul întinzându-mi una. Pentru tine, draga mea.

Nu ştiu dacă vreau.

— Haide, spune el când vede că ezit. Hai să luăm astea înainte să plecăm.

Dylan începe să râdă în hohote de parcă ştie că Emma O’Donovan n-ar lua niciodată pastile, doar pe cele cu prescripţie medicală. Crede că mă cunoaşte. Crede că sunt plictisitoare şi tradiţională, o fată bună, că am de gând să studiez din greu pentru absolvire ca să merg la facultate, că îmi voi găsi un serviciu bun, că mă voi căsători cu cineva sensibil („Toată discuţia este despre dragoste”, zice mama oftând. „Important e să aveţi valori şi credinţe similare, să veniţi din culturi similare, să fiţi la fel. Toate astea contribuie la o relaţie de durată.”), că voi avea copii şi că mă voi transforma în mama. Că voi fi exact ca maică-mea.

M-am săturat de toţi din oraşul ăsta, care cred că ştiu ce-ar trebui să fac sau nu.

Mă întind şi iau pastila, o înghit fără apă, înecându-mă de la gustul înţepător.

— Deci, spun eu, rânjind la Dylan, a zis cineva ceva de altă petrecere?

Duminică

— Emmie. *Emmie!*

Nu vreau să merg la şcoală, mamă. Nu mă simt bine. Încerc să mă ridic, dar mi se învârte capul de oboseală. Am nevoie disperată de aer. Sunt…

Aer.

— Denis, ajută-mă! Ai de gând să mă *ajuţi*, pentru numele lui Dumnezeu? Trebuie s-o aducem înăuntru.

O înţepătură sub braţul meu, mă strânge tare. Prea tare.

Mă răneşti.

— Emma, faci un spectacol imens. Ridică-te. *Ridică-te*, am spus.

Are un ton prea ridicat.

Îmi atinge faţa.

— Ridică-te, Emma, ridică-te, ridică-te, ridică-te, îmi şopteşte ea nervoasă.

Încerc să deschid ochii, dar nu pot, pleoapele mi se lasă în jos şi se închid singure.

— Frige toată. Uită-te la băşicile astea, o aud pe mama panicată. Pune-i mâna pe frunte, Denis. *Denis, pune-i mâna pe frunte, am spus*! O să îi rămână urme pe piele.

„Tati? Tati, ajută-mă", vreau să spun, dar gura mi-e încleştată de durere.

El tace. Aud cum se deschide uşa de la intrare, cum scârţâie, iar mama îi spune să aducă repede termometrul. Simt mâini în jurul taliei, sunt luată de jos, rochia mi se freacă de piele, îmi vine să ţip. Văd uşa deschisă, holul, acoperişul verandei, apoi totul devine neclar, simt cum pământul se mişcă, se tot mişcă şi mă mişc odată cu el, simt cum mâinile şi picioarele mi se zdrelesc de asfalt. Întind mâinile în faţă şi le văd pline de zgârieturi şi de sânge, am zgârieturi până şi în palmele care sângerează, picăturile se sânge se scurg pe asfalt.

— Denis. Ai de gând să nu mai stai acolo ca un idiot şi să mă *ajuţi*?

Îl văd din nou pe tata, are o privire ciudată. Bolborosesc ceva fără noimă. Face un pas în spate.

— Denis, ridic-o! Ai de gând să te mişti odată, pentru numele lui Dumnezeu?

Mă ia în braţele lui şi trece pragul. Mama îi spune să *aibă grijă la covor*. După ce ajungem în hol, mă întinde pe podeaua din lemn şi simt cum respiraţia îmi miroase a vomă.

— Ce dra…?

Bryan e pe scări, încearcă să se trezească. Jen stă în spatele lui, poartă doar vechiul lui tricou al echipei Ballinatoom. Rămâne cu gura căscată, e terifiată şi îmi dau seama că ceva trebuie să fie foarte, foarte în neregulă.

— Te rog, pune ceva pe tine, Jennifer, strigă mama.

— Nu-i vorbi aşa, zice Bryan, făcând un pas în spate pe scări ca să o acopere pe Jen. Cum de aţi ajuns aşa devreme acasă? E ora patru după-amiaza.

Mama stă la baza scărilor, cu mâna încleştată pe balustradă, degetele i se albesc de la strânsoare.

— Am crezut că ai spus că nu vă întoarceţi până în seara asta, adaugă Bryan.

Închid ochii din nou.

— Da, văd că asta ai crezut, zice ea pe un ton ridicat. Ţi-am dat o singură sarcină. *O singură sarcină.* Să ai grijă de sora ta.

Îi aud tocurile scârţâind pe podeaua din lemn când se întoarce spre mine.

— Şi uită-te la ea. Doar uită-te în ce stare e.

— Are optsprezece ani, mamă.

— Nu-mi pasă ce vârstă are. Asta este o casă *respectabilă* şi mă aştept să respectaţi regulile câtă vreme trăiţi sub acoperişul meu. Presupun că nici măcar nu te-ai dus la slujba de duminică?

Bryan se strâmbă – o greşeală din partea lui iar mama începe să ţipe:

— Nu *îndrăzni* să-mi râzi în faţă!

Te rog, taci, te rog, taci, te rog, taci.

— Denis! Ai de gând să-l laşi să-mi vorbească aşa?

Tata bombăne ceva, mutându-se când pe un picior, când pe altul.

— Chiar crezi că e amuzant? continuă mama. Simt că mi se face rău.

Să nu ţi se facă rău, să nu ţi se facă rău, să nu ţi se facă rău, să nu ţi se facă rău.

— Tu trebuia să ai grijă de ea şi noi ajungem acasă şi o găsim zăcând pe verandă. Am crezut că e moartă – moartă, auzi ce spun?

Încerc să mă ridic, iar camera se învârte de parcă sunt în carusel.

— Te-am lăsat să ai grijă de ea.

Ah, rahat, simt cum vine, fierbe înăuntrul meu, mi se urcă în gât şi încerc să mă abţin, mă ridic în patru labe (am nevoie se merg la toaletă, cineva să mă ajute să merg la toaletă), dar pereţii şi podeaua se unesc şi simt c-o să mă înghită, mă duc în *jos, jos, jos…*

— Am crezut că putem avea *încredere* în tine, Bryan, am crezut…

Şi brusc voma îmi ţâşneşte din gură şi se împrăştie pe sandalele ei cu toc jos, ajungând şi pe covor. Chiar n-am vrut, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Nu mai aud nimic şi totul se transformă într-o beznă în care mă cufund.

Luni

Am ochii duşi în fundul capului. E prea multă lumină. (Ce zi e azi?) Draperiile sunt trase, lumina pătrunde în cameră şi mi se reflectă în cap. Văd particulele de praf strălucind prin aer. Îmi simt pielea strânsă, de parcă ar fi întinsă ca o folie alimentară. Mă chinui să mă ridic din pat şi simt cum îmi vâjâie capul. (Ce oră e?)

Cad înapoi în pat.

— Ai fost o fată neascultătoare, nu-i aşa?

Văd chipul doctorului Fitzpatrick, un Fitzy cu mai multe riduri, dar nasul nu-i este atât de turtit, pentru că a fost rupt şi operat de prea multe ori de-a

lungul anilor de rugby. O văd şi pe mama, care încearcă să le zâmbească celorlalţi pacienţi din camera de aşteptare de la SouthDoc.

— Presupun că e doar o insolaţie, îi spune mama doamnei Ryan, o femeie în vârstă cu o aluniţă pe bărbie, din care îi creşte păr, şi cu degetele noduroase din cauza artritei. A adormit afară. Pe vremea *asta,* îşi dă mama ochii peste cap aşa cum face când spune „copiii din ziua de azi".

— Vai, ştiu, e aproape teribil, aprobă doamna Ryan. Totuşi n-ar trebui să ne plângem, presupun. Avem destulă ploaie.

Încep să-mi pierd echilibrul pe scaun, mama mă sprijină, abia atingându-mă. Doctorul Fitzpatrick mă cheamă în sala de operaţie şi mă ridic să merg spre el, dar genunchii îmi cedează şi cad iar. Aud cum sunt târâte scaune pe podea, voci care spun „Faceţi-i loc, daţi-vă în spate şi faceţi-i loc să respire". Şi apoi nimic.

•

Partea frontală a corpului e roşie, ca şi cum ar fi arsă de soare, inclusiv braţele şi picioarele, apoi văd că-şi recapătă culoarea normală – acel alb specific. Îmi pun o mână pe piept, apoi îmi cuprind obrajii cu mâinile şi văd că ard. Mă ridic din pat şi înjur când dau peste un pahar cu apă. Îmi iau repede iPhone-ul, ca să nu se ude. Un mesaj nou.

Bryan: Serios, Emma. DU-TE DRACULUI.

Las telefonul, simt cum îmi vine să vomit de parcă am un vierme în gât care se agită. Poate că, dacă nu mă uit la telefon, o să îmi treacă.

Iau telefonul.

Bryan: Mama şi tata ţipă la mine din cauza ta. Nu-mi mai dau bani şi mi-au luat maşina pentru două luni. Trebuie să-ţi revii dracului odată.

Citesc mesajul din nou. Cuvintele par greşite cumva, de parcă aşezarea literelor n-are niciun sens.

Celelalte mesaje sunt trimise de mine aseară, către fete. Lipsesc vocale, cuvintele sunt scrise complet greşit, lui Jamie i-am trimis mesaje continuu, toate goale. Dar n-am primit răspuns la niciunul.

De ce n-au răspuns? Sunt supărate pe mine?

Am sute de notificări, dar nu deschid niciuna. N-am energie.

De ce nu mi-au răspuns fetele la niciun mesaj?

Încerc să-mi amintesc. Încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat sâmbătă seară, dar nu reuşesc.

Asta nu înseamnă nimic. Doar am băut prea mult. *Cum am ajuns acasă*? N-ar fi trebuit să beau atât de mult. *De ce sunt arsă de soare*? Şi a fost o prostie teribilă din partea mea să iau pastila aia de la Paul; de ce-am făcut asta? Văd o pungă cu pastile albastre, galbene şi roz, nu, stai, ce? Visele se confundă cu amintirile, le fac să fie neclare şi nu-mi pot da seama ce e real şi ce nu.

Voci. Râsete. Mâini care mă prind, împingându-mă prin întunericul nopţii. Niciun corp, nicio faţă, doar mâini albe. *Ce s-a întâmplat*?

— Oh, bineînţeles, uite cine e.

Sheila Heffernan stă în bucătărie, într-un colţ. Are părul scurt, roşcat, dat cu gel şi făcut ţepi. Bea ceai cu mama – amândouă beau din ceşti de porţelan, iar între ele e o prăjitură Madeira pe jumătate mâncată, făcută de mama. Sheila îşi întinde obrazul pudrat ca să o pup, dar nu mă pot apropia de ea, parfumul ei este prea puternic.

— De ce eşti încă în pijamale? mă întreabă mama.

— Nu mă simt bine.

— Da, mama ta tocmai îmi spunea despre excursia ta la SouthDoc.

Sheila scutură din cap, zornăindu-şi cerceii cu mărgele care îi atârnă pe gât – şi i-a făcut chiar ea la un curs de lucru manual.

— Ce *Dumnezeu* făceai?

— Ţi-am spus, Sheila, zice mama. Stătea să se bronzeze şi a adormit afară.

Îmi face semn să iau din prăjitură.

— Ia un pic, Emma. Am făcut-o de dimineaţă.

Mă întorc şi trag aer adânc în piept. Mama n-o să mai vorbească niciodată cu mine dacă vomit în bucătărie în faţa Sheilei.

— Sau ai cereale în cutia de la Cath Kidston.

Se întoarce către Sheila şi îi zâmbeşte.

— Făcute acasă, desigur.

— Nu mi-e foame.

— Ei, ei, Emma, zice Sheila şi mă atenţionează cu degetul. Micul dejun e cea mai importantă masă a zilei. Ştiu că voi, fetele tinere, aveţi grijă de felul în care arătaţi, deşi, *slavă cerului,* n-am problema asta cu Caroline a mea, ea întotdeauna a fost slabă ca o gazelă, seamănă cu…

— Ah, Emma n-a avut niciodată probleme cu greutatea, o întrerupe mama, uitându-se la mine, deşi mi se pare că priveşte peste mine. E slabă din naştere, ca noi, restul, slavă Domnului.

Sheila, care e cât pe ce să ia o gură de prăjitură, duce furculiţa jos şi o pune uşor pe farfurie.

— Ar trebui să plecăm, Nora, spune ea, aranjându-şi tunica turcoaz. Cursul începe în douăzeci de minute şi m-am săturat ca Bernadette Quirke să ocupe mereu rândul din faţă. Ţi-am spus? Săptămâna trecută, când am sunat-o ca s-o anunţ că n-am timp să aranjez florile pentru biserică, a fost foarte răutăcioasă. Asta după ce i-am zis că Aidan are gripă. Alergasem toată ziua.

— Ştiu, Sheila, ai fost foarte ocupată.

— Nu cred că pot să merg la şcoală, le întrerup. Chiar nu mă simt bine.

— Ba mergi la şcoală, zice mama şi văd cum ochiul stâng începe să i se zbată imperceptibil. Unde e Maggie? Ar fi trebuit să ajungă până acum.

Îmi verific din nou telefonul, dar nimic. Mă îndepărtez şi mă întorc, stau în uşa bucătăriei cu spatele la ele. Încerc să dau de Maggie, apoi de Ali, apoi, ca ultimă soluţie, de Jamie. Tot încerc şi tot încerc, dar nu primesc niciun răspuns.

— S-a întâmplat ceva? o aud deodată pe Sheila care se furişează în spatele meu.

— Cred că e ceva în neregulă cu reţeaua, mint eu, făcând un pas în faţă.

— Oh, zice ea şi se uită la telefonul ei Nokia, antic. La mine e semnal întreg, sunt toate cele cinci linii aprinse.

— Mamă, îi zic eu, întorcându-mă spre ea, te rog. Nu mă simt bine. Pot să rămân acasă?

— De ce mai discutăm despre asta? se aprinde ea, strângându-şi buzele atât de tare de parcă vrea să şi le înghită.

Îi zâmbeşte forţat Sheilei, făcându-i semn să o ia în faţă, spre hol.

— Maşina ar trebui să fie descuiată. Venim şi noi într-o secundă.

Mama aşteaptă până Sheila dispare din raza noastră vizuală, apoi începe să ţipe la mine:

— Unde-i Maggie?

— Nu-mi răspunde la telefon.

— Probabil e dezgustată de comportamentul tău de sâmbătă-seară şi nu aş învinovăţi-o pentru asta.

— Te rog, mamă, te implor, chiar nu mă simt bine…

— Ai două minute să te schimbi în uniformă şi să intri în maşină. Acum, Emma.

Ajung în faţa sălii în care se ţine cursul de irlandeză. Când deschid uşa, toţi rămân cu răsuflarea tăiată. Sunt două rânduri de mese în fiecare parte a camerei, cu un spaţiu strâmt între ele, suficient pentru ca profesorul să poată merge printre noi şi să ne urmărească. Toate fetele se uită la mine. Îmi arăt mâinile şi râd.

— Hei, arsurile de gradul trei sunt la modă acum, zic eu, acoperindu-mi faţa arsă, de parcă aş fi pe coperta *Vogue.*

Dar nimeni nu râde. Aisting Leahy o înghiontește pe Catherine Whyte, mişcându-şi limba de parcă ar face o felaţie, şi încep amândouă să chicotească.

— *Bi ciuin*[9]! le atenţionează domnul O'Leary.

Mă uit la covorul uzat, aşteptând să fiu pedepsită.

[9] „Linişte!", în irlandeză (n.t.).

— Știi cât e ceasul? mi se adresează apoi O'Leary.

Se așază înapoi în scaunul lui, privindu-mă fix prin ochelarii lui în formă de semilună. Apoi se uită la ceasul care atârnă deasupra tablei albe.

— Scuze, domnule O'Leary, eu…

— Nu am timp pentru scuze. Prezintă-te la detenție la prânz.

— Dar…

— Dacă mă contrazici, o să obții detenție și după școală, domnișoară Ní Dhonnabháin, mi-o taie, pocnind din degete și arătând spre cele două rânduri. *Suigh síos*[10]*.*

Ali, Maggie și Jamie stau în spate, pe rândul din stânga mea, unde stăm noi mereu, dar locul cel mai aproape de fereastră, *locul meu*, nu e liber. Chloe Hegarty stă acolo, uitându-se pe fereastră la razele de soare care se reflectă pe gazonul terenului AstroTurf.

— Ești surdă, Emma?

Domnul O'Leary se ridică de pe scaun și se apropie prea mult de mine, încât mă simt stânjenită. Îi văd venele sparte de pe obraji și de pe nas – par că se mișcă precum niște viermi când vorbește.

— Am crezut că ți-am spus să stai jos.

— Locul meu e ocupat, spun eu, uitându-mă la fete.

— Nu-mi pasă.

— Dar…

— *Stai jos*! Irosești timpul prețios pentru *scrudu*[11]*.*

— Test? *Rahat, rahat, rahat, rahat.* Ce test?

— Tu, eh, îmi *testezi* și ultimul nerv, domnișoară Ní Dhonnabháin. Ai test la gramatică azi. Va conta în procent de 35% pentru nota de la examenele din vară. Cred că ți-am spus asta vineri, nu ți-am spus? Acum. Ia. Un Loc.

Mai e un singur loc liber, în rândul din față, lângă Josephine Hurley, despre care toată lumea știe că e lesbiană, pentru că ne urmărește pe toate când ne schimbăm pentru ora de educație fizică. Chloe a fost nevoită să împartă camera cu ea când am mers cu școala, anul trecut, în Roma, și mi-a spus că Josephine a tot intrat peste ea când era în duș, spunând că era o „greșeală". Mă așez, oftând exagerat, ceva ce de obicei ar provoca râsete, dar nu și acum, până și Josephine își trage scaunul de lângă mine, șoptindu-i ceva Lisei Keane, din cealaltă parte. Îmi aud numele și le văd pe amândouă cum chicotesc. Mă uit la o hartă cu Irlanda de pe perete, la toate râurile și lanțurile muntoase în diferite culori, încercând să respir calm.

Eu sunt Emma O'Donovan.

---

[10] „La locul tău!", în irlandeză (n.t.).

[11] „Test", în irlandeză (n.t.).

Eu sunt Emma O'Donovan.

Eu sunt Emma O'Donovan.

Eu sunt Emma O'Donovan.

Clopoţelul sună, iar eu trebuie să dau o foaie goală de examen.

— Aminteşte-ţi, domnişoară Ní Dhonnabháin, zice O'Leary, în timp ce îşi strânge markerele pentru tablă şi cărţile, detenţie la prânz. Şi, te rog, niciodată să nu mai întârzii la cursul meu. *A dhéanann tú a thuiscint?*[12]

— Da, domnule O'Leary.

El se încruntă la mine ca să vorbesc şi eu în irlandeză.

— Scuze. Am vrut să spun… *Tuigim*[13].

Apoi pleacă din sală îndreptându-se spre cursul următor, fiind urmat de câteva fete care sunt la clasa de engleză cu nivel redus. Uşa se închide în urma lor. Mă ridic în picioare, dând fără să vreau peste penarul lui Josephine. Îi ignor ţipetele. Şi-l poate ridica singură. Târfă proastă.

Mă duc spre rândul din spate unde stau fetele.

— Hei! Unde aţi fost azi dimineaţă? Am încercat să vă sun pe toate de un milion de ori.

Maggie lasă capul în jos, dar Jamie se uită la mine. Ali încă nu şi-a ridicat privirea din pământ.

— Presupun că l-ai sunat şi pe Eli, nu? mă atacă Jamie.

— Eli? De ce l-aş suna pe Eli?

— Ai părut foarte prietenoasă cu el sâmbătă-seară.

— Jamie, o atenţionează Maggie, ridicând brusc capul. Pur şi simplu, uită!

— Să uit? se isterizează Jamie. Vrei să uităm că prietena ta cea mai bună l-a sărutat pe iubitul tău?

Sărutat? L-am sărutat pe Eli? *Fuuuuuck.*

— N-am făcut-o… n-am făcut-o… (Am făcut-o? Nici nu-mi pot aminti.) Ce dracu', J., ne prosteam toţi. Doar ne-am necăjit puţin. Maggie ştie asta. Nu-i aşa, Mags?

Se uită la mine extenuată.

— Ştiu, Em. N-a fost nimic. Abia dacă îi pot spune sărut.

— Maggie! ţipă Jamie, uitându-se exasperată la ea. Încă era *iubitul* tău. Ţi-a sărutat iubitul.

Îmi strâng mâinile la piept.

— De ce presupui că eu l-am sărutat pe *el?* Poate că Eli a făcut primul pas.

— Emma, mi-o taie Maggie pe un ton dur. Nu face asta. Eli nu te place.

(Ce?)

---

[12] Ai înţeles?" în irlandeză (n.t.).

[13] „Înţeleg", în irlandeză (n.t.).

(De ce nu?)

— Știu asta, spun eu. N-am spus că mă place.

— Toată lumea *trebuie* să te placă, nu-i așa, Emma? bombăne Jamie. Nu ți-ajunge un singur tip.

Se aud chicote din primul rând.

— De ce faci atâta caz? o întreb eu. Lui Maggie nu-i pasă, de ce ar trebui să-ți pese ție?

— De parcă nu știi, spune Jamie printre dinți. *De parcă nu știi*, Emma.

— Nu știu.

Apoi îmi vine în fire, amintindu-mi *că eu sunt Emma O'Donovan* și că Emma O'Donovan nu cedează în fața târfelor ca Jamie Murphy. Stau dreaptă.

— Uite ce e, J., nu știu care-i problema ta, dar am avut deja câteva zile de rahat și chiar nu-mi pică deloc bine că ești atât de afurisită cu mine. Gen, ai vreo idee ce e acasă la mine? Părinții mei…

— Nu dau doi bani pe părinții tăi.

Maggie îi pune o mână pe braț ca să o calmeze, dar Jamie i-o dă la o parte.

— Nu, Maggie. Nu mai încerca să îndrepți lucrurile. Nu e prima oară când ți-o trage. Adică, alo? Nenorocitul de Volvo? Nici măcar nu și-a cerut scuze pentru aia, nu-i așa?

— Tu n-ai avut nicio treabă cu asta. Și *i-am cerut* scuze lui Maggie.

Toate fetele de la curs se uită acum la noi, cu gurile căscate.

— Mi-am cerut scuze, nu-i așa?

— Ți-ai cerut, cred, zice Maggie, mușcându-și buza. Dar eu am avut multe probleme, Em, și tu ai tratat toată treaba de parcă a fost o glumă. N-aș fi ieșit pe vremea aia dacă nu-mi ziceai tu să te iau.

— Nu te-am *forțat,* nu? Eram în afara casei lui Aaron și niciun taxi nu ar fi venit din cauza inundației, iar mama mă tot suna. Ce altceva puteam să fac?

În cele din urmă, ridică și Ali capul și se uită direct la mine.

— Ei bine, Emma, poate că ar mai trebui să nu mai fi atât de târfă. E doar o idee.

Cuvintele ei mă lovesc din plin, ca un pumn în abdomen, lăsându-mă fără aer.

— Ce?

Mi se învârte capul. Ali tocmai mi-a spus asta? *Ali?*

— Ți-am spus, nu m-am culcat cu Aaron atunci, indiferent de ce a spus el apoi. Noi doar…

— Oh, nu mai minți.

Ali dă cu pumnul în masă, iar Maggie și Jamie se sperie.

— Asta faci mereu, *minți, minți, minți.*

— De ce eşti aşa? zic eu, ca şi cum mai am puţin şi izbucnesc în plâns. Ce-am făcut atât de groaznic, Ali?

— Ah, nu ştiu. De exemplu, când mi-ai zis că nu vrei să-mi împrumuţi maioul roşu de la River Island pentru că ţi-era teamă că o să ţi-l agăţ. Sau când ai vorbit o oră despre cât de frumoasă e maică-mea, pentru ca, după zece minute, să mi-o trânteşti aşa din senin, spunând că e păcat că nu semăn cu ea. Sau când i-ai spus lui Maggie că Eli se tot dădea la tine, iar ei aproape că s-au despărţit. Sau când…

— OK, spun eu, abţinându-mă să nu izbucnesc în plâns, înţeleg. Sunt o nemernică. Sunt cea mai rea prietenă din întreaga lume. Dar de ce faci atâta caz de data asta?

— Te-ai culcat cu el, îmi zice ea în şoaptă şi izbucneşte în lacrimi.

— Aaron? Sunt confuză. Ah, stai, *Paul O'Brien*? Dar de ce-ţi pasă?

— Nu *Paul.* Deşi presupun că faptul că are *prietenă* e irelevant. Emma O'Donovan trebuie să primească întotdeauna orice vrea, zice ea cu tremur în glas. Nu pot să cred c-ai făcut sex cu Sean.

— Sean? izbucnesc eu şi aproape că-mi vine să-i râd în faţă. Sean Casey? Despre ce vorbeşti?

— Ah, taci, Emma!

Se uită pe geam pentru un moment ca să se adune, apoi mă priveşte din nou şi am impresia că îmi vorbeşte un străin.

— Eşti absolut dezgustătoare, ştii asta? Patru băieţi într-o singură seară? Ai vreun pic de demnitate, Emma?

Am încremenit. Aştept să-mi ia cineva apărarea. Dar nimeni nu o face. Ele par vesele, de parcă în ultimii optsprezece ani au aşteptat momentul ăsta.

— Nu ţi-a ajuns Paul, continuă Ali. A trebuit să îl călăreşti şi pe Sean şi pe nenorocitul ăla de *Dylan Walsh.* Serios, ce e în neregulă cu tine, Emma? Eşti bolnavă. Eşti de-a dreptul *bolnavă.*

— Julie te va snopi în bătaie, adaugă Sarah Swallows care stă în rândul din faţa noastră. Doar ca să ştii.

— Nu ştiu despre ce dracu' vorbeşte *niciuna* dintre voi.

Mă prind de marginea mesei cu vârful degetelor.

— Maggie, zic eu cu glas stins şi mă urăsc pentru asta. Maggie. Te rog.

Întinde mâna ca să şi-o pună peste a mea.

— Emma.

Face o pauză, aşteaptă până o privesc cu ochii în lacrimi, dar nu plâng, nu în faţa tuturor.

— Ascultă-mă, ai luat ceva la petrecere?

— Normal c-a luat, zice Jamie, dându-şi ochii peste cap. N-ai văzut-o? Era schimbată toată la faţă.

— J., o atenţionează Maggie, apoi mă strânge de mână. Emma, haide, spune-mi, ai luat ceva?

— Nu, normal că eu…

— Te rog, Emma, insistă ea, retrăgându-şi mâna ca să-şi maseze tâmplele. Te rog. Doar spune-mi adevărul. Din cauza asta ai făcut-o? Pentru că nu erai tu însăţi?

— Dar n-am făcut-o. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Asta e…

— N-are rost să negi, mi-o taie Maggie exasperată.

(E sătulă de mine. Toţi sunt sătui de mine.)

— Dar nu mint. Recunosc că m-am culcat cu Paul, dar…

— Opreşte-te! El are o iubită. Şi, pe lângă asta, ştiai ce simte Ali pentru Sean. Nu merita aşa ceva.

— Dar *n-am făcut* sex cu el. Şi nu e vina mea că el n-o place. Vreau să spun, i-am zis că ea…

Mă opresc la timp.

— Ce i-ai spus? sare Ali îngrozită. Ce i-ai spus lui Sean, Emma? De ce i-ai spus despre mine?

Mă uit în altă parte.

— I-ai spus că îl plac, asta e? insistă ea.

Nu neg, iar ea mă priveşte de parcă vrea să mă ucidă.

— Ei bine, poate ar trebui să-i spun să-şi facă un test BTS cât mai repede, spune ea. Chlamydia e *atât* de uşor de tratat în zilele noastre, nu?

Imediat ce o spune, am impresia că văd o urmă de regret în ochii ei, dar e ceva trecător. Poate nici n-a fost vreo urmă de regret.

— Du-te dracului! ţip eu, în timp ce toată clasa răsună de bucurie.

Îi aud pe restul cum îşi caută telefoanele în ghiozdane, cum trimit mesaje. Lisa Keane şi-a scos iPhone-ul şi îl ţine îndreptat spre noi.

— Dacă filmezi asta, am să te tai la propriu.

Mă reped spre ea, dar ea râde. Lisa Keane îmi râde *în faţă.*

— Uşor, Emma, zice Jamie, zâmbind satisfăcută. Da, Emma Uşuratica. Îmi place cum sună. E aproape la fel de bună ca Sarah Swallows.

— Hei, zice Sarah. Nu mă amesteca în treaba asta.

Trag aer adânc în piept.

— Nu cred că poreclele ajută, zic eu, încercând să o fac pe Hannah să intervină. Nu putem să mergem undeva să discutăm despre asta în privat?

— Nu.

N-am văzut-o niciodată pe Ali atât de hotărâtă şi, brusc, mi-e tare teamă.

— Tu *ai ştiut* ce simt pentru Sean şi n-ai ţinut cont de asta. Emma O'Donovan primeşte tot ce vrea, nu-i aşa?

— Dar *eu n-am…*

— Nu e suficient că toţi ceilalţi te preferă *întotdeauna* pe tine, zice ea şi buzele încep să-i tremure, iar Jamie o prinde de încheietură ca s-o liniştească. A trebuit să arăţi că şi Sean te preferă.

Mă aplec ca s-o pot privi în ochi.

— Ali…

— Du-te dracului şi lasă-ne în pace! mi-o taie Jamie.

— Dar eu…

— Emma, intervine Maggie pe un ton ferm. Cred că ar fi mai bine dacă ai pleca acum.

— Mda, în fine, zic eu, ridicându-mă şi îndreptându-mă spre locul liber din faţa clasei. Oricum, nu-mi pasă. Nu e vina mea că Sean nu te place. Probabil că nu-i plac *uriaşii.*

Nimeni nu râde. Toată lumea râde la glumele mele.

— Mă bucur că nu mă place, zice Ali. De vreme ce acum e deja uzat.

— Ţi-am zis doar, insist eu.

(Cine se crede? Ali n-ar spune niciodată aşa ceva şi mai ales mie. Ali e bună, drăguţă şi loială.)

— N-am făcut-o… adaug eu. Nici măcar nu-mi amintesc ce naiba s-a întâmplat sâmbătă-seară, dar sigur n-am făcut-o…

— Ce tot spui acolo, Emma? mă întrerupe Jamie, uitându-se lung la mine.

În încăpere se lasă tăcerea – o tăcere apăsătoare ca în acele dimineţi în care te trezeşti şi îţi dai seama, fără să te uiţi pe geam, că a nins cu o seară înainte.

Nu ştiu. Nu ştiu ce vreau să spun.

— Aşa e, spune Jamie. Mai bine nu mai zici nimic. Nimănui nu-i place o fată care face scandal, nu?

*

10:00

Aştept câteva minute care trec de parcă ar fi ore întregi, apoi arunc un ochi din nou la ceasul de pe perete.

10:04

La pauza mică sună clopoţelul, iar Maggie şi Jamie o înconjoară proiectiv pe Ali, care are ochii roşii. Ea e victima.

— Ştii că n-ai voie să stai în clasă în timpul pauzei, strigă doamna O'Regan la mine din pragul uşii. Ieşi afară.

Merg singură spre sala de mese. De ce mi-am uitat telefonul? Trebuie să le dau mesaje lui Sean şi lui Dylan, trebuie să-i întreb ce-au spus, de ce zic lucruri care nu sunt adevărate. (Dar nu reuşesc să-mi amintesc nimic, nu-mi amintesc nimic.) Sala de mese este o cameră mare, întunecată, din cauza

linoleumului de modă veche şi a pereţilor acoperiţi cu lambriu din stejar prin care nu intră nicio rază de lumină. În mijloc sunt mese pliante, în faţă este galantarul, unde stau vreo sută de tipe – vorbesc, râd, se ceartă.

Mă pun la rând, tipele din clasa a VIII-a care stau în faţa mea se întorc ca să mă privească, abţinându-se să zâmbească. Îi fac semn alteia, o fată grăsuţă, cu cozi împletite.

— Ce? exclamă ea.

Apoi face ochii mari când arată spre mine.

Iau un măr din coşul cu fructe care se află lângă stivele cu tăvi şi merg la casierie. Domnul O'Flynn e de serviciu, aşa că îi întind un euro, fără să spun ceva.

— Văd că te-ai bronzat un pic în weekend, mă tachinează el, în timp ce îmi dă restul.

— Hmmm.

N-am chef să flirtez azi. Stau în faţă, toate mesele sunt pline de fete care stau cu gura căscată, arată cu degetul şi şoptesc cu mâna la gură. Ali, Maggie şi Jamie sunt singurele care nu se uită la mine.

— Hei!

Mă aşez la cea mai apropiată masă, îmi arunc ghiozdanul la picioare şi îmi şterg mărul pe faldurile fustei.

— Doamne, sunt total nepregătită pentru examenul la irlandeză. Nu-mi vine să cred că am uitat de el…

— Nu poţi să stai aici, mi-o taie Chloe Hegarty, strâmbându-se de parcă ar fi mirosit ceva putrezit.

— Poftim?

Chloe Hegarty mă sună de cel puţin trei ori săptămână şi mă crede când îi spun că „n-am apucat să-i răspund", pentru că eram în duş. Chloe Hegarty mi-a cumpărat un cadou când am făcut optsprezece ani, chiar dacă nu am invitat-o la petrecere. De fiecare Crăciun, Chloe Hegarty îmi face miniplăcinte cu mere, pentru că ştie că urăsc plăcinta cu carne. Iar odată mi-a spus că sunt cea mai bună prietenă a ei.

— Scuze, spune ea, dar nu poţi sta aici.

Nu ştiu cum reuşesc să mă adun, dar mă ridic şi plec.

Eu sunt Emma O'Donovan, îmi tot repet, stând pe WC-ul dintr-o cabină de baie, încercând să mănânc mărul şi aşteptând să sune soneria.

Ziua continuă. În timpul cursurilor mă concentrez asupra aceea ce zice profesorul şi toată lumea tace, nu pot să-mi spună în şoaptă *târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă,* când sunt aici.

Dar apoi profesorul pleacă.

Aşa că până la următorul curs sau în timp ce mă îndrept spre o altă sală de curs, primesc ghionturi, îmi sunt date cărţile jos de pe bancă, toată lumea şuşoteşte. Doar asta aud.

Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă.

Aşteptăm să vină profesorul de geografie. E ultimul curs de azi. După, pot să merg, în sfârşit, acasă. O să mă trântesc în pat şi o să-mi acopăr capul cu perna ca să nu mai aud nimic. O să adorm şi o să uit de ziua de azi. Mâine totul o să revină la normal. Sean şi Dylan o să admită că au minţit, iar Eli o să-i mărturisească lui Maggie, ea o să mă sune şi o să-şi ceară scuze. Apoi o să le convingă şi pe Ali şi pe Jamie să-şi cearcă scuze. Tuturor le va părea rău.

Pretind că mă uit peste eseul despre schimbarea climatică, pe care l-am avut de scris pentru azi. Unde e domnişoara Coughlan? Are de gând să ajungă aici? Dacă ar fi aici, toţi ar tăcea şi s-ar opri din şoptit, iar eu n-aş mai fi nevoită să ignor vocile din jurul meu, când mai ridicate, când mai şoptite, hohotele de râs. Dar pentru o secundă se face linişte când îmi aud numele.

Emma O'Donovan?

Un freamăt, toţi îşi ţin răsuflarea, întorc capetele în direcţia mea ca să-mi vadă reacţia, apoi încep să chicotească.

Râd de mine.

Toţi râd de mine.

Iar eu mă ridic şi fug, fug, fug. Fug de ei toţi, de voci, de râsete, de zgomote. Alerg pe hol, iar în cap nu-mi răsună decât atât: „Emma O'Donovan? Emma O'Donovan? Emma O'Donovan?". Mă închid din nou într-o cabină de toaletă şi mă aşez pe W.C. Îmi bag degetele în ochii închişi, încercând să-mi amintesc cum să respir.

Încercând să-mi amintesc. (Nu-mi pot aminti nimic, nu-mi pot aminti.)

Emma O'Donovan? Emma O'Donovan? Emma O'Donovan?

Mă aşteaptă când deschid uşa de la cabina toaletei, cu părul ei roşu-deschis prins într-o coadă nearanjată.

— Julie…

— Scuteşte-mă!

Se apropie de mine, împingându-mă înapoi în cabină, lovindu-mă atât de tare, încât aterizez pe scaunul de toaletă. Se apleacă, apropiindu-se la câţiva centimetri de faţa mea.

— Dylan mi-a spus ce s-a întâmplat.

— Dar îţi spun, eu n-am…

— S-a zis cu tine, mă auzi? S-a zis cu tine.

Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă strânge tare, înfigându-şi unghiile. Încerc să mă ridic, dar mă împinge la loc.

— Am zis eu cumva c-am terminat de vorbit? strigă ea.

— Tu… tu… tu nu poți să-mi vorbești așa.

Sunt îngrozitor de șocată, dar ea îmi râde în față.

— Sau ce? Ce-ai de gând să faci?

Dacă asta s-ar fi întâmplat săptămâna trecută, fetele ar fi fost aici cu mine, ar fi dat-o jos pe Julie de pe mine și i-ar fi spus să se potolească. Dacă asta s-ar fi întâmplat săptămâna trecută, n-aș fi fost singură.

— Julie, nu știu ce ți-a spus Dylan, dar nu e…

— Ah, taci dracului! mi-o taie, ieșindu-și din fire. Nu mă minți! Am văzut Snapchatul…

— E vreo problemă aici? zice domnișoara Coughlan cu capul de după ușă, strângând din buze.

— Nu, domnișoară, spune Julie. Emma a fugit din clasă pentru că se simțea rău. Și am vrut să văd dacă se simte bine.

— Și de asta ai țipat la ea? o întreabă domnișoara Coughlan, uitându-se neîncrezătoare la Julie. E totul OK, Emma?

— Da, domnișoară Coughlan, zic eu, încercând să-i zâmbesc. Sunt bine.

După școală stau pe trotuar și privesc cum mașina Fiesta a lui Maggie iese din parcare. Mă gândesc ce aș putea să le spun celorlalți dacă m-ar întreba de ce Maggie nu m-a luat.

„Am preferat să merg pe jos", aș spune. „Aveam nevoie de aer proaspăt".

Dar nimeni nu mă întreabă.

Mă îndrept spre ieșire, îmi fac loc printre fetele din anii mai mici, își trag bretelele ghiozdanelor lor colorate, aproape căzând pe spate din cauza greutății cărților. Aștept să mă salute, să-mi ceară sfaturi despre cum să își aranjeze părul, să mă întrebe cum de am tenul atât de curat sau să-mi spună „Ar trebui să fii model, ești atât de frumoasă". Dar nimic, nimeni nu mă bagă în seamă.

Îmi aud numele strigat dintr-o mașină în trecere. O văd cum vine spre mine cu viteză, dar nu mă dau din drum. Aștept, se oprește brutal lângă mine, de parcă ar urma să dea peste mine pentru că mi-am încălcat o promisiune. Scap din mână doza nedesfăcută de Cola. În Yarisul verde-închis al Sarei o văd pe Julie care se apleacă peste geam și îmi arată degetul mijlociu, în timp ce mașina demarează în trombă.

— Cât e ceasul? Ar fi trebuit să fii acasă de acum o oră. Te-am tot sunat. De ce n-ai răspuns la telefon? se năpustește mama asupra mea, când eu mă strecor pe ușa din față.

Stă în capătul scărilor și mă așteaptă.

— Mi-am uitat telefonul.

— Nu-mi pasă. Ți-am spus să vii direct acasă după școală.

Mă uit la covorul de la uşă. E o nouă pată galbenă şi decolorată de pe covorul acela crem. Rămâne cu răsuflarea tăiată când ridic privirea.

— Ce-ai păţit la faţă?

— Am intrat într-un dulap deschis. A fost un accident.

— Şi de ce ai hainele ude?

— Plouă.

Deschid uşa ca să îi arăt – din cauza burniţei totul este înceţoşat.

— Vezi?

O maşină opreşte vizavi de noi, mama lui Conor ne face cu mâna, grăbindu-se să intre în casă, cu un ziar pe cap.

— În sfârşit, a venit vremea bună, Dymphna! strigă mama, zâmbind până închide uşa.

Apoi se întoarce către mine.

— Şi cum de te-ai udat aşa de la maşina lui Maggie până pe verandă? Nu sunt fraieră, Emma. Sigur ai mers până la Connolly Gardens după şcoală, deşi ţi-am spus să vii direct acasă.

Aşteaptă să spun ceva, apoi mă prinde strâns de braţ.

— Ei bine?

Mă atinge pe arsurile de pe piele şi îi dau mâna la o parte.

— Am mers pe jos.

— Tot drumul de la şcoală?

Ridică sprâncenele atât de tare încât aproape că-i dispar în păr.

— Dar de ce ai merge atâta drum pe o vreme ca asta? Emma, nu înţeleg ce te-a apucat. Tu nu eşti aşa. Nu pot să-ţi spun cât de dezamăgită sunt de…

Urc scările încet, iar ea încă strigă după mine.

— Vino înapoi în momentul ăsta, domnişoară, încă vorbesc cu tine.

Îmi dau jos uniforma udă, care stă lipită pe mine, şi o arunc în coşul de rufe cu Hello Kitty, pe care mi l-a cumpărat Ali, în glumă, din călătoria ei din Japonia. Aterizează peste rochia pe care am purtat-o sâmbătă seară. O iau de acolo. E distrusă, plină de vomă. O arunc în coşul de gunoi de lângă pat. Nu vreau s-o mai port niciodată. Închid uşa şi stau goală în faţa oglinzii mari de lângă duş. Partea din faţă a corpului meu este atât de arsă, încât e aproape mov, pe frunte, aproape de scalp, şi pe mâini, mi se formează băşici. Sub arsuri se văd urme de vânătăi în jurul gâtului şi şoldurilor. Stau pe toaletă, tresărind când urinez. Încă mă ustură, parcă mai rău decât ieri. După ce termin, mă aplec în oglindă şi mă las în jos ca să verific zona – e iritată, carne vie, am aceleaşi vânătăi şi între coapse.

Probabil că lui Paul i-a plăcut dur.

Picăturile de apă de la duş îmi ating pielea strânsă. Îmi spăl părul cu şampon, încerc să-mi masez scalpul ca să scap de tensiunea acumulată în corp. Inspir mirosul de cocos, clipesc când îmi intră apa în ochi.

Am făcut sex cu Paul.

Am făcut sex cu Paul.

Deschid gura, apa mi se scurge pe limbă.

De ce nu-mi pot aminti? Amintește-ți dracului ce-ai făcut, Emma!

Simt rânduri de gheaţă sub pupile. Se mişcă prin mine. Mâini care îmi împing oasele în centrul corpului, de parcă încearcă să mă facă mai mică. *Băieţi, nu cred că e o idee bună.* Râsete, ceva ud curgând pe pielea mea.

Îmi sună telefonul când ies din duş.

— Alo?

Ating ecranul iPhone-ului, îl pun pe difuzor, mă aşez pe pat şi îmi usuc părul cu prosopul.

— Ce dracu' crezi că faci, Emma?

— Bryan?

Îmi şterg mâinile de prosop, scot difuzorul şi pun telefonul la ureche.

— Tu eşti?

— Aha, bineînţeles că eu sunt. Presupun că ai văzut numărul meu, doar.

— Hei, zic eu, încercând să mă frec la ochi pentru că mă mănâncă ochii şi clipesc greu. Care-i problema ta? Le-am spus părinţilor că n-ai avut nicio legătură cu faptul că am mers la petrecere, doar ţi-am zis că rămân la Ali peste noapte.

— Nu asta mă interesează acum. Ţi-ai verificat Facebookul?

— Nu. Mi-am lăsat…

— Verifică-l. Acum, îmi ordonă el.

Cred că a închis, dar apoi îl aud.

— Niciodată nu mi-a fost mai ruşine ca acum.

Apoi îmi închide şi scap telefonul să cadă din mâinile care au început să-mi tremure, mă uit cum cade de pe pilotă şi aterizează pe podea cu un zgomot surd. Mă ridic, las prosopul să cadă de pe mine. Mă aşez la birou şi deschid laptopul.

Şase sute treizeci de notificări. Pot să-mi aud respiraţia, cum inspir şi expir, până când camera se micşorează şi se dizolvă în respiraţia mea, înăuntru, afară, înăuntru, afară, înăuntru, afară. *Inspir. Expir. Inspir. Expir.*

E o pagină pe care nu am mai văzut-o, dar are la profil o fotografie cu mine. A fost făcută la gala GAA anul trecut şi a fost folosită pentru coperta *Ballinatoom Opinion,* un panou imens pus la intrarea în oraş, pentru o întreagă săptămână din ianuarie. Arăt frumos. („Îmi place mai mult când ai

părul desprins, Emma", s-a încruntat mama. „Urechile nu-ți ies așa în evidență.")

Pagina are sute de like-uri și văd că are o evaluare de cinci stele, fix sub numele „Emma Uşuratica". Sunt etichetată în toate fotografiile.

Simt un gol în stomac.

Încă un like, încă unul și încă unul apare la una dintre fotografii. O singură fotografie are 234 de like-uri. N-am mai primit atâtea like-uri înainte, nici măcar când am încărcat o poză cu mine în bikini, pe Coasta de Azur. Maggie o distribuise pe pagina ei, spunând: „Putem să ne oprim un moment și să apreciem corpul pe care îl are Emma O'Donovan?". Lui Eli i-a plăcut acel comentariu. (Și n-am putut să nu mă întreb ce-a însemnat asta.)

345 de like-uri.

Dau click pe poză.

Membre palide, păr lung, capul lăsat pe pernă. E o fată în pielea goală, întinsă pe niște așternuturi cu trandafiri.

Nu sunt eu asta.

Dylan e deasupra fetei (Nu pot fi eu, nu sunt eu asta!), cu mâna pusă pe fața (*mea – nu, a ei*), de parcă vrea să o acopere. Ea n-are față. E doar un corp, o păpușă umană cu care să te joci.

Ea e ceva. Ea e un obiect, (*eu, eu, eu, eu, eu*)

Nu-mi amintesc. Eu…

Acum Dylan are două degete îndreptate spre cameră. În fotografia următoare degetele lui sunt în interiorul corpului, în interiorul fetei (în mine, *oh, Doamne, mi se va face rău*), dar ea nu se mișcă. Capul și umerii îi atârnă pe marginea patului. Ea își desface picioarele, făcând semn să se apropie camera, următoarele fotografii sunt cu carnea roz și mă gândesc la sutele de like-uri, la toți care au văzut asta, care au văzut-o în postura asta.

Care m-au văzut pe mine.

Respir din ce în ce mai repede.

Cine face pozele?

Fitzy, am crezut că… Stă în colțul camerei, îi este rău (*De ce are o doză de bere în mână*? *Nu conducea*?). Paul ridică picioarele fetei, le ține în aer, în timp ce Dylan își bagă capul între ele. În poza următoare se uită spre cameră, făcând semn că fata, *adică eu, eu sunt* (*nu pot fi eu*), miroase urât și, citind comentariile din josul fotografiei, mă simt sfâșiată de rușine, dărâmată complet.

Apoi apare Sean. („Uite, ți-am făcut o felicitare de Valentine's Day", mi-a zis el timid, lipsindu-i cei doi dinți din față, cu părul făcut țepi. Aveam doar opt ani, dar el mi-a spus că voia să se însoare cu mine când va crește, iar Conor se certa cu el, pentru că și el voia să se însoare cu mine. Iar mama m-a

îmbrăţişat şi mi-a spus că voi frânge inimi şi că toţi băieţii se vor ţine după mine. Mi-a spus că mă iubeşte.) Sean cade, e o fotografie cu el căzând, în următoarea zace pe podea, cealaltă fotografie e tot cu el ridicându-se în picioare, prinzând lenjeria de pat cu trandafiri, are privirea înceţoşată şi zâmbeşte. Apoi el se urcă în pat şi…

Nu. Nu. Închide-l, Emma. Închide-l.

Brusc, parcă cineva a băgat cuţitul în mine şi îl răsuceşte.

O fotografie cu Sean, are o grimasă ciudată, apoi încă una, voma îi ţâşneşte din gură direct pe faţa mea şi mi se prelinge în păr, iar ei toţi râd. În poza următoare, el se dă de pe mine şi stă în patru labe, încă vomitând. Fitzy se îndreaptă spre cameră, următoarea poză e cu el în timp ce întinde mâna, cealaltă e cu puloverul lui de aproape. Apoi e încă una cu Sean leşinat, cu faţa în jos, Paul şi Dylan stau aplecaţi deasupra lui şi râd.

Matt Reynolds a comentat în josul fotografiei: „Se pare că *Rape me* de la Nirvana e cântecul serii". Douăzeci de oameni au dat like. Mă uit să văd cine – îi ştiu pe toţi. Capturi de ecran cu Snapchaturi, una după alta.

O poză cu ei plecând, pe fundal e casa lui Casey, se vede răsăritul.

Fata e pe pământ în poza următoare. Zace acolo. Încă o poză. Dylan stă deasupra ei, cu penisul în mână, un jet galben ţâşneşte în capul ei.

Cineva a comentat la poză: „Unii oameni merită să urinezi pe ei". Cinci oameni au dat like. Şase. Nu, doisprezece, cincisprezece. Douăzeci, douăzeci şi cinci.

— Emmie?

E vocea unei femei care mă scoate din starea cataleptică. Închid repede laptopul când ea apasă pe clanţă.

— De ce ai uşa închisă?

— Mă îmbrac după ce-am făcut duş.

Vocea mea sună atât de normal. Vorbesc de parcă nimic nu s-a schimbat.

— Bine, coboară repede. Cina e gata.

— Nu mi-e foame.

Mama oftează, dar nu mă ceartă.

— Bine.

Aştept până îi aud paşii uşori pe scări, apoi tocurile pe podeaua de lemn de pe hol.

Mă ghemuiesc şi încerc să mă gândesc cum să opresc toate astea.

— Of, arăt ca naiba azi.

— Nu arăţi, scumpo, sincer, dacă…

— Vai, Dumnezeule, nu trebuie să mă minţi, ştiu că arăt ca…

— Dacă cineva arată ca naiba, eu sunt aceea. Dacă zonele astea nu se curăţă…

— Jur că am văzut-o pe Lucy uitându-se la mine mai devreme, iar eu eram gen „OK, Lucy, ştiu că arăt nasol azi, n-am putut să dorm noaptea trecută", iar ea parcă spunea „Despre ce vorbeşti? Nici măcar nu mă uitam la tine", dar era *atât* de evident că se uita. Nu m-ar fi deranjat, dar nu e ca şi cum era în măsură să vorbească. Ai văzut în ce stare…

— Hei!

O a treia voce. Se aud paşi, uşa cabinei de vizavi se deschide, se aude cum cineva urinează. Apoi deschide ghiozdanul, se aud foşnituri în timp ce caută prin el şi înjură încet.

— Are cineva un tampon? Mi-a venit ciclul mai devreme, zice apoi.

— Mai bine mai devreme decât mai târziu.

— Nici măcar să nu glumeşti cu asta. Adică aş fi pe primul vas spre Anglia.

Una dintre fetele de lângă chiuvetă se apropie, ezitând în faţa cabinei de toaletă în care sunt eu. Îi pot vedea şosetele gri, scurte, şi pantofii de la Dubarry. Îmi strâng picioarele şi mă împing cu ele în uşa de pal, acoperind un penis desenat cu un marker roz, în timp ce ţin caserola cu prânzul în poală.

— În ce toaletă eşti?

— Aici.

O bufnitură.

— Scot piciorul afară.

— Super. Poftim!

Trage apa după câteva minute, deschide uşa toaletei, iar robinetul porneşte din nou.

— Care-i treaba?

— Nu prea multe, spune tare prima voce, ca să se facă auzită peste sunetul uscătorului de mâini. Doar vorbeam despre noua tunsoare a lui Lucy Dineen.

Râsete.

— Uimitoare, nu-i aşa?

— De parcă cineva s-ar uita la părul ei la ce sâni are. Sunt cam de mărimea capului ei.

— Dacă aş avea sâni ca ăia, aş purta o burka sau ceva de genul ăsta. Ai *văzut* ce maiou purta sâmbătă seara?

— Ştiu.

Chicote.

— Îmi venea să-i spun: „OK, Lucy, nu mai avem cinşpe ani şi nu mai mergem la Attic Disco".

— Totuşi niciun tip nu şi-a putut lua ochii de la ea.

— În fine. Ce târfă!

— Vorbind despre târfe, zice prima voce, eşti prietenă cu Emma O'Donovan din clasa a XI-a, nu-i aşa?

Abia îmi mai simt bătăile inimii. Ar trebui să trag apa? Ar trebui să ies şi să mă spăl pe mâini, pretinzând că nu le-am auzit pronunţându-mi numele? Dar apoi ele ar şti că am luat prânzul singură, în toaletă. Nimeni nu va mai sta cu mine.

(Nu poţi sta lângă noi.)

— N-aş spune că suntem prietene, spune vocea nouă. Mamele noastre sunt prietene bune.

Şi îmi dau seama de ce îmi era cunoscută vocea ei. E Caroline Heffernan, fata Sheilei. Obişnuiam să ne jucăm amândouă când mamele noastre beau cafea şi o bârfeau pe Bernadette Quirke. Îl abandonam pe Conor de câte ori ajungea ea, entuziasmată că mă puteam juca cu o fată cu păpuşile Barbie. Apoi ea a trecut în clasa a şaptea şi a început să iasă cu prietenele ei noi în oraş, iar eu eram încă în clasa a şasea şi nu dădea bine ca ea să fie văzută cu cineva mai mic.

— Ai văzut fotografiile? întreabă o a doua.

— Fată, te rog, spune prima. *Toată lumea* a văzut fotografiile alea.

Mă aplec, ascunzându-mi faţa în palme.

Asta nu se întâmplă, asta nu se întâmplă, asta nu se întâmplă, asta nu se întâmplă, asta nu se întâmplă.

— Ce curvă!

— *Ştiu.* De fapt, e dezgustător. Cine face asta? Cine face în realitate aşa ceva? Şi acceptă să fie *filmat*?

— Aparent, nu era ea însăşi, spune prima. Olivia vorbea despre astă seară trecută şi a spus că Emma O'Donovan s-a ţinut după Paul O'Brien la petrecere, că el i-a tot spus că are prietenă, dar ea, gen, l-a forţat, *practic,* să se culce cu ea, chiar şi aşa. Dumnezeule, ea crede că e a naibii de superbă. Îţi aminteşti gala GAA de anul trecut? Vreau să spun, de parcă nu era suficient de rău că o afurisită din *anul patru* a fost invitată, a trebuit să flirteze cu fiecare tip de acolo.

— Ei bine, *e* frumuşică, trebuie să recunoşti.

— Mda, ştie şi ea.

— Ce căuta, de fapt, Paul O'Brien la petrecere? întreabă Caroline. El trebuie să fie cu zece ani mai mare decât toţi ceilalţi.

— Olivia mi-a spus…

— Şi cum de ştie Olivia atât de multe? o întrerupe Caroline.

— Sora ei, Mia, a fost la petrecere, spune în şoaptă prima. Şi ştiu că eşti la ciclu, dar nu trebuie să te enervezi pe mine.

— Scuze, zice Caroline. Presupun… ezită ea. Bine, pozele alea sunt cam ciudate, nu crezi? Emma pare complet absentă. Era adormită?

— Nu ştiu, spune cea de-a doua.

— Mda, nici eu. Dar Olivia spune că Emma părea distrată, aşa i-a povestit Mia, că sigur luase ceva. A dansat ore în şir, iar rochia îi căzuse şi a rămas în sânii goi timp de gen, cinci minute înainte ca Maggie Bennett să observe şi să i-o ridice la loc.

Îmi vine să intru în pământ de ruşine. Sunt dărâmată.

— Apoi l-a tras după ea pe Paul în camera părinţilor lui Sean Casey.

— Doamneee! În dormitorul *părinţilor* lui? E atât de scârbos!

— Ştiu.

— Mda, zice Caroline tot neîncrezătoare. Dar dacă ea leşinase?

— Car, o atenţionează prima, părând să-şi piardă răbdarea. Fii serioasă. Nimeni nu i-a turnat băutura pe gât sau a obligat-o să ia chestii. Şi ce băiat ar fi refuzat-o când ea i se oferea pe tavă? adaugă ea, râzând. Şi-a căutat-o, în puii mei.

Pun jos caserola cu prânzul şi mă ridic, păşesc cât de apăsat pot, trântesc capacul toaletei şi trag apa.

Cele trei fete tac imediat, apoi şuşotesc. Se reped spre uşă, apoi râd când sunt afară, în siguranţă. Râsetele mă urmăresc oriunde merg.

M-am săturat. Sunt atât de obosită.

Mi-e teamă să adorm. Mi-e teamă de visele mele. Feţe în umbre, mâini, atât de multe mâini. (Îţi place asta.) (Nu fi o fricoasă.) Toate pozele şi comentariile alea, şi mai multe comentarii, şi mai multe. („Unii oameni merită să urinezi pe ei.")

De dimineaţă, i-am spus mamei că nu vreau să merg la şcoală. Am coborât în pijamale la micul dejun. Tata deja plecase. Mă simţeam de parcă mă detaşasem de propriul corp, plutind deasupra lui. M-am rezemat tare de spătarul scaunului ca să rămân jos.

— Sunt bolnavă, i-am zis.

— Arăţi bolnavă, mi-a spus mama, uitându-se îngrijorată la mine, în timp ce îmi dădea părul de pe faţă.

Mi-am amintit cum mă pieptăna când eram mică, trecându-şi degetele peste chipul meu, mi-am amintit de bucuria ei din voce când îmi spunea cât de frumoasă eram. Când a făcut ultima data asta?

„Te rog, rezolvă totul, mamă", am vrut să îi spun. „Te rog, fă totul să treacă".

— Ei bine, este autosugestie, nu-i aşa? Îmbracă-te! Vei merge la şcoală, mi-a tăiat-o pe un ton care mi s-a părut şi mai dur ca în realitate.

Şi am ştiut că ea nu mă poate ajuta.

Pun caserola înapoi în ghiozdan, cu brânza de capră, sandviciul cu ruccola, ciorchinele mici de struguri, iaurtul organic cu zmeură şi lingura, toate împachetate bine în câteva şerveţele din hârtie puse deasupra. (Nu-mi este foame.) Îmi verific telefonul. Încă o mulţime de apeluri pierdute în ultima jumătate de oră, toate de la numere private. Nu ascult mesageria vocală. Am atâtea cereri noi de prietenie pe Facebook şi notificări pe Twitter de la conturi fără poze de profil şi nume de genul XYZ90u4.

Târfă... Nemernică... Gunoi... Curvă...

Ştim ce eşti...

Târfă... Nemernică... Gunoi... Curvă...

Ştim ce-ai făcut.

Un mesaj de la mama care mă întreabă dacă încă mă simt rău. Niciunul de la Bryan. Am unul de la un număr pe care nu l-am salvat în lista de contacte şi îl şterg fără să îl citesc.

Sună clopoţelul, uşile de la toalete se tot deschid şi se închid, se deschid şi se închid, le aud pe bulimice cum îşi vomită prânzul în toaleta de lângă mine, cum trag apa, robinetele sunt pornite şi oprite, o fată îi cere balsam de buze alteia, voci panicate care discută despre teste la matematică, „Vai, Doamne, pot să copiez răspunsurile tale? Nu am avut timp să învăţ aseară", un proiect pe jumătate terminat, ce afurisită e doamna Harrington pentru că i-a dat un procent de 45% la germană, „Tata o să mă omoare, mai ales pentru că a plătit pentru tabăra aia de germană", apoi linişte. Ies afară şi stau în faţa chiuvetelor. Fotografiile de pe pagina Emma Uşuratica îmi apar în faţa ochilor când mă privesc în oglindă, *carne roz, picioare depărtate, diferite părţi ale corpului* („Unii oameni merită să urinezi pe ei") şi încep să danseze pe sticlă. Mă spăl pe mâini, mă clătesc, mă spăl din nou, văd cum dispare sub spumă pielea înroşită de la frecat, mă spăl din nou.

— Cât de frumos din partea ta că ni te alături, spune doamna O'Regan când intru târându-mă în clasă, căutând un loc ferit în sală.

E tânără şi drăguţă, are părul strâns într-o coadă perfectă. Aşteaptă să-i răspund.

— Bine. Nu sta pur şi simplu acolo.

Rânduri de feţe fără expresie. Ochi aţintiţi spre mine ca nişte monede sclipitoare, guri închise de parcă sunt cusute.

Mi-a plăcut asta cândva, să fiu în centrul atenţiei?

— N-am unde să stau, domnişoară.

Merge de-a lungul celor două rânduri de locuri.

— Ai dreptate, zice ea confuză. Pare că lipseşte un loc. A mutat vreunul dintre voi un loc? Întotdeauna sunt douăzeci şi patru de locuri în sală. Şase rânduri, patru locuri pe rând.

Nimeni nu spune nimic.

— Haideţi, fetelor, toate faceţi matematică la nivel avansat aici. Şase rânduri, patru locuri pe rând, douăzeci şi patru de locuri. Număr doar douăzeci şi trei.

Linişte desăvârşită.

— *Bine.* Emma, te rog să mergi să iei un alt scaun şi să te întorci aici cât de repede poţi. Deja ai pierdut destul din curs.

Am mâna deja pe clanţă când văd faţa domnişoarei McCarthy prin spărtura îngustă a geamului dintr-o parte a uşii.

— Îmi cer scuze că vă întrerup ora, domnişoară O'Regan, spune domnişoara McCarthy când o poftesc înăuntru, dar se poate, vă rog, să o învoiţi pe Emma O'Donovan?

Nimeni nu spune „Oooh", cum ar face în mod normal.

Domnişoara O'Regan aprobă, cele două pretinzând că abia se cunosc, când noi toţi ştim că locuiesc în aceeaşi casă. Toată lumea ştie că ele două merg să bea cu domnişoara Coughlan în fiecare vineri seară şi cumpără trei sticle de vin alb, un Pinot Grigio şi două sticle de Sauvignon Blanc, apoi merg la fast-food-ul Ahoy Matey ca să ia doi peşti cod prăjiţi, două porţii mari de chipsuri şi piure de mazăre, dar domnişoara Coughlan nu-şi ia, pentru că ţine dieta Weight Watchers cu mama lui Sarah Swallows şi se cântăresc în fiecare dimineaţă de sâmbătă. Domnişoara Coughlan trebuie să slăbească şaisprezece kilograme până în octombrie, pentru că va fi domnişoară de onoare la nunta surorii sale şi rochia care a fost cumpărată pentru ea e marca Vera Wang, dar au cumpărat-o de pe ebay şi era disponibilă doar măsura 42, iar sora ei insistă că trebuie să slăbească pentru a încăpea în ea.

— Haide, Emma, spune domnişoara McCarthy.

Pot vedea cum toate fetele din clasă se gândesc la acelaşi lucru ca mine. A văzut pozele (carnea roz) şi comentariile („Unii oameni merită să urinezi pe ei") şi a venit să-mi spună că sunt exmatriculată, că sunt o influenţă proastă, că nu pot avea o asemenea *târfă… nemernică… gunoi… curvă…* în St. Brigid. Aproape că se poate simţi cum aerul din încăpere devine irespirabil şi cum încep să se agite spiritele, iar eu o urmez pe domnişoara McCarthy.

O ia la stânga, coboară cele cinci trepte care duc în afara şcolii către sala de sport şi intră în capela din dreapta. Când eram în primul an, pe perete era un crucifix, o cristelniţă cu agheasmă lângă întrerupător, dar toate lipsesc acum. În centru sunt scaune roşii aşezate în cerc, câteva fotolii-sac, o bancă îngustă din lemn de-a lungul caloriferelor de sub cele trei geamuri pătrate. Pe bancă sunt cărţi despre diferite religii din toată lumea, un CD-player vechi, o colecţie de CD-uri cu ghiduri în meditaţie şi muzica de rahat cântată la nai, pe care să o asculţi când faci exerciţii pentru relaxare. Ceilalţi trei pereţi sunt acoperiţi cu opere de artă, proiecte despre rasism, toleranţă şi compasiune pentru omenire, colaje cu poze decupate din reviste, cuvinte scrise deasupra lor cu majuscule.

— Ia un loc, spune domnişoara McCarthy.

Buclele ei negre sunt prinse la spate cu o bentiţă roz, asortată cu blazerul ei roz ieftin. Se aşază, bătând cu palma pe scaunul de lângă ea. Mă priveşte, lentilele ei de contact fumurii le oferă ochilor ei o nuanţă ciudată de albastru-deschis.

— Eşti bine? Vrei ceva de băut? Pot merge în cancelarie să-ţi aduc o cană cu ceai, dacă vrei.

Vorbeşte mai blând ca de obicei, nu mai are accentul ăla melodios specific oraşului Cork, cumva neclar.

— Sunt bine.

Încep să-mi transpire palmele. Mi-aş dori să se grăbească şi să termine odată.

— Eşti sigură? zice ea şi pune mâna pe umărul meu. Pentru că, dacă ceva ar fi în neregulă, mi-ai putea spune, să ştii. Poţi avea încredere în mine.

— Sunt bine, spun eu din nou, uitându-mă la nişte fotografii cu modele slabe însoţite de mesajul „Îţi doreşti să fii slabă?"

— Emma.

Îşi drege glasul şi apoi repetă mai ferm:

— Emma. Am prins două fete din clasa a IX-a uitându-se la fotografii indecente pe Facebook.

Simt cum mi se micşorează cutia toracică, cum pune presiune pe inimă, lăsându-mă fără aer.

— Ştii despre ce vorbesc?

Toţi pereţii cad. Totul se dărâmă înjur.

(Carne roz, picioare depărtate.)

Corpul nu-mi mai aparţine. Şi-au imprimat numele pe tot corpul meu.

Emma Uşuratica.

— Da.

Cuvintele îmi ies greu din gură.

— Poți înțelege de ce sunt atât de îngrijorată?

Nu înțeleg de ce nu spune direct că vor să mă dea afară, că va trebui să merg la una dintre școlile acelea de tocilari ca să dau examenul de absolvire, că probabil nu voi putea rămâne nici acolo, pentru că va fi cineva care va avea un prieten care e prieten cu cineva de la Ballinatoom și că vor trimite un link al paginii, *al acelei pagini,* cu toate acele fotografii și toate acele comentarii, din ce în ce mai multe cu fiecare secundă. Este ca un incendiu pe care nu-l pot controla, iar eu ard în el. *Nu le citi, nu le citi.* („Unii oameni merită să urinezi pe ei.") Într-o școală nouă se va face aceeași liniște când voi intra în sală, vor fi aceleași rânduri de ochi care mă privesc, aceleași momente de tăcere când voi ieși la tablă, aceleași hohote de râs când voi pleca. Doar gândindu-mă la toate astea îmi vine să mă întind și să adorm fără să mă mai trezesc vreodată.

— Emma?

— Nimeni nu vorbește cu mine.

— Nimeni nu vorbește cu tine?

— Nu mă lasă să stau cu ele la prânz, nimeni nu vrea să stea lângă mine nici în clasă. A trebuit să-mi mănânc sandviciul singură, în toaletă. Și pot auzi cum șoptesc de fiecare dată când trec pe lângă ele și nu cred că pot face față, domnișoară, chiar nu cred.

— OK, zice ea, făcând o pauză, de parcă își căuta cuvintele potrivite. Bine. Trebuie să-ți fie foarte greu. Dar nu există *altceva* despre care ai vrea să vorbești?

Mă uit la pliseul perfect călcat al fustei mele, încercând să nu plâng.

— Întorcându-ne la fotografii…

Își prinde un fir cârlionțat de păr pe degetul arătător, tresărind când încearcă să îl desprindă.

— Vreau să știi că poți vorbi cu mine. Este un loc sigur.

Așteaptă să spun ceva. Aș vrea să știu ce așteaptă să-i spun.

— Voi fi exmatriculată?

Se apropie de mine până când fețele noastre aproape că se ating. Pot simți mirosul de ton în respirația ei.

— Nu. Dumnezeule, Emma, bineînțeles că nu. Nu.

Picioare încep să-mi tremure, adrenalina acumulată începe să se elibereze prin corp.

— Ți-am verificat dosarul. Ai optsprezece ani, corect?

A fost ziua mea de naștere acum două săptămâni. M-am trezit cu părinții mei la capătul patului, tata mi-a spus că voi fi mereu fata lui mică, indiferent de ce vârstă aș avea. Mama mi-a făcut clătite cu afine, m-a lăsat să le mănânc în pat fără să se vaite că firimiturile vor atrage șoareci, mi-a povestit despre

ziua în care m-am născut, despre cât de fericită a fost când moaşa i-a spus că are fată, pentru că asta însemna că avea câte unul din fiecare şi că familia ei era perfectă. Mi-a dat o cutie mică împachetată în hârtie aurie. „Îţi place?", m-a întrebat ea, în timp ce eu ţineam în mână brăţara din aur a bunicii. „O ador", i-am spus eu, şi pentru prima oară spuneam adevărul. Pentru prima oară nu mă uitam după chitanţa cadoului când ea se plângea pentru cât de nerecunoscătoare sunt. Pentru prima dată am simţit că poate ea înţelegea cine sunt. Lângă patul meu erau o grămadă de cadouri, o cutie pătrată împachetată în hârtie în carouri roz şi albastre, în care erau pantofii Jeffrey Campbell pentru care implorasem, un plic cu douăzeci de euro, bani pentru telefon de la Bryan, un voucher de 500 de euro la Topshop din partea mătuşii Beth din Londra. Maggie şi Ali ajunseseră să mă ia la ora 19:00. „Unde e Jamie?", am întrebat eu. „Ah, nu poate veni", a răspuns Maggie, „Trebuie să lucreze", iar eu mă prefac că sunt dezamăgită. Aveau două baloane cu heliu, cu numărul optsprezece pe ele şi un coş cu dulciuri de Auntie Nellie. Ne-am îmbrăcat şi ne-am dus la cină la restaurantul italian Corleone's, am împărţit două pizza şi l-am convins pe ospătar să ne aducă sticlă după sticlă de vin, folosind ca dovadă a vârstei noastre eşarfa mea pe care scria „La mulţi ani" şi coroana. Am lăsat maşina lui Maggie în oraş, am mers clătinându-ne pe Main Street, dar nu ne-au lăsat să intrăm în Voodoo, pentru că eram singura care avea act de identitate, aşa că ne-am furişat prin spate şi ne-am căţărat pe peretele de doi metri, am aterizat zgomotos în spaţiul pentru fumat, cu pantofii în mână. În câteva minute, eram înconjurate de băieţi, bărbaţi, de fapt, toţi având aproape treizeci de ani, ba chiar aproape patruzeci. I-am lăsat să probeze pe rând coroana mea din plastic şi eşarfa şi le-am ignorat pe toate femeile care şuşoteau că noi „ar trebui să ne întoarcem la Attic Disco". În dimineaţa următoare m-am trezit de-a curmezişul pe podea, peste perne, cu capul lipit pe noptieră. Maggie şi Ali dormeau întinse pe pat. Mama striga din bucătărie ca să ne anunţe că ne pregătea micul dejun, întrebându-ne dacă voiam pâine prăjită, clătite sau omletă. Eram atât de fericită.

— Da, îi spun domnişoarei McCarthy, am optsprezece ani.

Ea se încruntă.

— Bine, atunci legal… Emma, eu doar… Uite, pozele acelea chiar m-au îngrijorat. Înţelegi de ce sunt îngrijorată?

Urmează o pauză lungă. Pot auzi ticăitul unui ceas şi mă uit în sus la colajele de pe pereţi din stânga mea, de deasupra domnişoarei McCarthy, încercând să-l identific. E un ceas plat, cu limbile şi numerele de un negru-intens. Urmăresc secundarul, care se învârte şi se tot învârte.

— Motivul pentru care… începe ea, dregându-şi glasul. Motivul pentru care sunt îngrijorată este acela că în poze tu păreai… adaugă, apoi face o pauză. Inconştientă.

Îmi şterg mâinile transpirate pe furiş pe marginile scaunului.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat, Emma?

Nu-mi amintesc.

Nu-mi amintesc.

Nu vreau să-mi amintesc.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Înţeleg, dar e datoria mea să am grijă de studenţii mei, să verific dacă sunt în siguranţă. Nu s-a întâmplat în şcoală, nu? Pot să înţeleg de ce eşti supărată.

— Nu mai spuneţi că înţelegeţi, înţelegeţi, înţelegeţi. Asta vă învaţă să spuneţi? Citiţi din vreun afurisit de manual?

Îmi duc mâinile la gură când înjur, de parcă mi-aş fi înghiţit cuvintele.

— Îmi cer scuze, şoptesc.

Mă aştept să ţipe la mine, dar nu o face.

— Emma, crezi că există posibilitatea ca în băutura ta să fi pus cineva ceva?

Da, mai multă băutură, parcă o aud pe Ali cum râde, anul trecut, după ce o fată din anul nostru a susţinut că a fost drogată.

— Nu.

— OK. Te cred, Emma şi te respect. Doar că, în acele poze, ei bine, tu arăţi…

Nu mai vorbi despre pozele alea. (Picioarele depărtate. Carnea roz.)

— Mă prefăceam.

— Te prefăceai?

— Aha, zic eu şi mă uit peste umăr spre uşă. Mă prefăceam că dorm. A fost o glumă.

Niciuna dintre noi nu spune nimic. Mă prind de marginile scaunului, am picioarele ridicate pe vârfurile degetelor şi aştept semnalul să plec în fugă. Te rog, Doamne, te rog, fă să sune clopoţelul, ca să pot merge acasă în patul meu, voi dona cinci euro în cutia pentru acte de caritate din Spar dacă faci asta. *Te rog, te rog, te rog.*

— OK, Emma. Poţi pleca dacă vrei.

Mă ridic de îndată, dar când ajung în faţa uşii îmi amintesc ceva.

— Domnişoară?

— Da? zice ea şi se întoarce, stând tot pe scaun, ca să se uite la mine.

— Asta rămâne între noi?

— Pagina aceea de Facebook este publică. Cred că am depăşit de mult faza asta.

Dar mama şi tata nu ştiu să folosească Facebookul, mă gândesc eu, şi încerc din nou.

— Da, dar nu e nevoie să mai spunem şi altcuiva, corect?

— Emma, nu-ţi pot promite asta. Ştii foarte bine.

Mi-l imaginez pe tata văzând pozele – e şocat, apoi dezgustat. (M-ar privi cu dezgust.) S-ar îndepărta de mine. N-o să mai poată să se uite vreodată la mine fără să-şi amintească de acele poze. (Picioarele depărtate. Carnea roz.) N-o să vrea să mă mai vadă vreodată.

„Am crezut că eşti mai bună de atât", ar spune el. „Am crezut că ştii care-i diferenţa dintre bine şi rău".

— Vă rog, domnişoară, zic eu şi mă aşez pe vine la picioarele ei. Ce rost are să le spuneţi părinţilor mei?

— Mă tem că nu am de ales în această privinţă, Emma. Odată ce există indicii ale unui astfel de comportament, este datoria mea să raportez către D.L.P.[14]

Cred că par confuză, pentru că adaugă:

— Asta înseamnă Protecţia Copilului. În acest caz, domnul Griffin.

Domnul Griffin? Îi va spune domnului Griffin? Îi va arăta acele fotografii domnului Griffin?

— Vă rog, domnişoară. Vă implor. Voi face orice, dar nu-i spuneţi domnului Griffin sau nu-i arătaţi acele fotografii.

O să am atâtea probleme!

— Nu am de ales, repetă ea. El deja ştie. Cred că deja a luat legătura cu părinţii tăi. Emma, probabil poliţia va trebui înştiinţată.

Pentru un minut uit de teroarea mea şi aproape că încep să râd. Ce dracu', poliţia? De ce i-ar interesa nişte adolescenţi care s-au îmbătat şi au făcut sex?

— Fiţi serioasă, domnişoară.

— Nu. Am. De. Ales, spune ea fiecare cuvânt apăsat şi clar. Nu când există posibilitatea să fi fost viol.

Viol.

Mă simt de parcă sunt biciuită pe spate.

Cuvântul umple încăperea până nu mai rămâne nimic, toate simţurile îmi sunt paralizate de acel cuvânt. Viol.

---

[14] *Designated Liaison Person,* în original. Reprezentant al Protecţiei Copilului care acţionează ca mediator între victime şi instituţie (n.t.).

— Nu, zic eu şi scutur din cap, încercând să-mi alung acel cuvânt din cap. Despre ce vorbiţi?

Cad.

(Pereţii cad. Se dărâmă.)

— Eşti bine? Vrei să iei nişte aer? Vrei să îţi aduc un pahar cu apă?

Se apleacă lângă mine şi mă mângâie pe spate.

— Nu, nu, nu… îngaim eu.

Dar îmi pierd şirul gândurilor, toate imaginile de pe pagina Emma Uşuratica îmi apar în minte şi simt că nu mai pot respira.

(Carne roz. Picioare depărtate.)

— Nu puteţi să *spuneţi* pur şi simplu asemenea lucruri. Le-aţi spus asta părinţilor mei?

— Ce să le spun?

Nu pot repeta cuvântul ăla.

Ia loc din nou pe scaun, îşi duce genunchii la piept şi pare atât de tânără, încât ar putea fi confundată cu o elevă din ultimul an.

— Îmi pare rău, spune ea. Chiar îmi pare. Dar trebuie să urmez protocolul. Protecţia Copilului trebuie informată, urmează să contactăm şi HSE[15]. Şi apoi, după cum am spus, dacă vor considera că e necesar, vom anunţa şi poliţia.

Îşi muşcă buza.

— Şi, Emma, trebuie să fiu sinceră cu tine. Cred că e mai bine să fie implicată şi poliţia.

Ţip tare, din toţi rărunchii, aşa cum nu am mai făcut-o vreodată.

Domnişoara McCarthy îmi spune *să respir normal,* să *încerc să-mi trag sufletul,* dar totul se înceţoşează. Ce-o să spună ai mei, ce-o să spună poliţia şi ce se va întâmpla cu Paul, o să-l contacteze, o să creadă că le-am spus despre *treaba aia,* dar nu le-am spus, nu le-am spus. Însă el n-o să mă creadă, nimeni n-o să mă creadă când o să spun că nu-i vina mea, că eu niciodată n-am spus că am fost… *acel cuvânt…* şi tata o să spună „Am crezut că eşti o fetiţă cuminte", iar eu nu vreau să aud asta. O urăsc pe domnişoara McCarthy, o urăsc atât de mult, încât vreau să îi îndes pe gât bentiţa aia idioată şi să o fac naibii să tacă pentru totdeauna. De ce a trebuit să vadă ea pozele alea, de ce a trebuit să mă îmbăt atât de tare, de ce n-am mers acasă cu Jamie? Ar fi trebuit să fiu o prietenă bună şi să merg cu ea acasă (iar când ea a încercat să-mi spună despre ce i-a făcut Dylan şi a folosit acel cuvânt sau, cel puţin, l-a sugerat, i-am spus să nu zică aşa ceva. „Când spui acel

[15] Health and Security Executive, Autoritatea pentru Sănătate şi Siguranţă (n.t.).

cuvânt, nu-l mai poţi retrage, J.”, i-am spus eu. „Trebuie să fii atentă”. Ce-o să-mi zică Jamie acum?)

— Haide, Emma!

Domnişoara McCarthy îmi zice să respir normal, ducându-şi mâna în sus şi în jos, în timp ce inspiră şi expiră exagerat.

— Haide! Inspiră adânc, bravo, haide! Inspiră şi expiră, mă încurajează în timp ce face şi ea asta. Haide, poţi s-o faci! Haide!

Mă cuprinde de talie şi mă ajută să mă aşez din nou pe scaun. Cad pe spate, cu mâinile atârnate pe lângă glezne.

Anul trecut, în cadrul unui control, medicii i-au descoperit mamei câteva celule precanceroase în ovare, spunându-i cât de norocoasă fusese că le găsiseră devreme. Au putut să le elimine, o operaţie simplă, nimeni nu a trebuit să ştie nimic, a fost uşor. „Asta e beneficiul depistării precoce”, ne-a spus mama la cină, punându-i tatei în farfurie piure de spanac. „O să vezi cum e, Dymphna”. Aş fi vrut să ţip la ea, să-i spun să nu se mai compare cu Dymphna, când ea nici nu avea nevoie de chimioterapie. (M-am gândit cum ar fi fost dacă mama ar fi murit, ce aş fi purtat la înmormântarea ei, faima pe care mi-ar fi oferit-o tragedia. M-am gândit că mi-ar fi fost mult mai uşor dacă aş fi rămas doar cu tata şi cu Bryan.) Dymphna şi Conor mâncau cu noi, capul chel al Dymphnei era acoperit cu o eşarfă, Conor îmi arunca pe furiş priviri îngrijorate, iar eu nu înţelegeam cum putea să-şi facă griji din cauza mea când maică-sa era mult mai bolnavă. „Doctorul spune că îl pot opri şi pot scăpa de el înainte să se răspândească”, zice mama, ducându-şi degetul de-a lungul gâtului, semn că ar fi murit. Aşa mă simt acum, ca şi cum cancerul se răspândeşte, iar eu nu pot face nimic ca să-l opresc. N-am niciun control asupra lui.

Domnişoara McCarthy mă ajută să mă ridic, ţinându-mi o mână în jurul taliei. Ieşim împreună din capelă. Mă aplec spre ea când urcăm câteva trepte, apoi trecem pe lângă sala în care facem matematică. Le pot vedea prin geamul laminat – Josephine e în primul rând, ridică mâna agitată ca să răspundă, celelalte cască pe ascuns. Sunt plictisite rău de tot, şi-ar dori ca timpul să treacă mai repede, *să le treacă viaţa,* cum ar spune mama. Şi apoi dispar din raza mea vizuală, în timp ce domnişoara McCarthy mă conduce către biroul directorului.

Şi îi văd pe ei. Pe părinţii mei.

— Vă vor aştepta la secţie, îl aud pe domnul Griffin cu accentul lui din Midlands.

— Şi băieţii implicaţi? întreabă mama.

— A, uite-o, spune domnul Griffin, cu mâinile încrucişate pe burtă, mari cât nişte lopeţi.

Mă întorc spre tata, vrând să-mi cer scuze sau să-l liniştesc, ceva de genul ăsta. Dar el nici nu se uită la mine. Pur şi simplu stă acolo, cu umerii lăsaţi, cu privirea în pământ.

„Deci, da… Sper că suntem în regulă, pentru că n-am avut nicio legătură cu asta, bineînţeles. OK. Deci, sună-mă când poţi. OK. Pa".

Închid. E al cincilea mesaj vocal pe care i-l las lui Paul O'Brien de când am ajuns acasă de la şcoală. Şi lui Dylan, lui Fitzy şi lui Sean le-am lăsat mesaje similare. Dar niciunul n-a răspuns la sutele de mesaje scrise şi trebuie să rezolv asta, trebuie să rezolv asta chiar acum.

Biroul directorului, fereastra imensă cu vedere către şcoala primară şi marea de după ea. Stau cu mama pe câte un scaun de plastic în faţa mesei uzate, din lemn de pin, din biroul domnului Griffin, cu tata în spate, bătând cu degetele în spătarul scaunului pe care stă mama.

— Nu înţeleg, spune tata. Pur şi simplu nu înţeleg asta. De ce nu pot să şteargă pozele?

Domnul Griffin oftează.

— Mă tem că nu merge aşa, domnule O'Donovan.

Secţia de poliţie. (Nu-ţi face griji. Nu-ţi face griji.) Tăcerea din timpul drumului înapoi spre casă. Am stat în spate, degetele mele păreau mici şi grase în reflexia geamului. Priveliştea e frumoasă, dar nu şi acum, de parcă *acel cuvânt* a umplut de sânge toată marea aceea albastră ca de sticlă. Tata s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare şi şi-a ferit privirea ori de câte ori l-am surprins. Mama era încordată, stătea aplecată în faţă, îşi ţinea strâns marginile fustei bej până la genunchi, de i se albiseră degetele, era incoerentă, nu-şi încheia propoziţiile. „Nu… n-are sens… familii bune… n-am crezut că Ethan putea fi interesat de fete la modul ăla…" A spus asta de cel puţin cinci ori, fără să folosească cuvântul „homosexual", deşi era evident că asta gândea. A zis de mai multe ori că se îmbracă bine, că pare un tip deştept, m-a întrebat dacă a avut vreodată iubită, dacă a practicat vreun sport sau dacă era interesat „doar de artă". A continuat să vorbească în şoaptă, să răsucească între degetele materialul fustei, până când tata a pornit radioul ca să o acopere. Am mers prin parcare în şir indian, mama i-a zâmbit Dymphnei O'Callaghan. „Păcat că s-a stricat vremea bună. Totuşi, nu ne putem plânge, am fost norocoşi să o avem cât a durat", i-a zis ea. Tata a deschis uşa de la intrare şi s-a dus direct în birou, închizând uşa. Mama a mers în bucătărie şi a făcut acelaşi lucru.

Iar eu am rămas singură.

Aud un ciocănit, apoi vocea mamei.

— Ai un musafir.

Deschid repede uşa. Maggie? Ali? Poate Sean Casey a venit să-mi spună că totul a fost o neînţelegere?

Off!

— Hei!

Conor e încă în uniforma de şcoală, cei trei nasturi de sus ai cămăşii lui sunt descheiaţi, e iritat pe gât din cauză că e stresat. Întotdeauna păţeşte asta când e stresat, ca atunci când ne-am dat de gol în faţa părinţilor noştri că am tăiat părul păpuşii Barbie a surorii lui, că am mâncat ultimele brioşe făcute de mama pentru azilul de bătrâni sau că le făceam farse la telefon vecinilor.

Mă duc înapoi în pat, tresar când mă văd în oglindă. Am părul prins într-o coadă nearanjată, am faţa umflată de la atâta plâns şi din cauza băşicilor de la arsurile de soare, iar tricoul de la Universitatea din Limerick, pe care l-am furat din camera lui Bryan, nu mă avantajează deloc.

— Sunt un dezastru.

El nu spune nimic. Înainte de toate astea mi-ar fi spus că sunt frumoasă. Tipii îmi spun mereu că sunt frumoasă, mă privesc pătrunzător, de parcă ar căuta un loc în care să pună un steag, ca să mă revendice. Când mi-o spunea, Conor mă privea mereu în ochi, de parcă făcea un jurământ.

— Am vrut să vin ieri, spune el, în cele din urmă. Imediat ce-am văzut pagina de Facebook, am vrut să vin, dar nu-am ştiut dacă ai fi vrut să mă vezi.

— Ai văzut pagina?

Când eram mici, făceam baie împreună şi îi cunoşteam prea bine corpul gol de copil, ca pe al meu. Apoi am crescut prea mari ca să mai facem asta.

(El m-a văzut goală.)

Niciunul nu spune nimic. Amândoi ştim că toţi au văzut pagina aceea. Mă gândesc la cei pe care îi cunosc, la toţi oamenii din Ballinatoom, la toţi prietenii lor de pe Facebook, la prietenii prietenilor lor cum se uită la mine (carnea roz, picioarele depărtate) şi citesc comentarii, cum îmi spun *târfă, nemernică, curvă.* Stau pe marginea patului, trecându-mi degetele peste modelul pilotei. El se aşază lângă mine.

— Eşti OK?

— Tu ce crezi? îi zic eu, încercând să par calmă.

Dar îmi tremură vocea, încă o parte a corpului meu care mă trădează.

— Nu ştiu ce să spun. Nu e mare lucru.

— E implicată şi poliţia?

— Cum de ştii asta? zic eu şi simt cum mi-e tot mai greu să respir. Cine ţi-a spus asta?

Nu răspunde.

— Cine ți-a spus asta, Conor?

— Fitzy m-a sunat, îmi zice, trăgând de gulerul tricoului, simțind că se sufocă. Sergentul Sutton l-a sunat ca să-i spună că o să-l interogheze în câteva zile.

— Nu știam că au dreptul să facă asta.

— Ei bine, acum știi. E prieten cu doctorul Fitzpatrick, deci… zice el și-și mușcă buza. I-am închis, Emmie. I-am spus că nu mai vreau să vorbesc cu el vreodată, nu după ce ți-a făcut ție…

— Fitzy n-a făcut nimic, nu chiar. El doar a stat acolo.

— Ce dracu', Emma, am văzut pozele. Știu ce ți-au făcut.

Și în acel moment îmi dau seama că nu mai pot opri toate astea. Nu mai pot opri asta acum.

Mă aplec de durere, simt cum suspinele îşi fac loc în pieptul meu, cum îmi ard ochii şi mă legăn în faţă şi în spate. O suferinţă fără sfârşit. O gaură neagră. Un spaţiu negru. Cad, cad, cad.

Îmi revin treptat, sunt din nou în cameră şi simt mirosul de vanilie şi de cocos al lumânărilor, cel de mere al săpunului şi al şamponului (folosesc şampon cu mere?), îmi amintesc că e Conor cu mine în cameră, că încă e lângă mine, mă mângâie pe spate, are capul aplecat spre al meu, buzele îi sunt lipite de capul meu.

— *Eşti ok, eşti ok, eşti ok,* îmi şopteşte el prin păr.

— Îmi pare rău.

Mă ridic dreaptă, mă întorc, ca să nu-mi vadă faţa. El continuă să-mi mângâie părul lăsat pe spate. Brusc, am patru ani şi tata mă ţine strâns, îmi spune că sunt *prinţesa lui mică, fetiţa lui* şi că mă va iubi întotdeauna.

— Eşti OK, îmi spune din nou Conor, trăgându-mă mai aproape de el. Sunt aici, am grijă de tine.

Mă las pe el, îmi pun faţa pe pieptul lui, simt atingerea lânii uzate a uniformei lui. Îi ascult bătăile inimii, constante şi uşoare, în timp ce el îmi şopteşte „şşşt, şşşt". E atât de bun cu mine. Întotdeauna a fost atât de bun cu mine şi niciodată nu i-am mulţumit pentru asta. („Am crezut că putem avea încredere că eşti o fată cuminte, Emma. Am crezut că te-am crescut mai bine de atât.") Văd chipul tatei, mă sfâşie să văd cum mă primeşte şi nu pot să nu mă gândesc la asta, nu mă pot abţine. Îmi strecor mâna dreaptă în spatele lui Conor, o aşez în jos, pe spatele lui, cealaltă mâna mi-o las pe genunchiul lui, făcând cercuri mici cu vârful degetelor, urcând spre coapsă. Încremeneşte şi se îndepărtează de mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Ar fi bine să plec, spune el, privind fix în faţă.

Îmi pun capul pe umărul lui, abţinându-mă să nu plâng.

— Nu plânge, Emmie, îmi zice el şi îşi pune mâna în jur taliei mele.

Îmi dau seama că se relaxează, aşa că mă apropii pentru ca buzele mele să fie din ce în ce mai aproape de gâtul lui. Geme involuntar. Pot face asta. Ştiu că pot face asta. Mă pregătesc să îl sărut, gata să-i ofer ce-a aşteptat în toţi aceşti ani. Mâna mea urcă mai sus pe coapsa lui, dar brusc mă prinde de încheietură, mă dă la o parte şi se ridică, întorcându-se ca să-şi vină în fire.

— Conor, îi zic eu şi mă întind spre el. N-ai de ce să fii agitat.

Îi desfac nasturii de la pantalonii. Ştiu că, dacă va fi înăuntrul meu, mă va putea face să uit, mă va scăpa de tot. E atât de bun cu mine, o să mă ajute să-mi revin. Mă prinde de mâini ca să mă oprească.

— N-ai de ce să fii timid, insist eu, înclinându-mi capul spre zona dintre picioare unde văd deja o umflătură. E destul de evident că şi tu vrei asta.

E roşu la faţă.

— Ce e? îl întreb. Eşti îngrijorat că poate intra cineva? Pot să încui uşa.

El se lasă în jos ca să mă privească în ochi.

— Emma. Nu trebuie să faci asta.

— Ştiu, spun eu. Dar vreau. Tu nu vrei să fii cu mine?

Bineînţeles că vrea să fie cu mine. *Trebuie.*

Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă împinge uşor de lângă el.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine? izbucnesc eu.

— Eu doar… zice el şi se opreşte.

Se uită în jos, apoi mă priveşte în ochi cu părere de rău.

— Nu vreau să simţi că trebuie să faci asta.

— Nu simt că „trebuie" să fac asta, Conor. Vreau să fac asta. Am crezut că asta vrei şi tu.

— Eu doar vreau… Eu doar vreau…

— Eu doar vreau, eu doar vreau, îl iau eu peste picior, dar el nu reacţionează.

— Eu doar vreau să te ajut. Vreau să te protejez, Emma.

Şi îmi dă un fir de păr de pe faţă. Niciodată nu m-a mai privit aşa. E milă. Îi pare rău pentru mine. (Nu pot suporta asta.)

— Doar pleacă, zic eu.

— Emma…

— Doar lasă-mă naibii în pace, poţi?

Se ridică.

Îl privesc cum pleacă.

ANUL ACESTA

Joi

Mă trezesc. Şi apoi îmi amintesc.

Mă trezesc şi apoi, brusc, îmi doresc să nu mă fi trezit.

(Distrugătoare de vieţi.)

(Le-am distrus vieţile.)

Simt cum vinovăţia pune stăpânire pe mine. Mă prinde în ghearele ei şi mă torturează.

În dimineaţa asta se strecoară pe după draperii ca şi cum m-ar vâna. Până şi lumina e diferită. E mai gri ca de obicei, se transformă în umbre care vor să mă prindă în strânsoarea lor.

Mi-e sete. Simt că parcă am nisip pe limbă. Mă uit prin cameră, în oglindă, la birou, la geamuri. Văd vârfurile şi marginile dure, zonele în care mă pot tăia.

Pe noptiera mea e un radio vechi, cu ceas deşteptător, unul pătrat, din plastic şi ieftin pe care mama l-a cumpărat în loc de iPhone. N-am voie să folosesc iPhone-ul. Şi nici laptopul.

08:51

Am dormit zece ore şi cincisprezece minute.

Destul de mult. (Dar nu suficient de mult.)

Îmi trag halatul, e o mărime prea mare, şi mă înfăşor în el. Mă aşez pe scaunul de la birou, învârtindu-mă o dată, de două ori, de trei ori. Obişnuiam să învârt aşa globul tatei, când eram copil, cu ochii închişi, întinzând mâna când voiam să îl opresc. Insistam că oriunde mi s-ar fi oprit degetul, acolo se afla viitorul meu soţ, viitoarea mea casă, viitoarea mea viaţă. Eram atât de sigură atunci. Eram sigură că e atât de uşor.

Scaunul se opreşte. Mă concentrez mai întâi pe marginile ferestrei, la rămăşiţele lipicioase de la fotografiile rupte, cărţi poştale, bilete pentru concerte. Merg încet spre centrul camerei, până o văd pe fata aceea. Faţa ei e un pic mai rotundă acum, ochii ei sunt ca două bucăţi de sticlă albastră lipite pe o lampă cu abajur din hârtie creponată care arată ca o lună.

Iau o perie de păr de pe masa de toaletă, îmi dau lacrimile când încerc să-mi desfac câteva şuviţe încâlcite (*Când te-ai pieptănat ultima oară, Emma*?)

și, pentru o secundă, mi se pare că văd urme de vomă în părul meu, de parcă sunt acoperită în vomă. „Ce scârbos, Sean a vomitat pe ea, ai văzut poza?"

Mă întind, caut.

Dar nu e nimic acolo.

08:57

O oră potrivită pentru micul dejun.

Stau în vârful scărilor, privind în jos. Dacă aș cădea… (Îmi rup gâtul? Mă aleg cu vreo leziune la creier?) Oamenii cad pe scări tot timpul.

Una. Două. Trei.

Număr fiecare treaptă până ajung pe covorul de la baza scărilor. E nou. Stau pe ultima treaptă de jos, atingând cu vârfurile degetelor materialul de un verde-smarald. Mama n-a putut scoate urmele de vomă din cel vechi. Ăsta nu-i la fel de drăguț. E mai ieftin, cred.

— Eh, uite, e foarte simplu, Ned, se aude din bucătărie o voce de bărbat, cu un accent specific zonei centrale din Dublin. Nu sunt genul de om care să judece, nu sunt. Dar, dacă fata asta a fost în pat cu el, la ce se aștepta?

— Nu cred că se aștepta să fie violată, Davey, ripostează o voce nazală.

E o voce distinsă, iar după accent pare să fie chiar din districtul Dublin 4.

— Deși, asta pare să creadă toată lumea. Ești de acord cu el, Eileen? adaugă vocea.

— Desigur că sunt, spune o femeie mai în vârstă, care începe să tușească răgușit, are o tuse de fumătoare. Le văd pe fetele astea plimbându-se prin oraș sâmbătă-seara, aproape dezbrăcate, îți spun eu…

— Ele sunt… încearcă să i-o taie Davey, dar ea vorbește peste el.

— Fustele scurte până la fund, bluze scurte până la buric, toate beau foarte mult și cad pe străzi, practic cer să fie atacate și, când se întâmplă, încep să strige și să se plângă. După cum s-a mai spus, la ce se așteaptă fetele astea?

— Hmm, spune moderatorul. OK, e timpul pentru știrile de la ora 09:00, dar rămâneți cu noi, aici, la *Irlanda FM,* pentru că, după buletinul de știri, vom continua să discutăm „Cazul Ballinatoom".

Mă ridic în timp ce aud promoul pentru *The Ned O'Dwyer Show.* „E foarte important să vorbim despre asta", le spune el ascultătorilor să-i „Trebuie să avem o dezbatere despre asta la nivel național".

Îmi doresc ca altă fată să fi declanșat o astfel de dezbatere națională.

Se discută în mod constant despre mine în emisiunea lui Ned O'Dwyer. Nu-mi pot divulga numele, așa că îmi zic „Fata din Ballinatoom". Nu pot divulga nici numele celorlalți, din motive legale, dar toată lumea știe cine sunt. Viețile lor sunt ruinate din cauza asta. Eu le-am distrus.

Fata din Ballinatoom. Povestea ei spusă până la refuz, până când nu-i mai aparţine.

Ea pretinde. Ea susţine. Ea spune.

Eu n-am nimic de spus, dar ei vor să audă oricum. Jurnalişti de la *Jezebel,* de la *xoJane,* de la *Guardian,* de la *New York Times.* Toţi vor ca eu să-mi prezint versiunea.

Dar eu n-am nimic de spus.

Din cauza emisiunii lui Ned O'Dwyer, a devenit o ştire naţională, apoi internaţională, astfel că mii de oameni au început să discute despre mine pe Twitter, folosind hashtagul #OcredpeFatadinBallinatoom.

Să zicem că-mi aduce o oarecare alinare asta, cred.

„O sursă apropiată familiei" le-a dat pontul producătorilor printr-un apel telefonic. („Cine?", s-a tot întrebat tata. Cine le dă toate informaţiile astea? Am rupt legăturile. Vorbim mai puţin cu vecinii noştri. Suntem atenţi la cei care dau semne că ne-ar trăda.) Sursa a cerut să rămână anonimă. „E un oraş mic, toată lumea cunoaşte pe toată lumea", au spus ei. „Şi nimeni nu vrea să supere pe cineva".

Oamenii sună să spună că am meritat-o. Ca să spună că eu mi-am căutat-o.

La început, m-a durut când am auzit ce spuneau. Am plâns mult la început.

Probabil că n-ar trebui să ascult. Dar nimeni nu-mi spune nimic. Mă simt de parcă încerc să termin un puzzle, din care tot lipsesc piese.

În bucătărie, mama stă aplecată peste blat, întinsă spre vechiul radio şi cu mâna pe antena stricată. Vocea tăioasă a unei femei spune: „Bună dimineaţa. Ascultaţi ştirile. A trecut un an de la «Cazul Ballinatoom» şi e…"

Tuşesc, iar ea bate cu palma în radio ca să îl oprească. Se preface că nu asculta. Eu mă prefac că n-am auzit.

— Nu te-am auzit coborând.

Are cearcăne şi faţa umflată. Pare palidă, ştearsă, cu trăsăturile neclare. În spatele ei văd calendarul pe dulap, cu o poză cu un buldog francez într-un ghiveci. Aniversarea se apropie din ce în ce mai mult. Vreau să o marchez, să pun un X mare şi negru pe dată. Dar niciodată nu ştiu ce zi să aleg.

„Aşa pretinsul atac s-a întâmplat la primele ore ale dimineţii de duminică", au scris ziarele, chiar dacă, atunci când mă gândesc, când mă forţez să-mi imaginez ce s-a întâmplat (ce s-ar fi putut întâmpla – nu pot să-mi amintesc, nu pot să-mi amintesc, nu pot să-mi amintesc), întotdeauna mă gândesc că a fost sâmbătă-seara. Când nu-ţi poţi aminti ceva (iar eu nu-mi pot aminti, le-am spus de atâtea ori că nu-mi pot aminti), e ca şi cum nu s-a întâmplat niciodată.

Dar s-a întâmplat. Acum știu asta.

— Ai întârziat la școală, îmi atrage atenția mama, în timp ce-și strânge pe ea halatul cu dungile albe, îngălbenite, și cu o pată de ceai mai jos de gât.

— Nu merg.

— Dar aseară mi-ai promis că mergi, Emma. Mai e doar o lună până la examene.

— Poate mâine.

E un joc pe care îl tot jucăm. Eu pretind că o să mă întorc la școală. Ea pretinde că mă crede. Amândouă pretindem că aș putea să absolv în iunie. Acum ne pricepem să pretindem.

Mă așez la masă, încercând să-mi fac mâna să nu mai tremure, în timp ce pun câteva cereale Alpen în castron, apoi torn lapte peste. Dar din cutie nu se mai scurg decât câteva picături care pătrund în cereale. Mă uit la castron. Ar trebui să mă ridic. Ar trebui să arunc cerealele. Ar trebui să spăl castronul. Îmi trec toate acțiunile astea prin minte, privindu-mi corpul cum se mișcă, de parcă ar fi simplu.

— Laptele… zic eu și mă opresc brusc, am gâtul uscat, beau niște apă. Nu mai e.

— Rahat, zice mama, apoi ia cutia, o miroase, se strâmbă. Nu-i spune lui taică-tu despre asta.

Aruncă resturile în chiuvetă, deschide zgomotos dulapul, îmi dă alt castron și un iaurt natural.

— Va trebui să te mulțumești cu asta până când apuc să merg la cumpărături.

O iau de la capăt. E un proces și fiecare pas trebuie făcut cu grijă. Cereale Alpen în castron. Iaurt. Amestec. Sunt concentrată pe ceea ce fac. Mindfulness, așa zice terapeuta.

Dacă fac asta cum trebuie, dacă fac fiecare pas corect, poate azi va fi OK.

— Unde-i tata?

Mama se întoarce cu spatele. Ia câteva vase și le pune în mașina de spălat.

— Unde-i tata? repet, forțându-mă să gust din cereale.

Are gust de lipici și carton, dar înghit. „Trebuie să ai energie", îmi spune doctorul. Iar înfometarea pare un drum lung și încet spre moarte.

— A trebuit să plece la serviciu devreme, spune ea.

Deschide ușa dulapului și se ridică pe vârfuri să ajungă la raftul de sus.

— Niște probleme la birou, adaugă.

— Ah!

Mă uit la ușa dinspre curte. Helen O'Shea îi duce pe Ollie și pe Elliot la mașină. Amândoi poartă pelerine de ploaie peste uniformele de școală, sar în bălți și râd atât de puternic, încât îi pot auzi prin geam.

Îmi vine să îi mănânc. Vreau să mă îngraș cu inocența lor.

„Nu e vina ta”, îmi spune terapeuta, dar greșește.

— Mi-a lăsat tata telefonul?

— Am crezut că am discutat asta.

— Mi-am șters Snapchatul. Mi-am schimbat numărul, ridic eu vocea. Ce vrei mai mult?

N-am vrut să-mi schimb numărul. M-am temut că unul dintre băieți și-ar fi schimbat părerea, că ar fi vrut să-și ceară iertare, că ar fi decis să pledeze vinovați și poate că n-ar fi trebuit să trec prin toate astea, iar oamenii ar fi știut că nu sunt o târfă care vrea atenție, că n-a fost vina mea.

(Kevin Brennan a scris pe Twitter: „OK, fetelor, îmbătați-vă și fiți vulgare, iar a doua zi strigați viol”. O sută treizeci și șase de oameni au fost de acord cu el.)

— Dar asta doar te supără, Emma, și…

— Azi îmi vreau telefonul.

— Bine, spune mama. Ți-l voi da după micul dejun.

Umple un pahar cu apă de la robinet și îl pune pe masă, în fața mea. Întinde mâna – are în ea o pastilă cu dungi verzi și crem și una albă și rotundă.

— Încă? întreabă ea când aproape îmi cade paharul din mâna tremurândă. Poate că ar trebui să mergem iar la Jimmy să-i spunem să modifice dozajul.

— Doctorul Manning.

— Poftim?

— E doctorul Manning acum. Ai spus „Jimmy”.

— Da?

Mă strânge de umărul drept un pic cam tare decât ar trebui.

— Limba?

Scot limba afară. Trebuie să-i arăt că vreau să mă fac bine, că îmi respect promisiunea de a nu mă lăsa prostită din nou.

— Bravo.

Casa e cufundată într-o liniște profundă, odată ce toți vecinii pleacă la serviciu sau la școală și nu se mai aude niciun zgomot. Viețile lor își continuă cursul. Poate că ar trebui să-i spun să pornească radioul din nou. Am putea să stăm aici, ascultându-i pe acei străini care ne spun ce-am greșit.

„Ea ar fi trebui să știe mai bine”.

„Și-a căutat-o”.

„La ce se aștepta?”

„Să nu fie…”

Să nu fie. Să nu fie *acel cuvânt.*

Ascult rumoarea dimineții, o aud pe mama cum înghite ușor când soarbe din cafea, aud cum lingura lovește castronul din porțelan, cum ploaia bate în geam.

— Vremea asta, zice mama, uitându-se pe geam. Dumnezeule, îți amintești…?

Se oprește. „Îți amintești cum era anul trecut pe vremea asta?", voia să spună.

Anul trecut, pe vremea asta, era însorit. Anul trecut, pe vremea asta, era toiul caniculei și așteptam să treacă.

— Ce dra…? se oprește ea, mirosind înjur și încruntându-se.

Își împinge scaunul în spate și fuge la cuptor, deschide ușa și dă cu mâna prin norii de fum care ies din el.

— Brioșele mele, se vaită ea, în timp ce salvează tava, trântind-o pe plită.

Merg după ea în bucătărie și stăm una lângă alta, ea se uită la tava de copt.

— Nu sunt atât de rele, spun eu. Doar arse pe margine. Nu-i nicio problemă.

„Și nici nu contează", aș vrea să-i spun.

— Mai mergi la piață? o întreb.

— Serios?

— Da.

— Dar…

— Vii cu mine? întreabă ea, curățând bucățile arse.

— Nu.

Răspunsul vine automat. *Nu. Nu. Nu.* Doar asta răspund acum. De parcă îmi iau revanșa pentru atunci când nu l-am putut spune. Când nu mi s-a oferit ocazia să-l spun.

Nu.

Mama se uită fix la mine, își pune mâinile în șold.

— N-ai mai ieșit afară de două săptămâni, Emma.

— Am mers la terapie.

— În afară de asta.

A trecut un an, Emma. E timpul să treci peste, Emma. Nu crezi că ar fi mai bine dacă ai lăsa totul în urmă, Emma?

— Ți-ar face bine să ieși afară, scumpo.

Am ieșit singură din casă acum șapte săptămâni. Mama mi-a împrumutat mașina ei și m-a rugat să iau câte ceva pentru ea din oraș. Am avut o interacțiune ciudată cu fata de la casieria din Londis, niciuna dintre noi nu a știut cum să se poarte. M-am simțit de parcă jucam un rol, de parcă ar fi

trebuit să izbucnesc în plâns pentru că aveau să mă acuze dacă zâmbeam sau râdeam.

Când băieții au fost aduși prima oară la interogatoriu, am postat pe Twitter că mă uitam cu Bryan la reluări cu SpongeBob. Stai. „Spui că ai fost «violată» și apoi postezi căcaturi vesele? #NuÎnțeleg #TârfăProastă", a scris Sarah Swallows. (A fost distribuit de patruzeci de ori. Paul O'Brien l-a distribuit. La fel și Dylan Walsh.)

I-am mulțumit când mi-a dat restul. Apoi, în timp ce plecam din Londis, i-am văzut pe Paul și pe doi prieteni de-ai lui ieșind din casa de pariuri, îndesându-și în buzunare bilete la pariuri. Am mers săgeată înapoi în magazin, dar el m-a văzut și a știut că și eu l-am văzut, la rândul meu. I-a făcut semn unuia dintre prietenii lui, care s-a întunecat la față când m-a văzut. Am putut citi pe buze ce-a spus. *Târfă.*

Sunt anumite cuvinte pe care le pot citi acum pe buze. Le știu atât de bine.

Paul a rămas unde era și și-a comandat mâncarea, în timp ce prietenii lui au trecut. El trebuie să stea departe de mine. „Dacă vreunul dintre ei încearcă să te hărțuiască, să te intimideze sau să te atace", mi-a zis pe un ton plictisit sergentul Sutton, „anunță imediat poliția". O voce îmi striga în minte să o iau din loc, să plec de acolo cât mai repede, dar nu m-am putut mișca. (Corpul nu-mi mai aparține.)

— Ups! a spus unul dintre prietenii lui când s-a lovit puternic de mine.

Am dat drumul involuntar pungii de plastic, care a căzut cu o pocnitură, când o sticlă a atins solul.

— Ai grijă, Timmy, probabil o să spună că ai violat-o și tu, a zis celălalt.

Am simțit imediat că mi-e tot mai greu să respir.

„Nu ești pe moarte", mi-a spus terapeutul. „Nici nu riști să faci infarct. Sunt doar atacuri de panică. Sunt foarte comune. Trebuie să înveți să le controlezi, să-ți controlezi respirația, încât să faci față unui astfel de atac".

Mă simt de parcă o să mor. (Îmi doresc, îmi doresc, îmi doresc asta.)

Cei doi au trecut pe lângă mine în magazin, au comandat rulouri din file de pui și aripioare picante, flirtând cu fata de la casierie în timp ce plăteau. Paul s-a rezemat de fereastra de la Molly's Bar, trăgând din țigară, scoțând cercuri de fum pe gură, fără să mă slăbească din privire vreo secundă. S-a îngrășat, dar asta a fost singura diferență pe care am putut să o văd. A stat și m-a privit, fata care i-a distrus viața, în timp ce și-a așteptat prietenii. Au mers toți trei spre Main Street, iar el s-a întors și mi-a zâmbit. Părea că el deja câștigase, o știam amândoi.

— Unde e vinul? a întrebat mama când am ajuns acasă. Ți-am zis să iei o sticlă de Shiraz, cel care era la ofertă specială.

Am vrut să îi spun. Dar n-am putut. „Ce s-a întâmplat?", ar fi întrebat ea. „Ce-ai spus? Sper că nu ai reacţionat, sper că ai rămas demnă, sper să nu i-ai arătat că eşti supărată. Sper că nu i-ai dat de înţeles câtuşi de puţin". Apoi şi-ar aminti singură ce-ar trebui să facă o mamă, cum i-a spus terapeutul că ar trebui să se comporte. M-ar cuprinde cu un braţ, m-ar mângâia pe cap, spunându-mi cuvinte dulci, fără rost, care se presupune că ar trebui să mă aline, iar eu aş fi întrebat-o: „Tu crezi că n-am vrut asta, mă crezi că n-a fost vina mea?"

Dar nu am întrebat-o asta. Mi-a fost frică să aud răspunsul ei. Aşa că am minţit.

— Am uitat, i-am spus. Îmi pare rău. Am uitat de vin.

— Nu, spun din nou, mai ferm. Nu ies din casă.

Lumea mea a devenit din ce în ce mai mică în ultimul an, s-a micşorat ca să poată încăpea în spaţiul casei ăsteia.

Mama strânge buzele.

— Ei bine, ori mergi la piaţă cu mine, ori la şcoală. Ce preferi?

•

— Putem să nu ne apropiem mai mult de atât? îi spun mamei, în timp ce se îndreaptă spre parcarea de lângă catedrală, aşteptând ca o femeie bătrână cu o fustă de stofă să traverseze trecerea de pietoni.

— E ziua de cumpărături, răspunde ea.

Întoarce maşina într-un loc şi opreşte semnalizarea.

— N-o să găsim loc de parcare nicăieri. Întotdeauna e aglomerat în oraş.

Drumul a fost tăcut, evident că mama n-a îndrăznit să pornească radioul.

„Se presupune… ea susţine… Fata din Ballinatoom a fost subiect de discuţie în toată lumea… un trend pe Twitter…". „Nu înţeleg de ce e atâta agitaţie din cauza acestui caz", am auzit-o spunându-i tatei acum câteva săptămâni, prin zgomotul aburilor fierului de călcat. Am dat televizorul pe mut ca să pot trage cu urechea.

„Oamenii devin… lucrurile de genul ăsta se întâmplă tot timpul". Tata n-a răspuns. Am urcat, mi-am deschis jurnalul pe care terapeuta mea, o femeie pe nume Hannah, mi-a recomandat să îl cumpăr, pentru că a avut astfel de experienţe, şi am făcut o listă.

<u>Motive pentru care oamenii sunt interesaţi de „Cazul Ballinatoom":</u>

1. Patru băieţi, o fată.
2. Efectul social media asupra tinerilor din ziua de azi.
3. Când vor învăţa tinerii importanţa vieţii private?
4. Ar trebui ca pozele din „Cazul Ballinatoom" să fie folosite ca exemplu?
5. Americanizarea culturii irlandeze.

6. „Cultura sportivă” susține cultura violului?
7. Există măcar „cultura violului”?
8. Unul din trei cazuri de viol are loc când victima a băut.
9. Trebuie să vorbim despre consimțământ.

Acestea sunt doar titluri de editoriale din ziare. Au fost atâtea. Le am salvate în laptop, ca să le pot citi oricând vreau. Terapeuta mea crede că e o idee rea.

— Vreau să-mi desenezi o imagine, mi-a spus ea la ultima noastră ședință.

Eram amândouă într-o cameră minusculă cât o cutie, deasupra unui supermarket în Kilgavan, un oraș aflat la vreo 25 de kilometri de Ballinatoom. Camera era vopsită într-un galben-deschis, cu două fotolii albastre prea apropiate și o cutie cu șervețele la picioarele fotoliului meu. Pereții erau plini de afișe înrămate, tablouri cu munți acoperiți cu zăpadă și cai care galopau pe plajă, lângă ele, citate de genul „Niciodată să nu te dai bătut” și „Nu lăsa ca rănile să te transforme în ceva ce nu ești”, scrise cu majuscule. De asemenea, acolo erau și câteva certificate, la care tata a cerut să se uite în timpul primei și singurei noastre ședințe în familie. A fost mulțumit după ce le-a văzut. Femeia era calificată. Putea să mă ajute. Putea să mă lase pe mâna ei.

— Desenează-ți corpul așa cum îl percepi tu, mi-a spus ea, întinzându-mi o foaie goală și câteva culori.

— De ce ai astea? am întrebat-o.

— Pentru pacienții mei mai tineri, mi-a explicat, aranjându-și ochelarii pe nas. Am și o diplomă în terapia prin joacă.

M-am întrebat de ce veneau oare acolo și puștii. Erau hărțuiți? Le murise vreun părinte? Fuseseră abuzați sexual? Le-a fost folositoare terapia? I-a vindecat pe vreunul dintre ei? Terapeuta mi-a făcut semn spre foaie și și-a dres glasul, așa că am început să desenez. Am desenat corpul care e vinovat pentru toate astea. (Vreau să îl șterg. Vreau să îl fac să dispară.)

— Și unde ești tu? a întrebat ea. Unde ești tu, Emma?

Am desenat un punct mic la celălalt capăt al paginii, cât de departe am putut, iar terapeuta a scuturat din cap. Mi-a spus cât de important este să-mi accept corpul din nou, să fiu prezentă, să fiu conectată cu sinele meu. Mi-a recomandat ședințe de yoga, acupunctură și masaj. Am spus că mă voi gândi la asta.

Dar a fost o altă minciună. Spun atât de multe. („Asta va funcționa doar dacă suntem complet sincere una cu cealaltă, Emma.”)

Nu vreau să fiu „în corpul meu”. Sunt ca o umbră, încă atașată de cea pe care oamenii o strigau Emma, o urmăresc oriunde vrea să meargă, dar sunt

mai uşurată acum fără *toate* acele detalii legate de corp, amintirile, atenţia pe care o atrăgea. Mă simt mai puţin importantă.

— Oh, părinte Michael, ce mai faceţi? zice mama pe cel mai cuviincios ton posibil, în timp ce luăm din portbagajul maşinii două cutii mari de la Tupperware cu prăjituri, biscuiţi, brioşe şi pâine. Oribilă zi, nu-i aşa?

Părintele închide uşa laterală a sacristiei. E un om mic de statură şi simplu, aproape chel – cele trei şuviţe grase îi sunt pieptănate –, cu pete de pigmentaţie din cauza bătrâneţii pe obraji şi pe frunte. Se uită la cer.

— Doar puţină ploaie, Nora. Slavă Domnului.

— Da, aşa e, aprobă mama, aşezând înapoi în portbagaj cutia grea. Vrei o brioşă? Sunt proaspăt scoase din cuptor.

— Nu, Nora.

Se uită spre mine şi ştiu ce gândeşte, a văzut pozele. Carnea roz. Picioarele depărtate. („Am crezut că eşti o fată cuminte, Emma.")

Nu-mi pot aminti, aşa că acele poze şi comentarii au devenit amintirile mele.

Pune mâna pe burtă.

— Glutenul e un păcat mortal. Acum, Doamne ajută, spune el şi se îndepărtează.

Părintele Michael obişnuia să spună că mama face prăjituri atât de bune, încât ar trebui să îşi deschidă propria cafenea, iar Cake Shack s-ar desfiinţa imediat. Ne uităm cum se îndepărtează grăbit, oprindu-se să vorbească cu un cuplu mai în vârstă, la porţile catedralei.

— Haide, zice mama brusc. Ai de gând să te grăbeşti sau ce naiba? Întotdeauna trebuie să fii atât de înceată?

Se opreşte, trage aer în piept şi încearcă din nou.

— Scuze, Emma. N-am vrut să reacţionez aşa, eu…

Intrăm pe poarta din fier forjat a catedralei cu acele cutii în braţe. Mama e în faţa mea cu doar câţiva paşi. O urmez pe Main Street, lăsându-mi capul cât mai în jos, ca să evit privirile celorlalţi.

Uite-o (şoapte, înghionteli), *uite-o pe fata aia care spune că a fost… ştii tu.*

De acum încolo o să fiu doar „fata aia".

— Hei! Hei, tu!

O Toyota roşie şi nouă, strălucind de la picăturile de ploaie de pe ea, opreşte lângă mine. E vocea unui bărbat. Mă încordez, mi se pune un nod în gât şi mă grăbesc să o prind din urmă pe mama.

— Tu. Fata în puloverul bleumarin. Alo? Mă auzi?

Sigur e un grup de băieţi care se holbează la mine. Îşi vor ţine degetele în formă de V în dreptul gurii şi vor scoate limbile – acel gest obscen întrebându-mă ce tarif am. Îmi vor spune că au auzit că sunt bună, că au

auzit că îmi place s-o fac dur. O să râdă de mine. Dar nu sunt ei, e doar un cuplu tânăr, unul dintre ei ține întinsă o hartă. Uit de mine un minut și zâmbesc. Cine mai folosește hărți?

— Bună, căutăm Sheep's Head, spune bărbatul, în timp ce iubita sau soția lui oprește mașina.

După accent, par germani. Sunt blonzi și bronzați, poartă hanorace bleumarin asortate.

— Nu știu, le șoptesc eu.

Bărbatul se încruntă și mă roagă să vorbesc mai tare, dar nu pot. Îi las acolo, strigând după mine.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă mama când o prind din urmă.

— Doar un cuplu de germani care îmi cereau indicații către Sheep's Head.

— Bine, sper că i-ai ajutat. E foarte important să fii prietenoasă cu străinii. Nu vrem să spună că irlandezii n-au fost drăguți cu ei când se întorc în țările lor. Trebuie să încurajăm turismul.

Ballinatoom era plin de turiști înainte, fiind cunoscut pentru localnicii prietenoși, barul de folk, plajele frumoase. Orașele ca al nostru supraviețuiesc doar prin turism.

Dar acum afacerile merg prost, asta se spune acum. Nimeni nu mai vrea să-și petreacă vacanța într-un astfel de oraș. Deci mai puțini bani din turism. (Greșeala mea.)

Intrăm în Camden Lane, unde e piața. Mama îi strigă „mulțumesc" vânzătorului de mere, pentru că i-a pus masa sub copertină, protejându-ne de ploaie. Aranjează câteva prăjituri pe farfurii cu imprimeuri florale, apoi taie câteva bucăți pentru degustat și le pune pe o farfurie albă mare, în mijloc. Ceilalți vânzători se instalează la mesele lor, bărbatul care vinde burrito vegetarieni încălzește grătarul, negustorul de pește, îmbrăcat în halatul lui alb și cizmele verzi, toarnă găleți de gheață peste somon, cod și midii ca să le păstreze proaspete și trece în cretă specialitățile pe un panou, un bărbat cu mustață și cu o eșarfă cochetă la gât interpretează la chitară câteva cântece folk. Apoi încep să vină clienții. Femeile mai în vârstă, îmbrăcate toate în crem, cu pungi de plastic pe cap, legate în jurul gâtului, pentru a-și proteja de ploaie coafurile abia făcute, încep să se plângă de merele stricate, în jur aleargă copii în cizme de ploaie, în culori țipătoare, sar în bălți, ignorându-și mamele îngrijorate, care împing cărucioarele cu bebeluși, spunându-le să fie atenți. Văd cuplurile de hipsteri care s-au mutat în oraș pentru un nivel de trai mai ridicat cum își cară pungile reciclabile, îi văd pe tații care își poartă mândri la piept bebelușii în hamuri din bumbac. Glumesc și zâmbesc, încuviințează din cap când vânzătorul de la o fermă organică de porci le arată niște cotlete, grăsimea de pe ele și le oferă „un

preţ special”. Mi-i imaginez acasă, făcând chipsuri din napi pentru copiii lor, mândri de ei că s-au adaptat complet la viaţa dintr-un oraş mic, uitând că sunt şi vor fi mereu intruşi. Mai sunt şi alţi străini, cei cu accent polonez care întreabă cât costă un borcan cu miere, femei cu părul împletit în cozi strânse se tocmesc cu măcelarul pentru bucăţi de carne pe care nimeni nu le-ar vrea, oricum. Nimeni nu pare a şti exact de unde au venit toţi refugiaţii din oraş, pielea lor închisă la culoare este un semn distinctiv, care îi divide şi îi uneşte în acelaşi timp, o masă compactă.

Totuşi nu şi Eli. El e unul dintre noi.

Scutur din cap. Nu vreau să mă gândesc la Eli.

Stau cu mama la masa noastră şi mă uit la oamenii care trec prin piaţă. Unii se opresc când mă văd. Cumpără tartă cu mere de la standul nostru şi îşi pun o mână pe braţul meu. Par răniţi când eu tresar. Alţii vorbesc în şoaptă cu mama, întreabă despre proces, despre şansele acuzării, „Bineînţeles că îi vezi prin oraş, fără să le pese, e o ruşine, asta e, o ruşine absolută”, făcând ochii mari în mod exagerat. Vor să audă că am luat multe droguri ca să fiu o pradă uşoară, vor să audă că am fost hărţuită de întreaga echipă de fotbal, că am rămas însărcinată, că trebuia să am tripleţi, dar am mers în Anglia să fac avort, vor să audă că încerc să mă sinucid în fiecare zi, de două ori duminica – ca să am mai mult noroc.

Surprind un cuplu tânăr uitându-se în direcţia mea, care se înroşeşte imediat când îşi dau seama că i-am observat. Se apropie de standul nostru, el, cu barba lui neagră şi stufoasă, ea în pantaloni largi cu imprimeu.

— Puneţi şi agave în prăjituri? o întreabă ea pe mama. Sau sirop de arţar?

— Înseamnă că e un sirop de arţar de calitate superioară, sută la sută, adaugă soţul.

Se strâmbă când mama le spune că nu foloseşte, că e un simplu bucătar, tradiţional, şi îi invită să guste. Ei se dau în spate de parcă le-ar fi oferit otravă de şobolani, dar e clar că sunt dezamăgiţi, de parcă ar fi vrut să-mi arate cumva sprijinul lor.

Mă trezesc în mijlocul nopţii, îmi amintesc. Carnea aia roz e a mea. Picioarele alea depărtate sunt ale mele. Toate fotografiile alea îmi vin în minte. Deschid laptopul. Citesc articolele din *Jezebel, xoJane, Journal, The Guardian* şi *New Statesman.* Apoi dau scroll în jos ca să citesc comentariile.

„Ea a intrat în camera aia”.

„Ea a băut prea mult”.

„Ea a luat droguri”.

„Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, în afară de cei care au fost în camera aia”.

„A spus poliţiei că doar se prefăcea că dormea”.

„A mers la altă petrecere în casa lui Dylan Walsh, la o lună după ce s-a întâmplat. Ar fi făcut asta dacă ar fi fost, într-adevăr, violată?"

„Știu sigur că i-a scris lui Ethan Fitzgerald în dimineața următoare. N-ar fi făcut asta dacă chiar s-ar fi întâmplat ce-a zis ea".

„Și-a schimbat povestea".

„Băieții sunt băieți".

Unii dintre cei care au comentat susțin că sunt din Ballinatoom, că mă cunosc, că îmi știu familia, că întotdeauna au crezut că sunt o mică târfă care căuta probleme, că întotdeauna am avut moravuri ușoare și că am regretat a doua zi, și că am decis să strig „viol", iar asta le-a distrus viitorul acelor băieți, că am căutat atenție și că am făcut orașul de râs, că am meritat-o, că speră că am luat SIDA și că am murit, că am fost o curvă perversă.

Mă uit înjur, la oamenii care merg prin piață, cumpără alimente, aruncă un euro în carcasa deschisă a chitarei, cântărețul zâmbește în semn de mulțumire. Oare vreunul dintre acei oameni a scris comentariile alea? Oare toți?

— Bună, Karen, spune mama în momentul în care Karen Hennessy trece pe lângă standul nostru, fără să se oprească, uitându-se fix undeva la distanță.

Ezită pentru o secundă, apoi se întoarce.

— Nora! Emma! spune ea, luându-și ochelarii de soare de la ochi și punându-i în părul prins în sus, într-o coadă.

E nemachiată, pielea ei curată e întinsă, fruntea îi e ușor uleioasă.

— Scuzați-mi aspectul, spune ea, arătând spre pantaloni elastici de yoga, pe care îi cumpără angro de câte ori merge în Londra. Tocmai am avut Yogalates.

Mută dintr-o mână în alta coșul de răchită, plin cu legume.

— Emma, îmi atrage mama atenția. Salut-o pe Karen.

— Bună, Karen.

— Bună, Emma, îmi răspunde zâmbind. Ce faci, scumpo? Arăți epuizată.

(„Arăți uimitor", a spus ea. Suntem în Mannequin. Eu stau în fața unei oglinzi, într-o rochie pe care nu mi-o voi putea permite niciodată. „Ai putea fi model.")

Amintirile îmi zboară prin minte ca un roi de molii.

Ai putea fi model. Ai putea fi model. Ai putea fi model.

Îmi golesc mintea. Nu mai sunt fata aia. Sunt un obiect. Sunt făcută din părți dintr-o păpușă, fragmente de carne roz, picioare desfăcute pentru ca toți să vadă ce am acolo.

— Biata de tine. Sper că ai grijă de tine.

Se întoarce spre mama.

— De ce nu e la şcoală? Dumnezeule, Ali nu vorbeşte decât despre absolvire.

— Ah, spune mama, Emma nu s-a simţit prea bine azi, şi sunt doar, ei bine, chestii… zice mama cu glas stins.

— Da, spune Karen, înţeleg. E de-a dreptul groaznic. Ai grijă de tine, Emma, şi tu, Nora. Nu-mi pot imagina cât de stresant e totul acum pentru voi.

Apoi se îndepărtează.

— Stai! strigă mama. Vrei să cumperi ceva?

Karen se uită la stand.

— Ah, nu pot, Nora, sunt la detoxificare acum. Poate săptămâna viitoare?

Trece o oră. Mai trece una. Apoi ceilalţi vânzători încep să-şi strângă tarabele.

— Cum v-aţi descurcat azi, doamnă O'Donovan? întreabă vânzătorul de mere când se apropie să ne demonteze taraba.

— Un pic mai liniştit decât de obicei, Pat. Ştii cum e treaba.

Deodată, mi se pare atât de îmbătrânită şi slabă.

— Vrei să iei câte ceva acasă pentru Cathy şi fete? îl întreabă mama.

— A fost mai linişte azi? o întreb pe mama imediat ce ne urcăm în maşină.

— Eh, voi recupera săptămâna viitoare, sunt sigură.

— Crezi că e…

Mama oftează.

— Emma, nu-ţi face griji, OK? Unele zile sunt mai bune decât altele, aşa merg lucrurile.

Poate că mama nu găteşte, de fapt, atât de bine.

Poate că toate astea n-au nicio legătură cu mine.

Mama opreşte la Spar, apoi la Centa şi la SuperValu, aruncând câteva resturi în coşurile metalice amplasate în afara fiecărui magazin, două pâini într-o parte, câteva brioşe în cealaltă.

Mă uit la ea.

— Nu, mi-o taie ea şi strânge volanul mai tare. Nu le pot arunca pe toate într-un coş. Oamenii observă astfel de lucruri. Şi-or să vorbească despre asta.

•

— Emma. E timpul pentru cină.

Zac pe canapea. Draperiile sunt închise. E întuneric. Îmi place mai mult aşa. Întunericul e mai îngăduitor. Bat cu picioarele în mânerul fotoliului într-un anumit ritm ca să-mi ţin mintea ocupată şi să nu mă mai gândesc la nimic altceva.

— Emma.

Apoi văd cum se deschide uşa camerei cu televizorul, lăsând să pătrundă lumina din hol. Mama aprinde becul. Clipesc.

— Ce faci aici, singură pe întuneric? Cina e gata.

Apoi pleacă. Nu stinge lumina. Mă uit la mobilă. Aia e o canapea. Ăla e un scaun. Aia e o lampă. Repet cuvintele astea până nu mai au niciun sens pentru mine. Trebuie să mă ridic. Trebuie să mă ridic de pe canapeaua asta. Trebuie să sting lumina când plec, să închid uşa după mine. Trebuie să merg în bucătărie la cină. Trebuie să mă port normal.

Obosesc doar gândindu-mă la toate astea.

Precious a făcut caca fix în dreptul unui picior al mesei de cafea. Bile mici şi tari. Simt mirosul.

— Emma, nu te mai strig încă o dată, se aude din bucătărie vocea mamei.

Pun covorul peste şi acopăr mizeria.

În cameră e frig. Mama stă la masă, cu o farfurie cu mâncare caldă, aburindă, şi un pahar de vin în faţă.

— Ce e asta?

— Sote de pui. Ţi-l pregătesc cu totul la măcelărie. Are un sos dulce-acrişor.

— Ce e acolo pentru mine?

— Am pus ceva vegetarian la microunde.

Mama ia o gură de vin.

— Nu ştiu la ce s-a gândit Paul când s-a împăcat cu Heather aia. Era evident că nu şi-a revenit după Linda, nu eşti de acord? Măcar noua soţie îi e mai apropiată ca vârstă.

Gesticulează cu furculiţa, cad bucăţi de pui pe masă, dar nu pare să observe. Scot din cuptorul cu microunde mâncarea semipreparată, dau la o parte învelişul din plastic şi mă aşez lângă ea. Mănânc direct din ambalaj. Vreau ca mama să observe şi să-mi ceară să o *pun măcar într-o farfurie.*

Dar nu spune nimic. Merge spre bucătărie, ia sticla de vin din frigider şi scurge în pahar ce-a mai rămas în ea.

— Unde e tata?

— Lucrează până târziu.

Rupe cu furculiţa o bucată de pui, o taie în părţi mici, apoi o mută dintr-o parte în alta a farfuriei. Mănânc cât de repede pot.

— Ah!

E tata care stă în pragul uşii, cu servieta de piele în mână.

— Credeam că aţi terminat până acum.

— De ce îţi ceri scuze? îl întreabă mama. Cred că e perfect normal ca un bărbat să mănânce cu familia lui. Nu *vrei* să iei cina cu noi?

Apoi se face linişte în cameră.

— Bineînțeles că vreau să mănânc cu voi, spune el în cele din urmă.

Își trântește servieta jos cu o pocnitură. Încă nu s-a uitat la mine.

— Știi că vreau.

Mama se relaxează și îl sărută pe obraz. El se șterge instinctiv de urmele de ruj, deși n-are niciuna.

— Cum a fost la serviciu? îl întreabă mama, mergând în bucătărie să-i pregătească cina.

— A fost… începe el, apoi oftează profund, eliberându-se de tensiunea care apasă asupra lui.

— Vai, dragule, spune ea. De ce?

Dar el nu-i răspunde.

— Și nu pot să cred că ai mers la birou în costumul ăla, e șifonat. Unde ți-a fost mintea, Denis? Ce vor spune oamenii?

— Dar tu… nu-ți amintești…?

Ia cuțitul și se încruntă. Suflă pe el și îl șterge cu șervețelul. Mama a făcut aceeași observație seara trecută, când i-a promis c-o să-i calce costumul azi-dimineață înainte de serviciu.

— Ce să îmi amintesc? întreabă mama, în timp ce îi pregătește o porție de sote de legume.

— Nu mai contează.

Îmi împing scaunul, arunc ambalajul mâncării în coșul de gunoi. Când deschid ușa din hol, îl aud întrebând-o:

— Și cum a mers azi la piață, Nora?

— Vai, excelent, spune ea. Am vândut tot.

Odată ajunsă sus, trag draperiile și mă trântesc pe pat, pe burtă. Îmi pun mâinile pe ceafă și îmi îndes fața în pernă, dar nu o pot face. Mă ridic, gâfâind.

Îmi vibrează telefonul pe noptieră. Mama a uitat să mi-l ia. Se presupune că acum trebuie să fiu monitorizată când folosesc telefonul. „Pentru a te proteja”, mi-a spus tata. „Noi doar vrem să te protejăm”.

N-am nevoie să fiu protejată acum.

Îmi deblochez telefonul și aștept.

X: Versiunea ta

X: Noi te credem

X: Mi s-a întâmplat și mie

X: Mincinoaso

X: Curvă perversă

X: Târfă nenorocită

X: Sinucide-te.

Nu se mai termină. Le şterg. Văd numele lui Conor în Inbox. Îmi scrie în fiecare zi, îmi vorbeşte despre simulările de examen, îmi spune că a fost la Ziua Porţilor Deschise de la Trinity, despre cât de impresionat a fost de şcoala de medicină de acolo, ce-a spus sora lui, Gemma, despre noua lui tunsoare (şi m-am întrebat oare cum arată şi am vrut să-l văd), că un tip de la şcoală a avut probleme după ce l-a făcut „prost" pe domnul Canniffe pentru că a spus că probabilitatea unui om să aibă superputeri după ce a fost muşcat de un păianjen radioactiv este zero. Mi-a spus că Eli încă e terminat după despărţirea de Maggie. Ştiam deja asta, bineînţeles. Maggie a venit direct la mine după ce s-a întâmplat, cu ochii umflaţi şi roşii, plângând. „A trebuit s-o fac. El a refuzat să meargă să discute cu poliţia despre ce s-a întâmplat în noaptea aia la petrecere, a tot spus că el nu ştie, că el n-a fost în cameră cu tine, deci cum a putut el să ştie ce s-a întâmplat?"

În cele din urmă, cineva a spus că Eli a fost în cameră. Venise să ia cheile de la Fitzy ca să fie sigur că n-o să conducă. Să bei şi să conduci e rău, întotdeauna ni s-a spus asta. Să bei şi să conduci e periculos. Dacă conduci beat, omori oameni, distrugi vieţi.

Dar sunt alte moduri prin care poţi să distrugi vieţi. Niciodată n-am fost avertizaţi în privinţa acestora. („Eşti sigură că băiatul lui Boahen, n-a avut nicio legătură cu asta?", a vrut tata să ştie la început. Ar fi fost mai uşor pentru el să înţeleagă ce se întâmplase dacă era Eli.)

„A trebui să mă despart de el", plângea Maggie. „Eşti prietena mea cea mai bună". S-a uitat la mine, de parcă aştepta să spun ceva. Voia să o felicit? Să-i mulţumesc? Să-i spun să nu fie prostuţă şi să se împace cu Eli?

Am stat acolo şi n-am zis nimic, doar m-am uitat pe fereastră. „Priveliştea asta e minunată", spuneau cei care veneau la mine acasă. „Poţi vedea tot golful. Eşti atât de norocoasă".

Mi se spunea, în general, că sunt norocoasă.

Conor îmi spune doar poveşti amuzante şi glume prosteşti şi continuă să-mi trimită e-mailuri, deşi nu i-am răspuns niciodată. N-a menţionat vreodată de Sean sau de Fitzy. Nici că Dylan s-a lăsat de şcoală şi a trebuit să se angajeze la o benzinărie locală. „Taică-tu refuză să mai meargă acolo acum", mi-a spus mama, „merge până în Kilgavan ca să pună benzină". De parcă încerca să-mi spună cât de mult mă iubea tata când, de fapt, ăsta nu-i decât un alt motiv pentru ca el să mă renege.

Mă întreb dacă Conor ştie cât de recunoscătoare îi sunt pentru aceste e-mailuri. Mă întreb dacă ştie că ele sunt cea mai bună parte a zilei mele.

„Hei, Emmie", aşa începe e-mailul şi nu îmi vine să cred că acest alint a putut să mi se pară enervant.

„Ieri mă uitam prin pozele vechi din laptop și am găsit câteva cu noi doi. Sunt aproape sigur că au fost făcute după petrecerea de la unșpe ani. Îți amintești? Mama ne-a dus la cinema să vedem primul film din seria Iron Man și tu ai făcut atâtea mofturi, încât a spus că încă îi răsunau timpanele când am ajuns acasă. După ce Caoimhe i-a dus pe ceilalți copii acasă, ne-am uitat la Home and Away și am mâncat ce-a mai rămas din tort, iar tu ai spus că te bucuri că suntem din nou doar noi doi".

Atunci am vrut să văd alt film, nici măcar nu-mi mai amintesc care. *Iron Man* e pentru băieți, am fost îmbufnată, iar Conor a spus că nu s-a supărat, că puteam merge la orice film voiam. Dar Fitzy și Eli au făcut un scandal, așa că Dymphna a trebuit să ne despartă, a pus-o pe sora mai mare a lui Conor, Caoimhe, să mă ia, în timp ce Dymphna i-a dus pe Eli și pe Fitzy să vadă *Iron Man.* Conor a venit cu mine și Caoimhe. Mi-a spus că ziua lui n-ar fi fost la fel fără mine.

„Mă uit la una cu noi doi, stăm unul lângă altul pe canapeaua aia urâtă și veche pe care o aveam, știi tu care, cu dungi curbate, crem și roz, despre care tu spuneai că arată ca înghețata Neapolitan topită, iar eu am pete de ciocolată în jurul gurii și arăt atât de mic pe lângă tine.

Chiar și atunci, Emmie, erai atât de frumoasă. E mai ușor să-ți spun asta prin e-mail, când nu trebuie să te privesc. Dar ești, știi și tu asta. Și încă ești cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Și îmi lipsești".

Șterg e-mailul și așez cu grijă iPhone-ul pe noptieră. Sunt alte e-mailuri care îmi plac mai mult decât astea. Când îmi spune că sunt frumoasă, mă simt de parcă ar spune că e doar vina mea, de parcă, dacă nu aș fi arătat așa, nu mi s-ar fi întâmplat asta.

Sting lumina. Înainte aveam steluțe fosforescente lipite pe tavan. Tata a stat ore în șir să le aranjeze cu migală în forma constelației mele favorite. „Orice pentru mica mea prințesă", a spus el.

Le-am dezlipit acum câteva luni. Am vrut ca totul să fie curat. Îmi place mai mult când camera mea e întunecată complet, când întunericul e atât de profund, încât mă înghite și simt că mă pot îneca în el.

E prea devreme ca să-i cer mamei somniferul. Îi poruncesc ceasului să se miște mai repede, să se facă odată ora zece – asta e ora potrivită pentru somn, consideră mama.

Evident.

Mă pregătesc de culcare. În unele zile, numai la asta mă gândesc. Momentul acela minunat în care somniferul începe să-și facă efectul, în care

îmi simt mintea relaxată, în care nu mai există margini în care să mă rănesc şi în care pot să mă cufund în visele mele. Pentru că, în acel moment, pot pretinde că mor, că las în urmă toate astea, pot pătrunde în lumea de dincolo, orice ar putea fi ea.

Aşa vreau să cred că e moartea. Vreau să cred că totul va fi la fel de simplu ca somnul.

Vineri

— Şi ce oră e asta? întreabă mama, în timp ce eu mă aşez.

Masa se clatină. Tata tot spune că o să se uite la ea. Spune că o să facă multe lucruri. Pun nişte cereale Alpen într-un castron.

— Unde e laptele? o întreb eu.

— Am uitat să iau, spune ea.

Eu oftez, iar ea se enervează.

— Dar nu contează. Ai întârziat o oră la şcoală.

— Nu merg.

Intru în bucătărie şi caut prin coşul cu pâine. Dau de colţul pâinii şi îl pun în prăjitor, îmi umplu un pahar mare cu apă şi îl dau pe gât.

— Emma, va trebui să mergi din nou la şcoală. Ştii că eşti în ultimul an, nu?

Examene. Credite. Cărţi. Studiu. Îmi amintesc când totul părea să conteze.

— Atunci, de ce nu m-ai trezit?

— Eu… Eu, ei bine, eu… se agită ea. Ei bine, nu asta e problema, nu? Domnişoara McCarthy a sunat din nou azi-dimineaţă şi a întrebat de tine.

La început, domnişoara McCarthy venea des la noi. Când suna soneria, eram toţi trei tensionaţi. Au fost probleme. Telefoane. Scrisori anonime. O pungă cu rahat de câine lăsată pe verandă. „Farse inocente", a spus poliţia. „Ţineţi-le evidenţa. Contactaţi-ne din nou dacă aveţi probleme". Eram agitaţi. Ne-am uitat unul la altul, întrebându-ne care avea să cedeze primul. Tata s-ar fi ridicat de pe scaun când eu aş fi urcat pe scări, şoptindu-i mamei „să spui că nu sunt acasă". Totuşi întotdeauna am lăsat deschisă uşa dormitorului, ca să pot asculta sunetul slab al vocilor de jos în timp ce mama pregătea ceaiul, oferind biscuiţi şi prăjituri. În cele din urmă, erau lăsate notiţe de studiu şi broşuri de la UCC şi UL, cu copii sclipitori, cu dinţii albi, americanizaţi, pe copertă, strângând cărţi la piept.

— Ce i-ai spus? zic eu.

— I-am spus că treci prin programa şcolară acasă.

Încuviinţez din cap. Răspuns corect.

— Ai şi un apel pierdut de la Beth.

— Da?

Mătuşa mea sună în fiecare săptămână, ţinându-mi discursuri de încurajare, spunându-mi că „Trebuie să obţii simpatia publicului", că „Totul are legătură cu percepţia oamenilor asupra ta, trebuie să le-o schimbi". Îmi tot promite că o să ne viziteze, pentru că vrea să o îmbrăţişeze tare pe săraca ei nepoată, dar niciodată nu pare a fi momentul potrivit, cu toată munca, prietenii ei şi participarea ei la Maratonul din Londra – trebuie să se antreneze corespunzător, pentru că va alerga pentru „Centrul de Asistenţă pentru victimele violului, dragă, şi vreau să ştii asta. Fac asta pentru tine".

Mama oftează când îmi dă cele două pastile.

Pâinea sare din prăjitor, iar eu tresar.

— E doar prăjitorul de pâine, Emma, spune ea. Respiră adânc, OK?

Iau felia de pâine, scot marmelada din frigider şi mă aşez înapoi la masă. Ea mă urmează.

— Aşteaptă. Arată-mi, Emma.

O ignor, deschid borcanul.

— Emma. Arată-mi, am spus.

Scot limba.

— Vezi? S-au dus.

— Bravo.

Se aşază în faţa mea, strângând o cană în mâini. Are părul încreţit şi fire albe în jurul frunţii. „Eh, nu mai văd ce rost are să-mi aranjez părul în fiecare săptămână", mi-a spus ea acum câteva luni. „Pare o risipă de bani când pot să mi-l aranjez singură". Soarbe din ceai şi nu pot să nu observ cât de dezgustătoare e, *dezgustătoare,* şi îmi vine să-i arunc cana din mâini.

(Eşti ca mama ta, nu?)

(Ah, eşti copia mamei tale!)

— Şi aminteşte-ţi, spune ea, sesiunea ta de terapie e la ora cinci.

— Nu merg.

— Ba da, mergi, zice ea şi văd o urmă de panică în ochii ei. Programarea ta e la ora cinci. Şi vei fi acolo, Emma.

Părinţii mei insistă să merg la terapeut în fiecare săptămână. De parcă asta ţine problema sub control, de parcă o ţine departe de ei, de vieţile lor. „Ce înseamnă «asta»?", mă întreabă terapeutul. „Fii explicită". E vid. E o dorinţă să dorm pentru totdeauna. Părinţii mei se tem că, dacă nu mai iau pastilele, dacă nu mai merg la terapeut, aş putea începe să vorbesc. Mi-aş putea aminti.

N-au de ce să se îngrijoreze.

Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc.

— Şi avem o întâlnire cu avocatul la ora două.

— Ce rost are? Nu-mi poate lua cazul, oricum.

— Ştiu, Emma, dar Aidan a spus că se va întâlni, chiar şi aşa, cu noi. Doar ca să discutăm noile informaţii oferite de poliţie.

Ce e de discutat? Sunt o distrugătoare de vieţi.

— E important să primim părerea unui expert, spune ea. Aşa că ţine minte ora două.

— De ce ai programat o întâlnire în mijlocul zilei dacă trebuia să fiu la şcoală? o întreb.

Se uită pe geam. Nu-i place când îi pun astfel de întrebări, când nu respect scenariul. Mama mă ceartă că nu merg la şcoală, iar eu pretind că voi merge săptămâna următoare, mama aduce în discuţie un tutore, eu aprob, iar mama îmi dă broşurile cu colegii pe care i le-a trimis domnişoara McCarthy, eu le iau în camera mea, promit că mă voi uita peste ele, dar le arunc în coşul de gunoi, în dimineaţa următoare coşul e golit, dar mama nu zice nimic despre broşurile aruncate, şi asta continuă la nesfârşit, iar lumea mea se micşorează, strângându-se în jurul meu şi sufocându-mă.

— Două fix, spune ea. Să fii gata.

•

— Nora. Şi Emma. Intraţi, intraţi.

Aidan Heffernan ne invită în biroul lui, făcându-i cu ochiul secretarei lui, de vârstă mijlocie, care stă în biroul din faţa uşii lui.

Tata a decis să-l angajeze pe Aidan Heffernan. „E cel mai bun avocat din Ballinatoom", a spus el. „Trebuie să îl angajăm înainte să o facă familia O'Brien". Nu că ar fi contat.

— Nu pot lua cazul, îmi pare rău, ne-a zis Aidan când ne-am întâlnit prima dată cu el toţi trei în biroul lui.

Nu părea să regrete prea mult, probabil temându-se că n-avea să se mai bucure de excursiile la golf în K Club cu Ciarán O'Brien.

— Potrivit legii irlandeze, Emma nu are dreptul să separe reprezentanţii legali. Procuratura va aduce acuzaţii la tribunal în numele acestora, pentru că astea sunt legile statului. N-o va face pentru binele Emmei, propriu-zis. Veţi avea dreptul la un avocat doar dacă se va face o cerere pentru a analiza trecutul sexual al Emmei.

— Nu vor face asta, nu? am întrebat eu, iar tatei i s-a făcut rău.

Mama a început să se bâlbâie.

— Nu trebuie să ne facem griji din cauza asta, Emma e o fată cuminte, am crescut-o mai bine de atât.

Am încercat să par o fată cuminte în timp ce îmi număram păcatele.

(Câți băieți?)

(Ce purtai?)

(Cât a trebuit să bei?)

Tata a vorbit iar, ignorând-o pe secretara care îi oferea biscuiți scoțieni.

— Și cum rămâne cu acei băieți?

— Își vor alege propriul avocat, a spus Heffernan. Constituția irlandeză garantează acuzatului dreptul la reprezentare juridică.

Am plecat în scurt timp. O factură pentru consultanță a venit imediat a doua zi. Tata a tresărit când a deschis plicul. Probabil costă al naibii de mult să apelezi la serviciile unui bărbat care mănâncă biscuiți scumpi.

— Mulțumesc că ne-ați primit, îi spune mama lui Aidan, în timp ce el se așază pe scaunul lui din piele vișinie.

Ne face semn să luăm loc în cele două scaune din fața biroului de stejar, care e acoperit de grămezi de dosare și foi și pe care se află și un PC. Pe pereții de un verde-deschis sunt agățate certificate, iar unul este, de fapt, o fereastră din tavan până în podea, acoperită de un oblon bej.

— Ai o culoare minunată, spune ea, iar el dă din mână în semn de negare. Te-ai relaxat?

— Trei săptămâni de soare și Margaux, cât de rău poate fi, zice el, jucându-se cu nasturii cămășii sale albe și apretate. Voi aveți planuri de vacanță pentru anul ăsta?

Mama zâmbește, de parcă am plănui o excursie all-inclusive în Maldive, pentru întreaga familie.

— S-a… ezită ea, bucurat și Sheila de vacanță?

— Ah! da, spune Aidan. Avea nevoie de o pauză. Nu te-a sunat?

Mama dă din cap că nu.

— Ah. Știu că a vrut. Probabil a uitat.

Intervine o pauză ciudată.

— În fine, încheie el, apoi deschide un dosar crem de pe birou și se uită pe o bucată de hârtie. Văd că avem ceva noutăți de când am fost plecat. Procuratura a decis să depună acuzații.

— Da, ne-a contactat poliția săptămâna trecută, spune mama.

— Trebuie să fiți încântate.

Cazul acesta va fi înregistrat la ei permanent. Fitzy n-o să mai ajungă la școala aia din Rhode Island. „Și ce-a făcut el?", spun ei. „Nici măcar n-a luat parte". Nu-mi pot aminti. Viețile lor vor fi distruse. (Eu le distrug viețile.)

— Ah, suntem. Suntem bucuroși, spune mama. Deși, ca să fiu sinceră, nu înțeleg de ce le-a luat atât de mult.

— Nora, știu că așa pare, dar un an nu e atât de mult, te asigur. Nu într-un caz atât de complicat. Și, desigur, au existat dificultăți în adunarea dovezilor.

Poliția a cerut tuturor celor care au fost la petrecere să vină la secție ca să dea declarații. Nimeni nu a făcut-o. Apoi au lansat un apel către toți cei care aveau poze din acea seară să le trimită pe e-mail la secție. Cred că nimeni nu a făcut nici asta, mai puțin fratele meu, care a fost inspirat să le salveze pe toate pe un stick. „Norocoasă", a spus poliția. „Foarte norocoasă că a făcut asta". Norocoasă. Oare Bryan își amintește de toate pozele alea când se uită la mine? Oare el vede carnea roz, picioarele depărtate? I-am distrus și lui viața?

— Ar mai fi durat încă doi ani ca să ajungem la proces, să știi. N-ar fi neobișnuit, spune Aidan, iar mama se albește la față. Păcat că Emma avea peste optsprezece ani atunci, altfel ar fi putut fi acuzați de posesie de droguri și pedofilie. Mult mai ușor de dovedit decât problema consimțământului.

(Încă o greșeală din partea mea.) El dă din cap în timp ce parcurge repede dosarul, apoi îl aruncă pe birou.

— Și totuși. E bine că *DPP* a decis să conducă ancheta. Ei nu fac asta foarte des, să știi. Rata condamnărilor e extrem de scăzută în țara asta.

— Atunci, care-i ideea?

— Da, râde el, iar eu îmi dau seama că am vorbit cu voce tare. Poți să pui problema și așa.

Mamei încep să-i tremure buzele, așa că adaugă repede.

— Dar astea sunt vești bune. Toate sunt vești bune. Înseamnă că Registrul de probe trebuie să fie foarte solid.

— Din nou, ce cuprinde acest registru? îl întreabă mama.

I-aș fi putut răspunde eu. Tipa de la Centrul de asistență pentru victimele violului mi-a explicat asta când am decis, în cele din urmă, să merg acolo. „Nu e vina ta", mi-a tot spus ea. Mama a venit să mă ia, dar nu m-a întrebat cum a fost, dacă eram OK, dacă asta m-a ajutat în vreun fel. N-a spus nimic.

— Conține toate probele adunate de poliție, îi explică Aidan. Sunt acuzațiile depuse, o listă cu martori, declarații, orice probe fizice care vor fi prezentate la proces, astfel de lucruri. În mod normal, ar fi și dovezi de la medicina legală, dar din moment ce Emma a refuzat testele de la Centrul de asistență medicală pentru victimele abuzurilor sexuale…

Asta a fost la început de tot, când nu voiam să fiu în sala de așteptare alături de celelalte fete care fuseseră… *acel cuvânt.* Am tot spus că mă prefăceam că dorm în acele poze, că totul a fost o glumă. Am tot crezut că se va termina atunci.

— Ei bine, avem destule alte dovezi fizice, zice mama, pufnind. Toate acele poze.

Toate acele pozele sunt tot ce văd eu. Sunt în mintea şi în visele mele. Sunt coşmarurile şi amintirile mele.

— Sigur va fi un caz închis de îndată ce judecătorul le vede, spune ea.

— Ei bine, spune Aidan, nu ştim dacă vor fi admise.

— Poftim? zice mama, ridicând brusc gâtul. Despre ce vorbeşti?

Aidan întinde degetele, sprijinindu-şi-le în biroul de lemn.

— E un caz fără precedent, Nora. E ceva complet nou, toate acele poze din telefon, pagini de Facebook şi nu mai ştiu ce. N-am nicio idee dacă judecătorul le va admite.

— Nu poţi verifica? Nu poţi verifica registrul să vezi dacă pozele sunt în el?

— Îmi pare rău, Nora, zice el, ridicând din umeri. Doar avocatului apărării, acuzatului şi reprezentantului legal li se va permite să le vadă.

— Ce? Dar dacă totul e despre Emma…

— Îmi pare rău, o opreşte Aidan. Aşa stau lucrurile.

Nu mi se pot spune prea multe, mi-a explicat femeia de la Centrul de asistenţă pentru victimele violului. „Nu putem vorbi despre ce le vei spune la tribunal", m-a atenţionat ea. „Altminteri, ar putea susţine că eu te-am învăţat ce să spui". Dar nu pot să nu mă gândesc cum va fi procesul de la tribunal. Va fi cum arată în *Lege şi ordine: Brigada Specială*? Va trebui să jur cu mâna pe Biblie, să stau în faţa lui Paul, Sean, Fitzy şi Dylan şi în faţa familiilor lor, toţi uitându-se la mine, urându-mă, şoptind *târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, gunoi?*

„Cât ai băut?", m-ar întreba avocatul lor, juriul rămânând şocat când le voi spune. (Va fi un juriu?) „Au existat rapoarte conform cărora ai luat Ecstasy, clasa A de substanţe ilegale", va spune el. (Sigur va fi un el, nicio femeie nu ar fi atât de cruntă, nu-i aşa?) „Ce-ai de spus? Susţii că domnul O'Brien ţi le-a dat? Domnul O'Brien, un cetăţean integru şi un atlet excepţional, care era pe cale să se alăture echipei de seniori de la Cork. Încerci să ne spui că el ţi-a dat droguri din clasa A? Ai mai luat droguri înainte? Aminteşte-ţi că eşti sub jurământ. (Asta spun mereu la TV: „Aminteşte-ţi că eşti sub jurământ".) Avem declaraţii de la prietenii tăi care jură că te-au văzut luând substanţe ilegale în nenumărate ocazii înainte de asta. Şi tu admiţi că ai făcut voluntar sex cu domnul O'Brien? Admiţi asta? Şi de ce ţi-ai schimbat povestea? În declaraţia iniţială ai spus că te prefăceai că dormi, aşa e? Ai declaraţia aici. În ea spui că acei băieţi erau prietenii tăi, că n-ar fi făcut niciodată asta, că totul e o greşeală imensă. De ce ţi-ai schimbat declaraţia? Ţi-era teamă, spui? Erai ruşinată? De aceea ţi-ai schimbat declaraţia ca să spui că tu, de fapt, ai fost violată? Erai ruşinată de ce-ai făcut tu? Ţi-era ruşine de tine odată ce acele fotografii au început să circule? Mie îmi pari confuză. Spui că nu-ţi poţi

aminti. Ei bine, eu spun că a fost de comun acord, că tu ai fost de acord, dar că acum nu-ţi poţi aminti. Pare corect?"

Îmi imaginez că stau în faţa unui tribunal plin cu oameni, spunând „Nu îmi amintesc", la fiecare întrebare. Va fi permis accesul presei şi a al martorilor, mi-a spus doamna de la Centrul de asistenţă pentru victimele violului, asigurându-mă că va fi acolo lângă mine ca să mă susţină, că nu mă va lăsa singură nicio secundă. Va fi greu, a recunoscut ea, iar expresia ei a fost gravă. Va trebui să fiu curajoasă.

Şi va mai dura încă doi ani pentru ca acest caz să ajungă la proces. Mă voi trezi în fiecare dimineaţă uitându-mă la părinţii mei vizibil îngrijoraţi. Le-am distrus şi lor vieţile.

Strâng mânerul fotoliului, simţind cum îmi vine să vomit biscuiţi scoţieni şi ceaiul pe care tocmai l-am băut pe covorul pluşat din biroul lui Aidan Heffernan.

•

— Cum a fost?

Mama parcase la ieşirea din supermarketul din Kilgavan şi răsfoia una dintre revistele acelea cu sfaturi de gătit şi modele de tricotat, în timp ce aştepta să termin sesiunea de terapie. Într-o mână avea o cană cu cafea la pachet şi în poală, un pachet roz de napolitane, firimituri pe toată fusta ei.

Teribil, vreau să-i spun. Fără sens.

„N-a fost vina ta", îmi tot spune terapeuta. „Ai fost victima unei infracţiuni, n-a fost vina ta".

Nu citeşte ziarele, nu ascultă emisiunea lui Ned O'Dwyer? Nu realizează cum era îmbrăcată Emma O'Donovan („Am auzit că purta o fustă atât de scurtă, încât îi puteai vedea chiloţii… stai, am auzit că nici nu purta lenjerie intimă…"), că a băut prea mult („Am auzit că a băut o sticlă de vodcă înainte să plece de acasă"… „Nu, am auzit că a băut douăzeci de shoturi de tequila şi apoi vodcă…"), că a luat droguri („Cocaină… pastile…?" „Nu, am auzit că a fost heroină, dar doar a fumat-o"), că a fost atât de proastă? Prea proastă pentru lumea asta.

Şi acum Emma O'Donovan vrea să le distrugă vieţile.

Într-o pauză de linişte am citit unul dintre citatele alea de pe perete. „Să trăieşti nu înseamnă să aştepţi să treacă furtuna, ci să înveţi să dansezi în ploaie". I-am spus terapeutei ce voia să audă. „Ai dreptate", am minţit eu. „Ai dreptate. Nu e vina mea".

— Sper că te ajută, la cât o plătim, zice mama, scuturându-şi firimiturile din poală.

Îmi pune o mână pe umăr.

— Nu că ne facem griji din cauza banilor, Emma. Tot ce vrem e ca tu să te simți mai bine.

Tot ce vor e ca eu să fi fost o fată cuminte în acea seară. Tot ce vor e ca eu să fi fost diferită.

— A fost minunat, spun eu, iar ea pare ușurată, de parcă e ceva de bifat pe lista ei mintală de făcut lucruri.

#3 – Ai grijă ca Emma să nu aibă o cădere nervoasă.

În drum spre casă, privesc pe geamul mașinii, urmăresc râul șerpuit care curge între cele două orașe, oamenii care fac jogging, o stație de benzină dărăpănată, marginile mâloase ale câmpurilor. Ce s-ar întâmpla dacă aș trage frâna de mână? (Mașina ar deraia. Și gata. Gâturile rupte.) Sau dacă aș prinde volanul și ne-am duce în tirul acela? (Distruse. De neidentificat. Mutilate.)

Totul s-ar sfârși. Probabil că n-am ști ce s-a întâmplat.

După ce am încercat a doua oară, oamenii de prin oraș au spus că n-am vrut să o fac, doar căutam atenție. Nu cred că acesta a fost motivul. Cred că voiam un pic de liniște. Dar nu știu.

Am primit un mesaj anonim (Cum de fac rost de numărul meu?), când eram în spital: „Încearcă mai mult data viitoare".

— La naiba, oricum, spune mama când vede Golful roșu al lui Bryan în parcare. Am vrut să fiu acasă când ajunge.

Trântește portiera, fără să observe că i s-a prins vârful eșarfei ei subțiri și florale. Se grăbește spre parcare, ținându-și deasupra capului geanta de piele, cât pe ce să dea peste Precious pe verandă.

Trebuie să deschid portiera. Trebuie să intru în casă. Trebuie să dau ochii cu frate-miu și să îl întreb cum a fost săptămâna lui. Trebuie să mă port normal. Aștept ca propriul corp să coopereze și mă uit la stropii de ploaie care cad pe geamul mașinii. Parcă ar plânge.

Ușa de la casa familiei O'Callaghans se deschide. Îl văd ieșind pe Conor. Se uită spre cer, strâmbându-se din cauza ploii, în timp ce își ridică gluga de la geacă. Vreau să mă las în jos pe scaun, dar el deja m-a văzut, a ridicat mâna să mă salute. Îmi caut iPod-ul prin ghiozdan și îmi pun căștile în urechi, prefăcându-mă că ascult muzică în timp ce mă dau jos din mașină și nu îl pot auzi cum mă strigă, deschid umbrela de la Ballinatoom *GAA* ca să mă ascund de el, îmi mut ghiozdanul de pe un umăr pe celălalt și o ignor pe Precious care vrea atenție, repetându-mi în minte „picior stâng, picior drept, picior stâng, picior drept" până intru în casă și închid ușa de la intrare. Mă proptesc de ea, tremurând.

— Hei, Emmie, spune Bryan când intru în bucătărie. Ce faci?

Stă pe un scaun înalt la barul din bucătărie. Şi-a aruncat la picioare rucsacul bleumarin şi o pungă neagră ruptă într-o parte, din care ies cearşafuri şi şosete. Pare mai slab, are cearcăne. Şi trebuie să se tundă. Se ridică să mă îmbrăţişeze, mă strânge atât de tare încât nu pot respira. Aş vrea să îi spun să nu mă mai atingă, dar e Bryan, e doar Bryan. Îmi dă drumul, de parcă şi-a dat seama că nu mă simt deloc bine.

— *Ce faci?* mă întreabă el din nou.

— Sunt bine.

— Ai mers la şcoală săptămâna asta?

— Ţi s-a prins eşarfa în portieră, îi spun mamei.

Scoate din dulapuri pachete de paste şi un borcan cu un sos alb, scuzându-se faţă de Bryan că nu a apucat să gătească.

— Ce-ai spus? mă întreabă mama, ridicând tonul ca să fie auzită peste zgomotul ventilatorului.

Încinge nişte ulei într-o cratiţă pe plită şi pune nişte somon file la prăjit. Mirosul e puternic. Greţos.

(„Pun pariu că mirosea a peşte!", era unul dintre comentariile de pe Facebook. A primit 75 de like-uri. A doua zi, am rugat-o pe mama să-mi cumpere de la farmacie un gel de curăţare pentru zona intimă. L-am folosit întruna. Am vrut să fiu curată. Am vrut să nu mai am niciun miros.)

— Eşarfa ta, spun eu, s-a prins în portieră când veneai înăuntru.

— Ai adus-o cu tine?

— Nu.

— Ce e în neregulă cu tine? A fost *scumpă,* Emma. Fratele tău mi-a făcut-o cadou de ziua mea. În numele Domnu'…

Se opreşte brusc când Bryan se încruntă la ea.

— OK. Poţi să mi-o aduci, te rog? încearcă ea din nou.

— Nu.

— De ce nu?

Nu vreau să-i zic de Conor.

— Şi eu ce-ar trebui să mănânc la cină? spun eu în schimb. Aia e tot ce pregăteşti?

— Ai în congelator mâncare vegetariană gata preparată.

Se uită la Bryan, dar el nu comentează, e prea ocupat să scrie mesaje.

— Planuri pentru weekend? îl întreabă ea, luând două pahare pentru vin din maşina de spălat vase.

— Nu.

— Nu te întâlneşti cu băieţii?

Deschide uşa frigiderului şi scoate o sticlă de vin alb, turnându-şi un pahar mare.

— Niciun plan, mamă, zice Bryan, ridicându-şi ochii din telefon imediat ce se pregăteşte să toarne vin în al doilea pahar. Nu, mulţumesc.

Nu-mi oferă şi mie. Nu mai am voie să beau.

— Eh, haide, Bryan, îl îndeamnă mama, făcând semn cu sticla spre el. E preferatul tău, un minunat Pinot Grigio, criticul ăla de vinuri l-a recomandat în *Sunday Times.* Doar un pahar mic. Te va relaxa după drumul lung.

— Preferatul meu? se miră el. Nici măcar nu-mi place vinul.

— O bere? Am Heineken.

— Nu, sincer, sunt OK, mamă.

— Coors? Sau Budweiser?

— Nu, spune Bryan ferm. Sunt OK, am spus.

Un zornăit de cheie la uşa din faţă, tata mormăind „afurisita de pisică", în timp ce îşi şterge pantofii de covor.

— Bryan? strigă el.

Mama pune sticla de vin înapoi în frigider şi îşi ascunde paharul după ceainic. Ia lingura de lemn şi toarnă peste paste sosul alb din borcan.

— Aici, tată.

Tata îşi scutură părul ud de la ploaie. Apoi face trei paşi mari din uşa de la bucătărie şi ajunge la masă. Se aşază între mine şi Bryan, cu spatele la mine, o mână pe umărul lui Bryan şi începe să-l bombardeze cu întrebări: „Cum e la colegiu? Te-ai gândit să te întorci în echipa de fotbal? Cum a fost la examene? Cum sunt băieţii din casă? Îţi ajung banii? Am văzut că ţi-ai adus acasă hainele de spălat. Bun, o să ţi le spele maică-ta".

Apoi se ridică de la masă şi îi face semn lui Bryan să-l urmeze.

— Haide, fiule. Trebuie să înceapă meciul.

— E o idee minunată, spune mama. Ador când băieţii mei petrec timp împreună.

Bryan nu se ridică.

— Dar Emma?

Tata se schimbă la faţă când îmi aude numele, apoi îşi revine repede, încât mă întreb dacă nu cumva doar mi-am imaginat.

— Ce e cu Emma? întreabă el şi pare că şi-a ales cuvintele cu atenţie.

— Nu i-ai spus un cuvânt de când te-ai întors acasă. N-ai de gând s-o întrebi cum a fost ziua ei?

Bryan se uită la mine.

— N-ai mers la şcoală, nu?

— A avut şedinţă cu terapeuta, spune mama, ignorând expresia gravă a tatei când aude cuvântul „terapeută".

— Dar n-ar trebui să meargă la şcoală? insistă Bryan. Examenul de absolvire e într-o lună. Îşi dă examenele? Sau îşi va lua un an liber şi le va da anul viitor?

— Bryan, am vorbit despre asta weekendul trecut.

— Da, tată, aşa e, am vorbit despre asta şi acum două weekenduri, şi acum trei, dar tot nu am auzit un răspuns exact.

— Ei bine, n-a putut merge la şcoală azi. Ne-am întâlnit şi cu avocatul azi, intervine mama. Dar nu prea ne-a fost de ajutor, de vreme ce nu ne poate spune nimic oricum.

— Încă nu-mi vine să cred că n-are dreptul la un avocat.

Tata scutură din cap.

Doar dacă or să depună o cerere prin care vor prezenta istoricul meu sexual, mă gândesc, şi or să facă asta. Bineînţeles c-or s-o facă.

Cu câte persoane ai făcut sex?

Ce înseamnă „sex"? Penetrare totală? Oral?

(Aminteşte-ţi că eşti sub jurământ.)

Chipul mamei, chipul tatei, al lui Bryan.

(Aminteşte-ţi că eşti sub jurământ.)

— A spus ceva despre cum au prezentat cazul la tribunal? Nu-mi vine să cred că nenorociţii ăia spun că sunt nevinovaţi.

— Ai grijă cum vorbeşti, te rog.

— Scuze, mamă, dar nu se poate ca, după ce văd pozele alea, să nu-i condamne.

— Hmmm, spune mama. Bine, Aidan Heffernan nu e sigur că pozele vor fi admise drept dovadă.

— *Poftim?!*

— Te rog, nu striga la mine, Bryan. Eu doar repet ce ne-a spus.

— De ce nu?

— Nu ştiu, zice, uitându-se la mine pentru susţinere. Ar putea fi permise, doar că el nu e sigur. Probabil că vor fi. Sunt sigură că vor fi.

Bryan îşi încordează maxilarul. E furios.

— După toată…

„Bătaia de cap", vrea el să spună. „După toate problemele". „După toate eforturile". El a văzut toate pozele. El mi-a văzut picioarele depărtate, carnea roz. („Pun pariu că miroase a peşte.") El m-a văzut ca pe o *târfă, paraşută, curvă.*

— Şi eu am început să merg la o terapeută, e o tipă de la universitate, ne-a spus Bryan luna trecută la cină.

Tata şi-a împins scaunul de la masă şi a părăsit încăperea fără să spună un cuvânt. Tristeţea mea este contagioasă. Le distrug şi lor vieţile.

— O să-l sun pe Aidan mâine, zice tata. O să-mi spună el mie care-i treaba.

— Nu poate.

— Nora, sunt prieten cu Aidan Heffernan încă din şcoala primară, se umflă tata în pene. O să-mi spună el mie.

— Nu poate, Denis. N-are acces nici măcar la Registrul probelor. Doar acuzaţii au acces.

— Acuzaţii? Vrei să spui că Paul O'Brien şi mizeriile alea o să poată să îl vadă înaintea Emmei? izbucneşte Bryan.

Mama confirmă. Bryan este dezgustat.

— Trebuie să facem *ceva.* Nu putem să aşteptăm, pur şi simplu, şi să o vedem pe Emma prăbuşindu-se în timp ce…

— Nu se prăbuşeşte, i-o taie mama.

Nu mă prăbuşesc. Sunt sfâşiată în bucăţi, mă golesc pe dinăuntru.

— Nu trebuie să te preocupe aşa ceva, Bryan, îi spune tata.

— Ei bine, tată, având în vedere că sunt singurul de aici pregătit să înfrunte realitatea, atunci cred că am dreptul să mă îngrijorez. Aici e vorba despre *sora* mea.

Mi-aş dori ca Bryan să se dea bătut. Oricum, din cauza lui se întâmplă toate astea. El m-a presat că trebuie să depun plângere, că trebuie să-mi schimb declaraţia şi să spun că nu pot să-mi amintesc ce s-a întâmplat în acea noapte. Şi dacă nu-mi puteam aminti, cum ar fi putut să aibă consimţământul meu? Şi am făcut ce-a zis. M-am gândit că îi era mai uşor să mă vadă ca pe o victimă (neajutorată, fără vină, stupidă), decât ca pe o târfă (*târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă*), ca toţi ceilalţi.

Şi totul a scăpat de sub control.

„Bună, sunt producătorul emisiunii lui Ned O'Dwyer, ne-ar plăcea să te avem alături de noi".

„Sunt de la *xoJane.* Vrem să ne scrii. Ai şansa să-ţi prezinţi versiunea. Am ataşat câteva articole pe care le-am scris anterior, poveşti similare cu a ta, care aparţin altor fete.

(Citesc articolele. Vreau să găsesc poveşti care sunt mai rele. Vreau să ştiu că au fost fete care au trecut prin mai rău. Au supravieţuit?)

„Lucrez pentru *Jezebel.* Vreau să-ţi ofer sprijin. Nu eşti singură în asta, Emma".

Mă simt de parcă aş fi singură.

— Şi mă gândesc că ar fi bine să ştiu că există un plan pentru viitorul ei, zice Bryan, nu că toată lumea îşi bagă capul sub nisip şi se preface că…

— Bryan, îl întrerupe tata pe un ton ferm. Renunţă cât mai poţi. O să mă ocup cu mama ta de toate astea. Şi aşa rămâne. Acum, mergem să vedem meciul?

Se opreşte în tocul uşii din hol, uitându-se la mine peste umăr.

— Desigur, Emma nu vrea să se uite la fotbal, nu-i aşa, iubito? mă întreabă el, vorbindu-mi pe un ton mai jos, dar uitându-se undeva la un metru deasupra capului meu. Nu se dă în vânt după aşa ceva.

Mama aşteaptă până când pleacă şi apoi se repede să-şi ia paharul cu vin pe care l-a ascuns.

— De ce nu mergi sus? îmi zice ea. N-are rost să aştepţi aici. Mergi acum, să nu te văd.

Stau întinsă pe pat şi mă uit pe Facebook, când o aud pe mama chemându-ne la cină. Sean a postat pe pagina lui Ali, întrebând ce subiect crede o să le cadă la Engleză, la cel de-al doilea test scris. Ali a răspuns că pune pariu că o să le pice Heaney[16]. Jamie a dat răspuns la comentariu, zicând că a pregătit şi John Donne[17], în orice caz.

— Ar trebui să ai laptopul în cameră?

E Bryan, stă în tocul uşii deschise. Închid laptopul.

— Tu, din nou? glumesc eu.

În ultima oră a venit la mine în cameră din sfert în sfert de oră, întrebându-mă diverse: dacă i-am văzut tricoul vechi de la Ballinatoom, dacă îi pot împrumuta încărcătorul meu de telefon sau dacă am auzit despre un comedian nou, vrând să-mi arate un clip pe YouTube.

— Nu pierzi meciul? l-am întrebat eu.

A ridicat din umeri. Întotdeauna e aşa când vine acasă, mă urmăreşte, mă supraveghează. El e singurul care se mai uită la mine şi se uită prea îndeaproape. Mi-e teamă de ce ar putea vedea.

— Am venit să te întreb dacă ai auzit că ne-a chemat mama la cină, răspunde el, luând-o înaintea mea pe scări.

„Nu vreau să fiu prinsă", vreau să îi spun. „Lasă-mă să cad".

Când ne aşezăm la masă, ai noştri deja au început să mănânce. Sunetele pe care le scot când muşcă, mestecă sau sorb sunt insuportabile. Tai sandviciul cu tofu în bucăţi mici, pe care le duc cu grijă la gură şi mă forţez să mestec şi să înghit, în timp ce mai iau câte o înghiţitură de suc ca să alunece mai bine.

— Nu e bun? întreabă Bryan.

— Mâncarea are un gust un pic ciudat zilele astea.

Părinţii mei pufnesc. *Medicamente = depresie = lucruri despre care nu vorbim în această familie.* De asta merg la terapeut.

---

[16] Seamus Heaney a fost un scriitor irlandez, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1995 (n.t.).

[17] John Donne a fost un poet englez, cel mai important reprezentant al Şcolii metafizice, renumit predicator al secolului al XVII-lea (n.t.).

— Bine, e tofu, la ce te poţi aştepta? spune Bryan, iar tata izbucneşte în hohote de râs, de parcă e cel mai amuzant lucru pe care l-a auzit vreodată.

Mă duc la frigider să îmi mai iau suc. Pe uşa de la frigider acum e o sticlă diferită de vin. Verific eticheta. E un vin alb din Chile, un sfert din el e deja băut. Mă aşez înapoi la masă şi nu spun nimic.

— Acum spune-mi doar atât, îi zice mama lui Bryan, ai mai avut întâlniri, de curând?

— Nimeni nu merge la întâlniri, mamă.

— Ei bine, vreo relaţie atunci? Un băiat aşa chipeş ca tine… Sigur fetele stau la rând. Doar dacă nu eşti pregătit. Încă eşti supărat din cauza lui Jennifer?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bietul de tine, e normal…

— Băiatul a spus că nu vrea să vorbească despre asta, Nora.

Tata scapă zgomotos tacâmurile pe farfurie.

Bryan pare trist. Tot din vina mea.

— Eh, nu-ţi face griji. Tu eşti băiatul meu frumos. Îţi vei găsi curând pe cineva.

Se întinde peste masă ca să îl ia de mână, dar dă peste sucul meu. Reacţionez repede şi prind paharul, ridicându-mă să iau o cârpă ca să şterg stropii împrăştiaţi.

— Ai băut?

— Am băut un pahar, Denis. N-am voie să beau *un* pahar cu vin?

Îmi înfăşor picioarele în jurul scaunului ca să-mi înfrânez imboldul de a alerga în anexă şi de a duce gunoiul, toate sticlele goale, *cioc, cioc, cioc,* înainte ca tata să le vadă. Dacă decide că mama are probleme cu băutura şi trebuie să o interneze la vreo clinică, undeva la dezalcoolizare? Va trebui să meargă până în St. John of God's cum a trebuit să facă unchiul lui Jamie, Billy, acum câţiva ani, când toată lumea din oraş glumea că birtaşii vor da faliment dacă el nu va mai bea.

Deja îi pot auzi cum bârfesc, spunând: „Aşa mamă, aşa fată, sigur toată lumea ştie că era beată turtă când a avut loc «atacul» şi, vreau să spun, cine i-a turnat băutura pe gât? Nimeni nu a forţat-o să bea atât". Mi-o imaginez pe mama la o întâlnire a alcoolicilor anonimi, stând în cerc, spunând ceea ce simte şi poate că va vrea să vorbească şi despre mine, despre lucruri pe care nu vreau să mi le amintesc. (Nu-mi pot aminti, ţi-am spus.)

Terapeuta îmi spune că „nu trebuie să mai ai o gândire fatalistă", că trebuie „să-ţi imaginezi că vezi un semn imens de Stop, ori de câte ori gândurile încep să se învălmăşească", dar nu pot, nimeni nu-mi spune nimic, nimeni nu-mi spune ce se întâmplă *cu adevărat,* aşa că, desigur, trebuie să-

mi imaginez totul singură. Dacă tata nu vrea să mai aibă o soţie alcoolică, *o proastă, urâtă, o alcoolică nenorocită*? (De ce nu poate fi puternică? De ce nu se poate preface ca noi, ceilalţi?) Dacă el decide că vrea pe cineva care să fie machiată dimineaţa şi care găteşte pentru familia ei, nu doar când se duce la piaţă şi se expune? („Nu-i putem lăsa să creadă că ne-au doborât, Emma.") Dacă va cunoaşte pe altcineva şi nu va mai vrea să aibă nimic de-a face cu această familie, cu soţia lui proastă şi beţivă şi cu fiica lui proastă şi distrusă? Atunci mama ar da vina pe mine. O să-şi dorească să nu mă fi născut. O să mă urască pentru că i-am distrus familia perfectă. După toţi aceşti ani în care mi-am dorit ca mama să fi fost diferită, ca ea să mă fi lăsat în pace, e ciudat să fiu atât de panicată gândindu-mă că ar putea renunţa la mine.

Şi totul va fi din vina mea.

— Deci, Em, mergi undeva weekendul ăsta? mă întreabă Bryan, încercând să schimbe subiectul.

Mă prefac că mă gândesc la asta înainte de a-i răspunde.

— Nu, nu cred. Nu weekendul ăsta.

— Mai devreme m-am întâlnit cu Maggie la *Centra* şi a spus că merge cu Jamie la Ali mai târziu să se uite la un film. Ceva lejer, mi-a spus ea, din cauza că… zice Bryan, apoi face o pauză. Că absolvirea e atât de aproape, ştii tu. În fine, a spus că ţi-a scris să te întrebe dacă vrei să mergi, a încercat să te sune, dar n-a putut să dea de tine.

— Ah, stai, zice mama şi dă cu palma în masă.

Cuţitul îi sare din farfurie, lovind zgomotos podeaua. Mă dau în spate, speriată.

— Ea a sunat acasă mai devreme, te căuta.

— Şi de ce nu i-ai spus Emmei? o ceartă tata.

— Am uitat. Îmi pare rău.

— Zilele astea, uiţi multe lucruri, bombăne tata.

— Şi ce-ar trebui să însemne asta?

El nu răspunde.

— O sun eu mai târziu, spun eu.

La început, fetele mă vizitau, îmi umpleau camera ca nişte bocitoare la un priveghi. Îmi dădeam seama că le plăcea toată drama asta într-o mică măsură. „Da, ea e cea mai bună prietenă a mea", puteau să spună. „Da, am fost acolo în acea noapte". „Da, ştiu ce s-a întâmplat. Emma vorbeşte cu mine. Are încredere în mine".

Maggie a fost aiurită, cu ochii în lacrimi, se întindea constant să mă îmbrăţişeze. (Nu voiam să fiu atinsă.) Eram ţeapănă, cu braţele lipite pe lângă corp. Ea a cedat, ruşinată, şi-a cerut scuze peste scuze pentru că a

plecat de la petrecere fără mine, pentru că nu a insistat să merg acasă cu ele, pentru că a fost răutăcioasă cu mine la şcoală.

— Dar n-am ştiut, Em, a spus ea. N-am ştiut nimic din toate astea. Am crezut că i-ai făcut-o lui Ali şi cu toată treaba cu Eli…

M-am uitat la ea şi s-a înroşit.

— Ei bine, tu *l-ai* sărutat, Emma. Nu c-ar conta acum, clar, dar poţi să înţelegi de ce am fost supărată pe tine? Măcar puţin?

M-am întors ca s-o văd pe Ali trecându-şi degetele peste fotografiile polaroid pe care le-am lipit pe oglinda din cameră şi ştiam că număra în câte apărea ea.

— Ali! a strigat Maggie la ea.

Ni s-a alăturat pe pat, şi-a pus picioarele sub ea şi mi-a spus că m-a iertat că m-am culcat cu Sean. Era neliniştită, nu era deloc în apele ei. Voia ca totul să revină la normal.

Asta voiam şi eu.

— Stai aşa, ăia sunt ochelarii mei de soare? a spus ea, luând în mână perechea *Warby Parker.*

Îmi amintesc că i-am luat. Îmi amintesc că m-am gândit că-şi poate permite o pereche nouă, îmi amintesc că mi-am zis că nu era drept, de ce nu erau şi părinţii mei bogaţi? Îmi amintesc că îmi păsa de lucruri de genul ăsta.

— Da, am spus.

Nici măcar nu m-am simţit stânjenită.

— Ali, ce naiba? a izbucnit Maggie toată roşie la faţă. Poţi să n-o mai faci pe poliţista acum?

— Nu contează, i-am spus eu.

Şi nu a contat. Nimic din toate acelea nu conta.

Am tăcut toate, câteva momente. Acum, tăcerea mă urmăreşte peste tot.

— Dar eşti sigură, Em? a zis Ali fără să se gândească. Erai cam beată.

— Ali!

— Ce e? Mags, trebuie să întreb. Sean e un băiat bun, eu doar vreau ca Emma să fie, gen, absolut sigură.

Şi-a pus mâna pe umărul meu. (Nu voiam să fiu atinsă.)

— Ştii că sunt de partea ta, da? Eu doar întrebam dacă a fost, gen, *viol.* (Nu vreau să aud *acel cuvânt.)*

— Vreţi să ieşiţi în oraş? le-am spus eu. Am auzit că Dylan dă o petrecere la el acasă.

— Poftim? De ce ai vrea să ieşi…

— Sau am putea doar să ieşim în oraş, m-am corectat. Vreţi să ieşim să bem ceva?

— Uh, sigur, a spus Maggie, uitându-se confuză la Ali. Dacă asta vrei tu.

Am vrut ca totul să revină la normal.

Sunăm la ușa lui Dylan. Intrăm în bucătărie ca să ne punem dozele de bere la frigider. Liniște. Mergem în living. Cineva pleacă. Apoi altcineva. Și încă cineva. Am mai rămas doar eu Maggie și Ali.

— Cred că mai bine plecați. Dylan nu o vrea aici pe ea, ne-a spus Sarah Swallows.

Am mers la Reilly's. Beau și beau și beau. Încerc să-mi uit rușinea. (Nu-mi pot aminti.)

Maggie și Ali au venit la mine a doua zi, vrând să discutăm despre „noaptea trecută".

— Nu te-am putut găsi, cineva a spus că ai mers în josul aleii, cine era tipul ăla, Emma?

Când au venit din nou în vizită, am refuzat să le văd. Din nou și din nou. Aveau prea multe întrebări la care nu aveam răspunsuri.

Jamie nu m-a contactat niciodată. Maggie mi-a spus că „e prea ocupată, știu că vrea să te vadă, dar lucrurile au luat-o razna la ea acasă, iar ea încă lucrează și studiază ca nebuna, pentru că a primit o bursă pe baza rezultatelor ei".

Aș vrea să-i pot spune lui Jamie că i-am făcut o favoare. Aș vrea să-i pot explica că ea e cea norocoasă. Dacă aș putea da timpul înapoi, pretinzând că nimic nu s-a întâmplat, aș face-o.

— Ar trebui să te întâlnești cu ele, îmi spune mama, intrând în bucătărie și deschizând ușa frigiderului. Când le-ai văzut pe fete ultima oară?

— Cred că trebuie să înceapă *The Late Late,* zic eu, iar ea se uită la ceas.

Oftează când vede ora, ne dă afară pe toți, lăsând masa plină cu vase murdare.

Ne ducem cu toții la televizor, nesiguri unde să ne așezăm. Bryan se pune primul pe canapea, trăgându-mă lângă el. Îi pot mirosi after-shave-ul și mi se face greață. Mă dau la o parte. Mama stă pe marginea canapelei, lângă Bryan.

— E plăcut, nu-i așa? E plăcut să fim acasă toți patru, împreună, spune ea, în timp ce tata se face comod în fotoliu.

Ridică suportul pentru picioare, gesticulând impacientat spre ea.

— Da, Denis?

— Telecomanda.

— Pardon?

— Poți. Să Îmi. Dai. Telecomanda.

Bryan o scoate de sub canapea și se apleacă în față să i-o dea tatei.

— N-ai auzit ce-am spus, Denis? repetă mama.

— Ei bine, bună seara şi bine aţi venit la *The Late Late Show*! Spune prezentatorul, zâmbind spre cameră. O avem aici pe vedeta în devenire, Sasha Peters, care o să ne cânte curând o melodie de pe albumul ei de debut, descris de *Hot Press* ca fiind „cel mai bun din Irlanda, din ultimii trei ani". Cea mai bine vândută autoare, Roisin Flewett, ne va vorbi despre noua ei carte, *Did you Ever Really Love me*? Îl vom întâlni pe bărbatul care schimbă caii cu tractoare şi vom vorbi cu una dintre cele mai cunoscute legende din rugby din ţară.

O poză cu Padraig Brandy apare pe ecran.

— De asemenea, vom discuta şi despre Cazul Ballinatoom. A trecut un an, ce se va întâmpla în continuare? Îi avem aici pe avocatul Sean O'Reilly şi pe psihologul pediatru Suzanne Meade, dar şi pe Lorna Sisk de la Centrul de asistenţă pentru victimele violului, ca să discutăm dacă…

Tata se ridică din fotoliu şi iese din cameră. Mama trânteşte paharul pe masa de cafea, butonând telecomanda până când ecranul se închide. Închid ochii, simt cum ceva greu îmi curge prin vene, frecându-se de oase.

Am nevoie de ceva ascuţit să îl scot afară.

— E revoltător, spune Bryan, încleştându-şi pumnii. Al naibii de *revoltător.* O să le fac o plângere, mâine o să le scriu celor de la *RTÉ* ca să le spun că n-au dreptul să facă aşa ceva, că e traumatizant, că trebuie să pună un avertisment înainte. Corect, Emma? N-ar fi trebuit să pună un avertisment înainte?

Când am devenit cu toţii fluenţi în limba asta pe care niciunul dintre noi n-a vrut s-o înveţe?

— Nu e OK, nu pot face asta pur şi simplu, dar celelalte victime ale violului… ce cred ele?

Se discuta oare la fel de mult despre… (*nu spune cuvântul, nu mai spune vreodată acel cuvânt*) la TV şi la radio, în cântece şi filme, şi în ziare şi eu n-am observat asta pur şi simplu?

— Bine, spune mama, oricum, n-am chef de *The Late Late.*

Ia ghidul de programe al RTÉ de pe masa de cafea şi începe să-l răsfoiască.

— Uite, e un film pe Channel 4, o comedie romantică. E OK, nu?

Nici eu, nici Bryan nu spunem nimic.

— Eşti OK? mă întreabă.

Dar nu îl pot privi în ochi. (El a văzut pozele. El m-a văzut, came roz, *târfă, căţea, curvă.)*

Mama porneşte televizorul din nou.

— Urăsc termenul „literatură pentru femei", îl consider peiorativ, spune autoarea roşcată, în timp ce prezentatorul dă din cap.

Mama schimbă programul.

— Aici, spune ea. E mai bine acum, nu-i așa?

Au trecut deja cincisprezece minute din film, dar e destul de ușor de prins din urmă. E un film despre o fată, micuță și simpatică, a cărei soră mai mică se căsătorește înaintea ei, iar toată lumea reacționează de parcă ar fi o tragedie. La petrecerea burlăciţelor, toate femeile, toate anorexice, cu părul aranjat și strălucitor, încep să vorbească despre „numerele" lor.

— Care e numărul tău? o întreabă o tipă răutăcioasă pe actrița în rol principal, iar celelalte de la petrecere încep să chicotească anticipat.

Care e numărul tău? Care e numărul tău, Emma?

(Amintește-ți că ești sub jurământ.)

Se pune dacă nu-ți poți aminti? Se pune dacă, în primul rând, n-ai vrut să se întâmple?

Sâmbătă

În timp ce cobor scările spre bucătărie ca să iau micul dejun, îi aud pe ai mei certându-se. Merg pe vârfuri cât mai aproape de ușă și îmi lipesc urechea de ea. Acum, doar așa pot să aflu și eu ce se întâmplă.

— Nu e suficient, Denis. Beth spune că…

— Doamne, dar mă mai lași cu Beth? Beth încolo, Beth încoace. Unde naiba *e* Beth?

Rămân cu răsuflarea tăiată. Tata nu înjură niciodată.

— Am văzut-o de când s-au întâmplat toate astea? Nu. Tot ce primim sunt apeluri telefonice prin care ne dă tot felul de sfaturi nenorocite de PR.

— N-o poți învinovăți pe Beth pentru asta, Denis. Nu e ca și cum ea e cea care face publice informații ale poliției.

„O sursă din cadrul secției locale a poliției spune că presupusa victimă era cunoscută pentru comportamentul ei imoral". Oricum, de ce aduc vorba despre asta? Nu Aidan Heffernan a spus că trebuie să facă o cerere specială pentru a aduce în discuție astfel de detalii?

— Zic că sunt șanse destul de mici ca să depună o cerere pentru asta, nu-i așa? Ai *văzut* ce scrie în ziare despre ea? Cum de n-ai știut ce făcea ea, Nora? Ești mama ei, ce Dumnezeu! Am impresia că noi nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat. Mă bucur că părinții mei nu mai trăiesc ca să vadă toate astea. Ar fi murit de rușine.

Aud un suspin ușor, apoi pe tata spunând:

— Te rog, Nora. Te rog. Nu plânge. Nu pot…

Prima oară când m-am răzgândit şi am decis că am fost… *acel cuvânt*, Joe Quirke a venit la noi acasă. Era îmbrăcat în civil, conducea maşina de poliţie „sub acoperire" a cărei plăcuţă de înmatriculare a fost memorată de fiecare copil din Ballinatoom, încă de când aveam paisprezece ani. E un bărbat mare, cu păr rar şi grizonant, care are întotdeauna broboane de transpiraţie pe frunte. Mi-a spus că vrea să discute cu „Nora şi Denis" şi că data viitoare o să vină însoţit de o poliţistă care să discute cu mine în privat. Nu era neobişnuit să facă astfel de interogatorii în casele oamenilor, dar va trebui s-o facă şi într-un cadru mai formal. Sora lui, Bernie, l-a rugat să ne ajute, aşa că intenţiona să încalce un pic regulile. Doar pentru noi. Mi-a spus să mă retrag, să merg sus, şi aşa am făcut, prefăcându-mă că trântesc uşa dormitorului ca ei să audă. Apoi m-am furişat înapoi jos ca să ascult conversaţia, tresărind ocazional când treptele de lemn pe care stăteam trosneau. Răspunsurile tatei au fost monosilabice.

— Da. Nu. Da. Nu. Nu ştiu. Am terminat aici, Joe?

(Am început să intru pe contul de e-mail al tatei, să mă uit prin mesajele lui când nu era atent. Trebuia să văd ce spunea despre mine, ce gândea. Dacă credea că fusese vina mea. Le-am verificat din nou şi din nou, de fiecare dată pregătită pentru ce era mai rău. Dar numele meu nu era menţionat niciodată. De parcă dispărusem complet din viaţa lui.)

Apoi a venit rândul mamei.

Joe: Spune-ţi, te rog, numele pentru a fi înregistrat.

Mama: Nora O'Donovan.

Joe: Unde erai în noaptea presupusului atac?

Mama: Noi, scuze, adică eu şi Denis…

Joe: Cine e Denis?

Mama: Joe, ştii cine e Denis, pentru numele lui Dumnezeu…

Joe: Specifică, te rog, cine este Denis pentru înregistrare.

Mama: Ah, corect. Scuze, Joe. Denis este soţul meu. Tatăl Emmei. Am mers cu Denis în Killarney, unde am rămas peste noapte. Bryan, scuze, fratele Emmei, Bryan, ne-a dat un voucher pentru o cazare într-un hotel de acolo. Cu ocazia aniversării noastre.

Joe: Continuă.

Mama: Păi, am avut o noapte frumoasă, dar Denis era nerăbdător să ajungem acasă. Avea câteva întâlniri luni, pentru care voia să îşi verifice notiţele şi ştii cum e el. Şi era o zi atât de frumoasă. Adică nu pot să înţeleg cine vrea să-şi petreacă o astfel de zi pe drum, conducând spre casă…

Joe: Să rămânem la informaţii relevante.

Mama: Scuze, Joe. Deci am ajuns acasă şi am văzut ceva pe terasă, dar ştii tu, vederea mea nu e cea mai bună, aşa că l-am întrebat pe Denis. „Denis, ce e

aia pe veranda, arată ca un sac de gunoi negru sau ceva similar", iar el a oprit maşina, bine, de fapt a frânat brusc, iar eu m-am dus direct în faţă şi am strigat la el: „Denis! Ce Dumnezeu, Denis, vrei să dau cu capul de torpedou?", iar el a spus: „Taci, Nora". Apoi a făcut o pauză şi a adăugat: „Aceea e Emmie".

Joe: Pur şi simplu, zăcea pe terasă? Sunt surprins că niciunul dintre vecini nu a găsit-o înainte.

Mama: Păi, n-au găsit-o. N-aveau cum s-o găsească şi s-o lase acolo. Aici în cartier avem grijă unii de alţii.

Joe: OK. Ce s-a întâmplat mai departe?

Mama: Pentru o clipă, m-am gândit că e moartă, că sigur e moartă, altfel, de ce ar fi zăcut pe verandă…

Joe: Nu te grăbi. Vrei un pahar cu apă?

Mama: Nu, Joe. Mulţumesc. Sunt bine. Aşa că am ieşit repede din maşină şi am alergat spre ea, nici nu mai ştiu când am alergat ultima oară atât de repede. Era acolo, arsă de soare, cu băşici pe frunte, cu rochia trasă invers pe ea – îmi amintesc clar asta pentru că m-am tot gândit dacă a ieşit aşa din casă, iar ea, iar ea…

Joe: Te ascult. E OK, Nora.

Mama: E confidenţial? Nu-i vei spune lui Bernadette?

Joe: Bineînţeles că nu-i voi spune.

Mama: Doar că Emma nu, ea nu purta… *lenjerie intimă.* Şi i-am tras repede rochia în jos înainte să o vadă Denis, iar pielea ei ardea atât de tare, frigea toată. Şi ce spunea ea n-avea niciun sens, bolborosea diverse şi era ca un jeleu, tot cădea, iar genunchii şi mâinile îi sângerau, parcă era ceva desprins dintr-un film de groază.

Joe: Şi ce-ai făcut în continuare?

Mama: Denis a spus să o ducem la SouthDoc, pentru că probabil făcuse insolaţie. A fost o coincidenţă că Jimmy era de serviciu. Şi, desigur, îl ştim pe Jimmy de ani buni, a mers la şcoală cu Denis, era omul de bază al lui Denis, ştii asta. E din familie. A spus că Emma a făcut insolaţie şi că nu e prima care o păţise în weekendul ăla, că mulţii alţii au păţit-o din cauza căldurii. Şi am încercat să-i spun că Emmie nu e aşa, că Emmie era obsedată să aibă grijă de pielea ei, că şi de Crăciun folosea cremă cu factor de protecţie 50.

Joe: I-ai împărtăşit îngrijorările tale doctorului Fitzpatrick? L-ai rugat să-i facă vreun test?

Nu. Nu. Nici măcar nu m-am gândit, cum să mă fi gândit la asta… Nu ştiu. Dar cu fiul lui fiind implicat… Nu că ar fi ştiut el la acea vreme. Nu că noi…

Joe: Dar Emma?

Mama: Ce-i cu Emma?

Joe: A spus ea atunci ceva care ar putea fi relevant pentru caz?

Mama: Nu. Am tot întrebat-o… I-am tot pus întrebări, dar… ea a tot spus că se simţea rău, că nu-şi poate aminti ce s-a întâmplat, cum a ajuns acasă, că nu ştia de ce zăcea pe verandă. Dar…

Joe: Dar ce?

Mama: Joe, ar fi trebuit să o vezi acolo, pe verandă. Cum zăcea, pur şi simplu, acolo. De parcă era un sac de gunoi, gata să fie aruncat.

Eram un sac plin de gunoi, de rahat, de lucruri care nu mai erau necesare, pe care nimeni nu le voia sau pe care nu le-ar mai fi vrut vreodată. Eram murdară. (Ar fi trebuit să fiu aruncată.) Şi, în timp ce ascultam, am simţit că mă rup în două, în eu şi ea – ea era Emma, Emma O'Donovan, iar eu, Fata din Ballinatoom.

Două zile mai târziu a venit o poliţistă să discute cu mine. Purta blugi şi un tricou alb. Imediat ce a intrat în cameră am recunoscut-o – era una dintre prietenele cele mai bune ale lui Susan Twomey. (Elaine? Tracey? Jess?) Fusese cu ea după meci şi răsese alături de celelalte când Susan mi-a tras bluza în sus şi mi-a spus să mă acopăr că, pesemne, îmi era frig. A fost politicoasă, a refuzat biscuiţii şi ceaiul pe care i le-a oferit mama, a aşteptat ca ea să se retragă.

— OK, vă las singure acum. Sunt în bucătărie dacă aveţi nevoie de ceva, a spus în cele din urmă mama.

Dar a fost profesionistă, mi-a pus întrebări pe un ton serios.

— A fost totul o neînţelegere, i-am tot repetat. A fost totul o glumă. Mă prefăceam că dorm.

În cele din urmă, după ce a refuzat din nou prăjiturile mamei, m-a întrebat dacă am luat pilula de a doua zi, dacă am fost testată pentru orice boală cu transmitere sexuală.

— De ce ar fi trebuit să facă asta? a intervenit mama. Toţi băieţii sunt din cartier, vin din familii bune.

La care poliţista a ridicat o sprânceană.

Apoi au început să-mi apară din nou băşici. N-am vrut, dar a trebuit să iau o oglindă de mână, am ţinut-o în sus. (Carne roz, picioare depărtate. Fotografiile, fotografiile, Bryan a văzut fotografiile, Conor a văzut fotografiile, tata a văzut fotografiile.) Şi mi-am văzut rănile deschise, supurând. Am scăpat oglinda. Ar fi trebuit să iau o foarfecă şi să le tai, apoi să mă coasă la loc. De ce ar mai fi contat? Oricum, corpul nu-mi mai aparţinea.

A trebuit să merg la un medic în Kilgavan. N-am putut să merg la domnul Fitzpatrick, din motive evidente, şi n-am putut să dau ochii cu nimeni altcineva din oraş, fiind ceva atât de ruşinos, cu cineva cu care m-aş fi

întâlnit, în cele din urmă, la supermarket sau la slujba de duminică. Ar fi ştiut că eram infectată, pătată, terfelită, *târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă.* Am stat singură în camera aceea rece de aşteptare, holbându-mă la un afiş alb-negru, cu o fată care zace, cu machiajul întins pe toată faţa. În unul din trei cazuri de viol, victima a consumat alcool. A fost vina ei. (Vina mea. Vina mea.)

— 'Neaţa.

Ai mei stau la masă şi se uită unul la altul, dar se opresc de îndată ce intru în cameră. Tata închide ziarul din care citise şi se duce în anexă ca să-l arunce la gunoi.

— 'Neaţa, Emma, răspunde mama. Ai dormit bine?

Mormăi în semn de răspuns. Tata se apleacă să o sărute pe mama pe obraz, rugând-o să-i dea servieta. Se opreşte, de parcă vrea să mă sărute şi pe mine pe obraz.

— Pa, spune el. Ne vedem diseară.

(Am şase ani. M-am trezit devreme pentru că e ziua mea şi vreau să văd ce cadouri am primit, vreau să mănânc clătite la micul dejun şi vreau să fiu răsfăţată mult. Toţi cei de la şcoală vor vrea să stea lângă mine azi, la prânz. Toţi vor vrea să fie prietenii mei cei mai buni. Vor veni la petrecerea de ziua mea, chiar dacă nu voi avea un magician, un castel gonflabil şi o fântână de ciocolată, aşa cum a avut Ali. „De ce nu pot avea şi eu o fântână de ciocolată?", i-am întrebat pe ai mei, în timp ce mama îmi prindea părul cu un elastic roz. Tata m-a îmbrăţişat. „Tu eşti cea mai drăguţă fată din Ballinatoom. N-ai nevoie de o fântână de ciocolată". Mă privesc în oglindă, „întotdeauna vei fi fata tatei, ştii asta, nu?", mi-a spus el. „Întotdeauna vei fi prinţesa mea.")

„Dar de ce te-ai dus acolo?", m-a tot întrebat el în primele săptămâni după ce s-a întâmplat. „De ce ai băut atât de mult, Emmie? Şi, în primul rând, de ce erai în patul ăla, Emmie? Am crezut că te cunosc mai bine. Am crezut că te-am educat mai bine de atât. De ce, Emmie?", m-a tot bombardat el cu întrebări, oprindu-se doar când începeam să plâng. „Lacrimi de crocodil", mi-a tăiat-o el. „Of, pleacă din faţa mea! Nici nu pot să mă uit la tine".

Prima oară am încercat în dormitor. Am închis uşa. Am luat un prosop şi l-am pus sub mine. Nu voiam să fac mizerie.

O să termin cu toate astea.

Când m-am trezit, eram la spital şi Bryan era lângă mine. Plecase de la Universitatea din Limerick de îndată de auzise, mi-a spus el.

M-a ţinut de mână, avem bandajate cicatricile de la încheieturile mâinilor, iar ai noştri erau în spatele lui.

— Emmie, te rog, te implor… a spus Bryan, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

Dar tata i-a retezat-o imediat.

— Ajunge, băiete!

Am mers acasă şi n-am mai vorbit despre asta. (Până s-a întâmplat iar.)

Mama aşteaptă până auzim cum tata închide uşa.

— Pastilele tale.

Mi le pune în palmă. De fiecare dată când o privesc, mi se pare că ridurile şi cearcănele ei sunt tot mai pronunţate. Îmi amintesc cum mă uitam la ea, când eram mică, în timp ce-şi masa faţa, aplicându-şi straturi de creme şi geluri. „Trebuie să ai mereu grijă de tine", spunea ea. „Nu pot să am pretenţii ca taică-tu să fie interesat de mine dacă nu mă îngrijesc".

— Limba?

Încuviinţează din cap, în cele din urmă.

— Bravo. Şi ai vreun plan pentru azi?

Ce-ar vrea să-i răspund? C-o să mă văd cu fetele la prânz, că poate o să merg la Style Magpie să-mi iau o ţinută pentru seara asta? Ceva provocator, care îmi va evidenţa corpul; o ţinută perfectă care îi va atrage atenţia unui tip pe care am pus ochii? *Târfă, mincinoasă, căţea, curvă, paraşută.* Vrea să mă plâng cumva din cauza temelor, să o implor să-mi dea cincizeci euro ca să-mi iau o sticlă de vodcă?

— Niciun plan, îi spun.

Se ridică şi ia o cârpă de vase de pe chiuvetă şi face cercuri mici pe tejghea, timp de câteva secunde.

— Unde-i fratele tău?

— Încă în pat, cred, spun eu, uitându-mă la cutia cu cereale de pe masă.

Recapitulez cu grijă rutina de zi cu zi. Ia cutia, pune cereale în castron, toarnă lapte. Ia lingura şi mănâncă – cerealele n-au niciun gust în gura mea uscată. Dacă cineva încetează să mai mănânce, poate supravieţui treizeci de zile. Pe *Wikipedia* scrie că moartea prin deshidratare e mai rapidă, dar mai dureroasă. În timpul stadiului final al deshidratării, pot apărea simptome precum dureri de cap şi crampe la picioare. Deshidratarea e greu de suportat şi necesită răbdare şi determinare, de vreme ce durează câteva zile sau chiar câteva săptămâni în unele cazuri. Cei ce mor din cauza deshidratării îşi pierd, de obicei, cunoştinţa şi se pot confrunta cu episoade de delir sau cu modificări ale valorii sodiului din organism. „Mi-ai spune dacă ai mai avea intenţii de sinucidere, nu-i aşa, Emma?", mă întreabă terapeuta la fiecare şedinţă. Îi zâmbesc şi îi spun că da. Mint. Niciodată nu i-aş spune asta. Ar încerca să mă oprească.

— Emma? Emma, mă asculţi?

O surprind pe mama cum se uită la mine.

— Scuze. Ce-ai spus?

— Spuneam că mă întâlnesc cu Sheila la unsprezece să bem cafeaua împreună. Eşti OK dacă rămâi singură?

— Am crezut că trebuia să vină aici.

— Da, păi, trebuia, zice ea, zâmbind stânjenită. Dar a spus că azi are chef de Cake Shack.

— Bine.

Aştept să coboare scările, ca să mă pot strecura în anexă. Mă aşez pe vine şi încep să scotocesc prin coşul de gunoi ca să văd ce-a ascuns tata acolo, îmi şterg de halat mâinile lipicioase de la miere şi sosul de roşii. „Ţi-am spus de atâtea ori, Nora, te rog, clăteşte recipientele înainte să le arunci în coş. Dumnezeule, chiar e atât de greu să-ţi aminteşti asta? Ţi-e atât de greu, Nora? Acum trebuie să fac totul de unul singur?" înşfac Ballinatoom News, mă ridic repede şi încep să-l răsfoiesc. În secţiunea sportivă se vorbeşte despre şansele echipei de a câştiga campionatul anul ăsta. Anul trecut, Sean şi Paul au jucat tot la seniori. Paul a început câteva meciuri din campionat, la insistenţele lui Ciarán O'Brien, o parte din mulţime a început să aplaude când a fost introdus pe teren – asta a susţinut cineva într-o intervenţie telefonică în emisiunea lui Ned O'Dwyer. Dar, când cazul meu a început să ia amploare, tatăl lui Ali a ameninţat că va retrage sponsorizarea din partea Farmaciilor Hennessy dacă cei doi nu vor fi puşi pe tuşă tot restul sezonului. Au pierdut în faţa echipei din Kilgavan în sferturile de finală, mai repede ca niciodată. În acea seară, telefonul de acasă a sunat. Apelantul a închis când am răspuns. A sunat din nou. A închis. Am stat aşa în tensiune până la ora unu noaptea, când mama a răspuns la telefon – am ascultat-o din capătul scărilor.

— Cine e? a întrebat ea, cu tremur în voce.

Chiar şi de la distanţa la care mă aflam am putut să aud huiduielile şi ţipetele de la celălalt capăt al liniei. Ne-am băgat cu toţii în pat. Dar telefonul a sunat din nou. Apoi a început să sune insistent soneria de la uşă şi am auzit hohote de râs când au luat-o la fugă, înainte ca tata să-i poată prinde.

— Sună la poliţie, i-a spus mama, care deja devenise isterică.

Tata i-a spus să se calmeze, că nu putea să sune poliţia doar din cauza farselor unor copii proşti. Şi ne-am prefăcut că ne culcăm la loc.

A doua zi, tata a fost epuizat, dar a mers la serviciu. A spus că a făcut nişte greşeli stupide.

(Vina mea.)

Răsfoiesc ziarul (o poză cu Bernadette şi Sheila la un eveniment de caritate – unde e mama?), în mijlocul paginii e o pată de ulei care face hârtia

transparentă. Mă opresc brusc, am găsit ce căutam. „Cum mulţi dintre cititorii mei loiali ştiu”, scrie Veronica Horan, „scriu de ceva timp despre degradarea sistemului de valori din Irlanda. Răsfăţaţi şi crescuţi cu indulgenţă de părinţii lor în perioada Tigrului Celtic[18], tinerii de azi nu au sentimentul comunităţii sau al datoriei civice. Şi asta se poate vedea cel mai bine în cazul fetelor tinere. Le puteţi vedea sâmbătă seara împiedicându-se pe tocurile lor înalte, cu fuste atât de scurte, încât le puteţi vedea chiloţii. Asta în cazul în care poartă lenjerie intimă. Puteţi să invocaţi toate nonsensurile alea despre egalitatea de drepturi, dar adevărul este că femeile trebuie să fie responsabile şi să-şi poarte de grijă. Dacă vor continua să poarte haine atât de obscene, dacă vor continua să bea atât de mult, încât abia se vor ţine pe picioare, atunci trebuie să suporte consecinţele. «Fata din Ballinatoom» ar trebui să-şi pună câteva întrebări. A forţat-o cineva să bea atât de mult? A forţat-o cineva să ia droguri, aşa cum s-a presupus că s-a întâmplat? Nu. Şi totuşi ea ne spune că de vină sunt patru băieţi tineri. Aceşti tineri susţin în continuare că sunt nevinovaţi, iar eu îi cred. N-am mai întâlnit un astfel de caz. Am văzut cum li s-au distrus vieţile, ce efecte au avut asupra familiilor lor aceste acuzaţii odioase. Mama unuia dintre ei, care a pierdut un fiu în urmă cu mulţi ani, a suferit o cădere nervoasă. I-a spus ceva Fata din Ballinatoom care să-i aducă alinare acestei femei? Nu cred. Mă îndoiesc că îi pasă de consecinţele acţiunilor ei asupra comunităţii, care este distrusă de la rădăcini”.

— Ce e aia?

— Doamne! tresar eu speriată.

E Bryan care s-a strecurat în spatele meu, cu un castron de cereale în mâini. Poartă un maiou gri şi pantaloni vechi de fotbal.

— M-ai speriat.

— Scuze.

Pune castronul pe maşina de spălat şi se întinde să-mi ia ziarul din mână.

— De ce citeşti asta aici? mă întreabă el şi îşi aruncă ochii prin articol.

Când ajunge la ultimele rânduri, îşi strânge buzele de furie atât de tare încât aproape că nu i se mai văd.

Mama revine în bucătărie într-o bluză elegantă şi pantaloni, cu o bentiţă pe cap. Caută prin sertare şi sub o grămadă de reviste vechi şi scrisori nedeschise, până când îşi găseşte cheile de la maşină.

— OK, copii, am plecat…

— Ai citit asta? o confruntă Bryan, ţinând în sus ziarul unsuros şi pătat.

[18] Face referire la perioada de prosperitate a economiei Republicii Irlandei de la mijlocul anilor 1990 până la finalul anilor 2000, pe fondul investiţiilor străine (n.t.).

Aud un pocnet în genunchi când mă ridic şi merg după el, rezemându-mă de cadrul uşii de la anexă.

— Da, recunoaşte mama.

— Şi n-aveai de gând să-mi spui?

— Ce să-ţi spun?

Bryan se holbează la ea.

— Ce-ar fi trebuit să spun? repetă ea. Sunt surprinsă că n-ai auzit de la unul dintre prietenii tăi, oricum, zice ea şi îi smulge ziarul din mâini. O cădere nervoasă. Vai, ce mi-aş fi dorit şi eu să-mi permit o cădere nervoasă. Şi să mă folosesc de amintirea bietului John Junior ca publicul să empatizeze cu mine, de parcă asta ar fi vreo scuză pentru ceva, de parcă…

Toată lumea ştie că Deidre Casey nu şi-a revenit niciodată după ce a murit John Junior. Casa lor a devenit de atunci neprimitoare, cufundată într-o tăcere apăsătoare. Jennifer a stat mai mult cu noi. „E drăguţ să faci parte dintr-o familie *adevărată",* ne spunea ea.

— John Senior trebuie să-şi gătească singur, i-a zis Sheila Heffernan cu dispreţ mamei, acum câţiva ani. Şi asta după o zi grea de muncă la fermă.

— Of, Sheila, i-a zis mama. A pierdut un copil. Nu există pierdere mai mare.

Mă întreb dacă mai simte asta. Poate că îşi doreşte să fi murit şi eu. Ar fi fost o durere mai mică decât să mă privească în fiecare zi, ştiind că vede doar o carapace, că Emmie, adevărata Emmie, nu se va mai întoarce niciodată şi că există o nouă Emma, pe care trebuie să înveţe să o iubească?

Poate că toţi ar prefera să fiu moartă.

Poate că toţi îşi doresc ca Bryan să nu mă fi găsit.

Poate că speră că a treia oară va fi cu noroc.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus, i-o taie furios Bryan, îndepărtându-se de ea şi mergând sus.

— Cu ce te-ar fi ajutat? Jennifer nu vorbeşte cu tine, nu-i aşa? Ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu această familie şi noi nu vrem să avem nimic de-a face cu a ei, aşa că *maturizează-te,* Bryan, îl urmează mama pe hol, stând la baza scărilor şi ţipând la el. Unde îţi este loialitatea? Aici discutăm despre *sora* ta…

Bryan trânteşte uşa dormitorului.

Se întoarce fără tragere de inimă în bucătărie, toată transpirată.

— Ah, nu *te* uita aşa la mine, pentru numele lui Dumnezeu! *Te* apăram, nu? Nimic din toate astea, nici măcar… zice ea, oprindu-se exact la timp.

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu erai tu.

Mă simt ca atunci când eram mică şi m-am pierdut de mama într-un magazin foarte aglomerat. M-am uitat în sus, la doamna de lângă mine,

îmbrăţişându-i genunchii, dar apoi mi-am dat seama că nu era mama şi mi s-a pus un nod în gât. Totul în jur s-a oprit, toţi treceau pe lângă mine cu încetinitorul de parcă mergeau prin apă, iar în acel moment am crezut că n-o s-o mai găsesc pe mama, că n-o s-o mai văd vreodată.

*

— Emma. *Emma.* Trezeşte-te.

Simt o mână pe umăr, care mă trezeşte din vis. Deschid un ochi, îl văd pe Bryan şi clipesc, acea nuanţă de gri a reveriei prinde forme, culori. Amintiri pe care vreau să le uit. Întorc privirea.

Îmi doresc să fi fost moartă. Gândul ăsta îmi oferă alinare.

— De ce dormi? E abia ora trei după-amiaza.

— Eram obosită. Mama a plecat să se întâlnească cu Sheila, fără să pună lacătul la dulapul cu medicamente. Am luat un somnifer, numărând câte au rămas. Douăzeci şi şase de pastile mici şi albe. Probabil era un recipient abia început.

Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece, şaisprezece, şaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece, douăzeci, douăzeci şi unu, douăzeci şi doi, douăzeci şi trei, douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase. Mă uit la toate cum stau în palma mea.

(Sunt moartă.

Va fi o înmormântare.

Oamenii vin. Plâng.

Le va părea rău.

Îmi vor fi iertate păcatele?)

Dar nu m-a lăsat inima să-l pun pe Bryan din nou în situaţia asta.

Mama mi-a spus mai târziu că el m-a găsit la a doua mea tentativă. A ţipat când m-a văzut. A sunat la ambulanţă. Mi-a băgat degetele pe gât ca să mă facă să vomit. A crezut că sunt moartă. Şi tot el a fost singurul pe care l-am văzut lângă mine când m-am trezit. „Te rog, Emmie", mi-a spus el. „Te rog să nu mai faci asta. Promite-mi".

I-am promis. (Dar n-am vrut să mă opresc. Nu vreau să mă opresc din a încerca.)

(Vreau să termin cu toate astea. Vreau ca totul să se termine.)

— Bine, zice el acum.

Aud cum scaunul meu de birou se roteşte pe podea, îi simt genunchii în spate, când se aşază lângă mine pe pat.

— Şi, ai vreun plan pentru azi?

Am ochii întredeschişi, îmi amintesc de pozele alea. (Bryan a văzut pozele.) Carnea roz. Picioare depărtate. Târfă, curvă, paraşută.

— Sau diseară? insistă el. Mi-ar plăcea să merg la cinema. Vrei să mergi?

— Nu, spun eu. N-am chef.

— Dar ce zici dacă mergem la Centrul de artă? zice el, deși detestă teatrul. Ți-ar plăcea, nu-i așa?

Face o pauză ca să-și verifice telefonul din nou.

— Mole? Molly?

— Se pronunță Moll.

— Ce zici, mergem? Ți-a plăcut piesa cealaltă, nu?

Anul trecut, am văzut *Juno and the Paycock,* produsă de Toom Player. Am ajuns la centru cu zece minute înainte de spectacol, Bryan s-a albit la față când și-a dat seama că scenaristul era Sean O'Casey și mi-a aruncat o privire ca să vadă dacă am observat și eu asta. Atunci credeam în continuare că totul avea să se termine.

— Rahat, a spus Bryan când i-a sunat telefonul, pe al cărui ecran a apărut o poză cu Jen. Trebuie să răspund.

S-a îndepărtat. Un șuvoi de oameni m-a împins din spate.

— Scuze, am spus când am dat peste cineva.

Apoi mi-am dat seama că era Danny, taximetristul, cu o mână după gâtul unei fete care se vedea că avea urme de bronz fals pe coate. Nu s-a întors, era prea ocupat să se certe cu vânzătoarea de bilete. S-a înfuriat când i s-a spus că nu mai erau locuri.

— Am două bilete în plus, le-am spus eu.

Trebuiau să vină și ai noștri, dar s-au răzgândit în ultimul minut. Așa că am mers doar cu Bryan, fără să menționăm ceva despre ochii roșii și umflați ai mamei sau despre chipul împietrit al tatei. Danny, taximetristul, s-a întors profund dezgustat când m-a văzut.

A întrebat-o din nou pe tipa de la casa de bilete:

— Ești sigură că nu mai sunt bilete? Deloc?

Ea s-a uitat la el, apoi la mine, apoi din nou la el.

— N-ai auzit-o pe fata din spatele tău? Are două bilete disponibile.

— Ba da, a zis el. Dar nu sunt atât de disperat.

Între timp s-a întors și Bryan.

— Bryan, omul meu, a sărit pe el Danny de cum l-a văzut, înghiontindu-l ușor în umăr. Care e treaba cu biletele de rezervă?

Bryan i le-a dat, fără să accepte banii pentru ele.

— Neah, sunt plătite de părinți, nu-ți face griji.

Danny i-a promis o cursă gratis până acasă data viitoare când va ieși în oraș. Am intrat în sala întunecată de teatru și nimeni nu s-a întors să se uite la mine, cei mai mulți oameni din public erau de vârsta mamei și tatei și probabil că nu au văzut pagina Emma Ușuratica. (Nu au văzut-o, bărbatul

acela nu se uită la tine, nu se uită, nu se uită, nu se uită. Nu ţi-a văzut sânii şi nu s-a gândit că sunt prea mici. Carne roz şi picioare depărtate. Nu a comentat că măcar ai un cur mişto. Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te.)

— Eşti în regulă, Emmie? m-a întrebat Bryan când ne-am aşezat.

— Sunt OK, i-am răspuns eu automat.

Danny şi partenera lui au stat exact în faţa noastră, unde ar fi trebuit să stea părinţii mei. S-a aplecat să-i şoptească ceva. Ea a râs înfundat, întorcând uşor capul ca să se uite spre mine. (Am crezut că Danny mi-e prieten.)

Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă. Luminile s-au stins, iar noi ne-am ridicat pentru imnul naţional. *Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă.* Cortinele s-au ridicat şi actorii au apărut pe scenă. *Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă.* În pauza dintre acte am băut ceai şi am cumpărat bilete pentru tombolă. Au spus că era pentru o cauză nobilă. *Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă.* În maşină, în drum spre casă, Bryan m-a întrebat ce părere am avut despre piesă, dacă mi-a plăcut, dacă am fost încântată să ies. Şi mi-am dat seama că el nici măcar nu observase.

— Nu prea am chef de teatru în seara asta, îi spun eu acum, încă ghemuită într-o parte, cu faţa la perete.

Se întinde să-mi pună mâna pe umăr şi simt cum mi se pune un nod în gât, mi-e tot mai greu să respir. E doar Bryan, îmi spun, dar nu pot, nu *pot,* şi trebuie să-l îndepărtez de mine.

— Toată lumea se uită mereu la mine, mă trezesc eu că-i şoptesc.

— Mereu s-a uitat lumea la tine. Îţi aminteşti când eram copii? Mama nu putea să ne ducă în parc să hrănim raţele fără să o oprească douăzeci de oameni şi să-i spună că ar trebui să fii fotomodel.

Îmi plăcea înainte. Îi încurajam.

(Poate că eu mi-am căutat-o.)

— Nu merg, Bryan. Las-o moartă.

Închid ochii şi încep să număr în gând. Abia ajung la cinci şi aud uşa închizându-se uşor după el.

— Unde e tata? o întreabă Bryan pe mama la cină. N-ar fi trebuit să ajungă acasă până acum?

— A mers la pub să bea ceva.

„Cu cine?", aş vrea să o întreb. Cu cine mai iese el să bea de când Ciarán O'Brien i-a declarat război? (Vina mea.)

— Poate mergi să bei ceva cu el, spune ea. Sunt sigură că i-ar plăcea.

— Nu, mulţumesc, zice Bryan.

Îmi zâmbește. Și brusc îi văd doar dinții. „Ca să te pot mânca mai bine, draga mea”. Și simt cum mi se pune un nod în gât. Trebuie să respir normal. Cu Bryan sunt în siguranță. Bryan e bun. Bryan nu m-ar răni niciodată.

— Ești sigur? îl întreabă ea, iar Bryan încuviințează din cap.

Oare vrea să iasă să bea ceva?

Număr lucrurile pe care le-ar fi făcut dacă nu aș fi declanșat eu totul.

1. Ar ieși cu Jen.

2. Și-ar aminti cum arată un zâmbet sincer.

3. S-ar simți bine.

4. Ar fi normal.

Ar putea fi fericit. Cu toții ar putea fi fericiți.

— OK, atunci. Mergeți amândoi la televizor, cât strâng eu de aici, spune mama, întinzându-se după paharul ei.

Bryan ridică o sprânceană, dar eu scutur din cap. E amuzant cât de repede ne-am acomodat cu această viață nouă, cu această mamă nouă.

— La ce vrei să te uiți? mă întreabă Bryan în timp ce se aruncă pe canapea și desface punga de Doritos pe care a luat-o din bucătărie.

Îmi întinde punga, în timp ce mă așez lângă el, strângându-mi picioarele sub mine. Dau din cap că nu vreau.

Butonează telecomanda. Mama și tata au cedat, în cele din urmă, și au luat o antenă-satelit, după toți anii în care au spus că „va fi doar o distragere, e nesănătoasă pentru creșterea adolescenților. Ar trebui să ieșiți afară cu prietenii voștri, să luați aer proaspăt”.

— La ce vrei să te uiți?

Nu răspund, iar tăcerea devine și mai apăsătoare, creând o prăpastie între noi.

— Emma, spune el iar. Emmie, încerc, OK? Nu poți să te străduiești și tu?

Dar eu nu vreau ca el să se mai străduiască. Nu vreau să fie nevoit *să se străduiască* tot timpul.

Se întinde ca să mă ia de mână. Sunetul respirațiilor noastre umple camera. Respirația lui, apoi a mea, respirația lui, apoi a mea, un beat sincronizat.

— Emma?

Vrea să audă că sunt OK. Are nevoie să știe că nu voi face nimic stupid.

— Merg la culcare.

— Dar ai dormit aproape toată ziua… protestează el, în timp ce eu ies din cameră.

Mama închide frigiderul când eu intru în bucătărie.

— Ah, ești doar tu.

Îşi duce mâna la inimă, răsuflând uşurată, şi deschide uşa frigiderului din nou, scurgând în pahar ce-a mai rămas în sticla de vin.

— Vreau să-mi iau somniferul.

Încuviinţează din cap. Nu spune „Dar e prea devreme" sau „De ce vrei să mergi la somn aşa devreme?" sau „Vrei să vorbeşti despre ceva, Emma?". Ia cheia mică de la lănţişorul pe care îl la gât, se ridică pe vârfuri ca să ajungă la dulapul în care înainte erau doar remedii naturiste şi plasturi, vitamine expirate şi sirop de tuse, dar care acum arată ca o minifarmacie, cu nenumărate recipiente goale, cu „Farmaciile Hennessy" inscripţionate pe ele.

— Ce…? spune ea când găseşte dulapul deschis.

Mă priveşte cu coada ochiului ca să vadă dacă am observat, iar eu mă prefac că nu înţeleg ce vrea. Scoate sticluţa galbenă şi simt că mă relaxez doar când o văd. Le numără.

— Credeam că sunt douăzeci şi şase.

— Nu ştiu, zic eu, smulgându-i pastila.

— Limba?

I-o arăt cu plăcere.

Duminică

— 'Neaţa, zic eu când intru în bucătărie, iar Bryan se uită sugestiv la telefon. Sau ar trebui să spun bună ziua?

Mă forţez să-i zâmbesc. Contează foarte mult pentru el asta, faptul că mă poate face să zâmbesc. Mă întreb dacă ştie că mă prefac. Mă întreb dacă preferă asta.

— E o dimineaţă plăcută, spune el.

Ploaia s-a oprit şi întreaga cameră e scăldată de razele soarelui, dar e prea luminoasă. Iese la iveală toată mizeria, se văd petele de pe geamuri, mucegaiul de pe blat, firimiturile din spaţiile dintre plăcile de gresie. Precious linge podeaua. Când i-au dat mâncare ultima oară?

Bryan e aşezat la masă, poartă aceleaşi haine de ieri, pantaloni de trening şi un tricou vechi al echipei din Ballinatoom, dându-şi şuviţele creţe din ochi, în timp ce mănâncă un sandvici şi se uită la ziarele de duminică împrăştiate pe masă. Ar trebui să se bărbierească.

— Bleah!

Scoate din gură o bucată mică de folie alimentară pe care a mestecat-o din greşeală şi dă la o parte şi restul ambalajului înainte de a lua o altă înghiţitură.

— Ţi-am luat şi ţie unul, spune el după ce înghite. E pe blat. E vegetarian, doar ouă şi ciuperci într-o chiflă integrală.

Îmi amintesc de zilele în care îmi păsa de sănătatea mea.

— Le-am spus să spună în el Ballymaloe Relish, în loc de ketchup. Îţi place, nu-i aşa? E mai bun pentru tine decât ketchupul. Nu-i aşa, Emmie?

Nu-mi mai spune „Emmie", asta aş vrea să-i zic. Eu sunt „Fata din Ballinatoom". Sunt *fata aceea.*

— Mersi.

Iau rola cu folia alimentară şi o îndrept spre el. Îşi împinge scaunul în spate şi merge în zona chiuvetei, scoate o cheie din buzunar şi deschide dulapul cu medicamente.

— Poftim.

Îmi întinde pastilele, ia un pahar din uscătorul de vase şi îl umple cu apă. Mă priveşte cum înghit.

— Îmi arăţi?

Văd cum se relaxează când îi arăt limba. Crede că fiecare pastilă pe care o iau va risipi ceaţa care mă îndepărtează de el. O vrea pe Emmie. O vrea înapoi pe sora lui, nu o impostoare.

— Hei, ai văzut asta? mă întreabă, arătându-mi o revistă. Karen Hennessy e pe coperta revistei *Sunday Life.*

— Mereu face asta în această perioadă, îi spun.

Karen poartă nişte bikini aurii şi o perucă lungă până la talie care îi acoperă sânii goi şi stă pe un cal imens. I se spune „Noua Lady Godiva[19]". Ali o să intre în pământ de ruşine.

„Vai, slavă Domnului că sunteţi aici", ne-a spus Karen, anul trecut când ne-a deschis uşa şi ne-a văzut în faţa terasei pe mine, pe Jamie şi pe Maggie. „E într-o stare teribilă. Nu ştiu ce mă fac cu ea". Ali ne scrisese în dimineaţa aia, ne implora să mergem şi să o salvăm cât de repede posibil când pozele cu mama ei, o versiune topless a Mariei Antoaneta, au început să curgă pe Instagram. Jamie şi Maggie au intrat înaintea mea, în timp ce Karen mi-a pus o mână pe umăr, ca să mă oprească. „Ce părere ai despre poze?", m-a întrebat ea. Şi-a scos iPhone-ul şi a trecut prin galeria de fotografii. Corpul ei era perfect. Nu mi-ar fi atât de frică să îmbătrânesc dacă aş şti că aş arăta aşa. „Sunt ireale", i-am spus. Ne-am uitat una la cealaltă. Şi ea a simţit la fel?

[19] Nobilă anglo-saxonă care a trăit în secolul al XI-lea şi care, conform legendei, s-a plimbat goală pe un cal pe străzile din Coventry cu scopul de a obţine o scădere a taxelor pe care trebuia să le plătească soţul ei (n.t.).

Oare s-a gândit că Ali a fost schimbată la naştere şi că, de fapt, *eu* ar fi trebuit să fiu fata ei? Eu ar fi trebui să trăiesc cu ea acolo, să împărţim haine şi machiaje şi să nu fiu nevoită să aud vreodată „E prea scump" şi „Ştii cât de mult costă?"

Acela a fost ultimul weekend înainte ca totul să se schimbe.

Citesc un pic din interviul de azi. Au întrebat-o despre „Cazul Ballinatoom". „E sfâşietor", a spus Karen. „Fiica mea e foarte apropiată de fata implicată, deci nu pot spune prea multe. Am încercat să le ofer libertate ei şi bietei sale familii. Nu vreau să o sufoc, ştii?"

Dau la o parte revista.

— Nu-ţi vrei sandviciul de dimineaţă?

— Nu mi-e foame.

Bryan se aşază lângă mine. Mă uit în farfuria lui cum zeama de la carnea aceea în sânge şi sucul de roşii se unesc. Înainte, m-aş fi plâns de mirosul cărnii de porc în sânge – „Eşti, gen, dezgustător, Bryan" –, dar acum nu mai am energie.

— Ei unde sunt? îl întreb.

— La biserică, răspunde el, în timp ce ia o gură de lapte şi întoarce pagina revistei. Ar trebui să ajungă acasă curând.

Ei nu mă mai întreabă dacă merg la biserică.

— La ce oră pleci spre universitate?

În curând, sper. Cel puţin, părinţii mei mă lasă singură acum, tăcerea se scurge ca apa printre noi, acoperindu-ne gurile şi urechile, înăbuşind zgomotul de afară.

— Cred că am să mai stau pe aici un pic.

Îmi vine să îi spun să se întoarcă la Limerick, să evadeze de aici şi să nu se mai întoarcă niciodată. Nu e nevoie ca şi el să se cufunde în tăcerea asta apăsătoare.

Uşa din faţă se trânteşte brusc, iar eu sar, inima începe să îmi bată şi mai repede.

— Dumnezeule, Nora, spune tata imediat ce închide uşa. Vrei să te calmezi?

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui să mă calmez, Denis. Să nu *îndrăzneşti.*

— Ei bine, ce-ar trebui să fac? Ba nu, spune-mi tu exact ce crezi că ar trebui să fac în situaţia asta?

— E fiică-ia şi aş vrea să fii şi tu dracului bărbat odată şi…

— Hei! strigă Bryan la ei. Eu şi Emma suntem aici, să ştiţi.

Fiică-*ta*. Nu, fiica *ta. Fiica ta.* Nimeni nu vrea să mă recunoască. Înţeleg. Nici eu nu m-aş recunoaşte. M-aş da primei persoane care m-ar vrea. (Nimeni nu m-ar vrea acum.)

Brusc, pe hol se face liniște, de parcă ei au uitat că eu și Bryan suntem în casă.

— Venim într-un minut, dragule, strigă mama. Doar discutăm despre ceva.

Și continuă să se certe în șoaptă. Apoi auzim cum se deschide ușa din față, o voce răgușită „Nu, Denis, întoarce-te, nu am vrut, sunt…", apoi cum ușa e trântită. Afară, motorul mașinii e pornit, cauciucurile scârțâie, în timp ce mașina e băgată în marșarier. Se aude o bufnitură pe covorul din hol, un sunet atât de mic, încât ar putea fi ignorat. (Mai ușor de ignorat.) Trec câteva momente. Apoi se aud pași mici pe scări. Nu e amuzant cum putem deosebi membrii familiei în funcție de zgomotul pașilor lor pe scări? Ai lui Bryan sunt lenți dimineața, mai sprinteni după-amiază, urcă două scări de odată. Ai tatei sunt mai lenți, face fiecare pas cu grijă. Ai mamei obișnuiau să fie rapizi și ușori. Voioși, presupun. Obișnuiau să sune voioși.

O oră mai târziu. Două ore. Cinci ore. Și tata încă nu s-a întors acasă.

Mă ascund în camera mea, așteptând să se facă ora pentru a-mi lua somniferul. Mă uit la filme pe Netflix, din ce în ce mai dure, un pumn în față, un cuțit în gât, sânge și sânge și sânge. Dar nu e suficient. Încep să mă uit la porno. Acum mă uit la canale noi. Mă uit la filmări care sunt catalogate cu „repulsie" și „fără consimțământ". (Nici ei nu folosesc acel cuvânt.) Caut indicii. Asta mi s-a întâmplat și mie? Așa am arătat? (Carne roz. Picioare depărtate.)

Vreau să le văd și pe fetele astea plângând.

Pot face asta ore întregi. Mă agăț de clipurile astea, mă țin cu picioarele pe pământ și mă asigur că nu mă pierd în larg. (Aș vrea să mă pierd. Mi-aș dori să mă tai în atât de multe bucăți, încât să nu mai rămână nimic din mine.)

I-am promis lui Bryan că voi încerca. (Nu vreau să încerc.)

Citesc revistele pe care Beth le-a trimis în ultimul ei pachet, *Grazia, Vogue* și *Elle,* alături de sărurile de baie de la Lush, împachetate în hârtie cu imprimeu floral de la Liberty, șase pungi cu Percy Pigs și caramele sărate de la Marks & Spencer, o cutie cu ceai proaspăt din Darjeeling de la Fortnum & Mason, două tușuri de ochi BADgal de la Benefit și o cremă de la Elizabeth Arden, Eight Hour. „Pentru draga mea nepoată!", mi-a scris ea pe una dintre felicitările din papir pe care le cumpără din State, în călătoriile ei de afaceri. „Sper să te înveselească! Cu multă dragoste, Beth XXXXXX". Nu pare a fi scrisul ei de mână. Probabil că i-a dat un card asistentei ei personale și i-a spus să meargă să cumpere ceva ce i-ar plăcea „unei fete normale de nouăsprezece ani".

Încerc să-mi amintesc cum e să fii normal.

Dau cu grijă fiecare pagină.

Vreau să memorez aceste imagini noi, să uit de fotografiile alea, de comentariile alea, dar…

Carnea roz e a mea.

Picioarele depărtate sunt ale mele.

Sunt un lucru care trebuie folosit.

Cobor scările cât de uşor pot. Nu vreau să atrag atenţia. Vor vrea să discute cu mine şi nu mai există cuvinte, există un singur cuvânt, *acel cuvânt,* iar eu nu îl pot spune cu voce tare. Umplu un pahar cu apă ca să-mi potolesc setea. Trag de mânerul dulapului cu medicamente, dar e închis. Strâng pumnii şi încerc să respir adânc, cum mi-a arătat terapeuta, dar ceva pulsează în mine. E o gură care îmi cască în stomac, cu dinţi ascuţiţi şi are nevoie, are nevoie, are nevoie, are nevoie. Trebuie să o fac să se oprească.

Inspiră. *Unu. Doi. Trei. Expiră.*

În tăcere, pot auzi ecoul uşor al muzicii, care se strecoară pe sub uşa camerei în care se află televizorul. Mă relaxez ca să ascult.

„Mă împlineşti…"

Vocea afonă a mamei se aude peste cântecul acela vechi pe care ea şi tata îl iubeau mult. Obişnuiau să râdă de câte ori era dat la radio, dansau în bucătărie, în timp ce eu şi Bryan mormăiam ruşinaţi.

„Nimeni nu mai valsează", le ziceam eu. „Sunteţi atât de penibili".

„Aşteaptă şi-o să vezi", îmi zicea mama. „Într-o zi vei avea cu soţul un cântec special, iar copiii tăi vor spune şi ei că e *penibil".*

Am crezut-o.

Acum nu voi mai avea copii. Nu le voi permite să crească înăuntrul meu, unde i-aş putea infecta. Nu i-aş lăsa să crească într-o lume în care li s-ar putea întâmpla lucruri rele, lucruri atât de rele, iar eu n-aş putea să-i protejez.

Tata obişnuia să mă prindă de mâini, să mă ridice în picioare şi să mă învârtă, spunându-mi că „Annie's Song" a fost cântecul pe care au dansat la nunta lor. „Mama ta a fost cea mai frumoasă fată din Ballinatoom". Apoi îi trimitea un sărut în aer.

„A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea", spunea el mereu.

Privesc pe fereastră, dar în parcare e doar maşina mamei.

Mă duc pe hol. Vocea mamei e răguşită. Se opreşte des din cântat ca să sughiţă.

„Lasă-mă să mor în braţele tale…"

Întoarce capul când deschid uşa, speranţa din ochii ei moare când mă vede. E ghemuită pe canapea, masa de cafea e trasă lângă ea, un pahar de vin e pus cu grijă pe margine. Fără suport.

„Emma!”, a strigat ea la mine când am pus pe masa de lemn un pahar cu limonada făcută de ea. „Un suport, te rog. Masa a fost scumpă şi nu vreau pete pe ea”. Ali şi Maggie s-au uitat în jos, dar am văzut-o pe Jamie rânjind. „În regulă, mamă, aşa am să fac”, i-am spus eu, luând un suport, prefăcându-mă că nu-mi pasă.

Lângă ea are o cutie veche de tinichea, cu poze, cele mai multe cu o tentă galbenă, tipică anilor 1970 şi 1980, şi are albumul lor de la nuntă deschis, în poală. Înainte îmi plăcea să-l răsfoiesc. Coperta groasă din lemn, cu o formă de inimă decupată în faţă, cu data nunţii lor scrisă curbat sub ea. Dădeam cu grijă fiecare pagină, râzând de frizurile lor şi de hainele cu talie joasă şi cu umerii căptuşiţi. Toţi arătau atât de tineri – stăteau în faţa catedralei şi îi făceau cu mâna fotografului.

Ar trebui să o întreb pe mama de ce plânge, dar nu vreau să ştiu. Mi-e teamă. (Întotdeauna mi-e teamă să ştiu.)

Cântecul se apropie de final, se opreşte o secundă, apoi începe din nou. „Mă împlineşti…”

— Uită-te la asta, îmi spune mama.

Dar nu vreau să mă apropii. Nu vreau să fiu aproape de ea. Ţine în sus albumul, dă la o parte o folie transparentă de protecţie şi îmi arată o fotografie lipită pe o pagină groasă şi crem din album.

— Uită-te la asta. Vezi? Vezi?

Nu aşteaptă să răspund, doar îşi pune albumul înapoi în poală, dând peste pahar, vărsând vin pe pagini. Le şterge cu marginea halatului ei, spunând „La naiba”, în şoaptă.

— Jimmy Fitzpatrick, ce mai faci, băiete? întreabă ea, uitându-se la o fotografie.

Apoi ridică privirea spre mine.

— A fost omul nostru de încredere, ştii asta? Ştii, Emma?

Bineînţeles că ştiam asta.

— Ce mai om de încredere, pufneşte ea şi dă pagina. Ah, şi aici eşti *tu,* adaugă, ridicând ironic paharul în semn de toast. Dragul meu, scumpul meu părinte Michael. Omul lui Dumnezeu. Omul clerului. Al naibii ticălos.

— Calmează-te, intervin eu, neştiind ce altceva să-i spun.

— Să mă calmez? Calmez? Nu-mi spune tu să *mă calmez.*

— Îmi pare rău, zic eu.

Chiar îmi pare rău.

— Îţi pare rău, fredonează ea. Micuţei Emma îi pare rău. Biata Emma.

Vreau să plec. Ce-o să-mi mai spună? Mai multe cuvinte care nu vor fi vreodată retrase, mai multe fotografii care nu îmi vor da pace.

— Unde crezi că pleci? spune ea, când sunt deja cu mâna pe clanţă.

— Eu doar… am coborât ca să-mi iau somniferul. Dulapul e închis.

— Ah, da. Somniferele tale. Trebuie să le ţinem cu lacăt şi cheie, nu-i aşa? Nu putem să avem încredere că n-o să faci ceva stupid. Din nou.

Nu a vrut să-mi spună asta, îmi zic singură. Nu crede nimic din toate astea.

— Poate că m-am săturat să ţin închis dulapul cu medicamente, te-ai gândit vreodată la asta? Poate că mi-ar plăcea să mă relaxez în casa mea, să nu mai stau cu grijă că cine ştie ce pui la cale în dormitorul tău. C-o să urc şi o să te găsesc într-o baltă de sânge. La toată *nebunia* pe care ai declanşa-o.

— Te rog.

— Eşti egoistă, asta eşti. Nu-ţi pasă dacă o să ne răneşti, pe frate-tu, pe taică-tu, pe mine şi…

— Te rog, mamă, nu…

— Ce mă rogi? Ce, Emma?

Râde. De ce îmi râde în faţă?

Nu ştiu ce să-i răspund.

— Nu ştii ce s-a întâmplat azi la biserică? Sunt surprinsă că n-ai văzut pe Facebook.

Azi n-am intrat. Duminicile sunt cele mai dificile – sunt încărcate pozele de sâmbătă-seara, fetele strălucesc ca nişte trofee, cu fuste scurte şi tocuri înalte, iar eu mă tem atât de tare pentru ele (Nu ştiu ce li se poate întâmpla? Nu ştiu că trebuie să fie atente?) şi sunt atât de invidioasă. (De ce eu? De ce a trebuit să mi se întâmple mie?) Iar Sean, Paul şi Fitzy sunt întotdeauna acolo – zâmbesc şi râd mereu. (Le-am distrus vieţile.) Zâmbesc şi râd, zâmbesc şi râd. (Le-am distrus vieţile.)

— Deci nu ştii despre ce vorbesc? insistă ea, scuturând din cap. Bineînţeles că nu ştii. Trebuie să o protejăm pe micuţa Emma. Trebuie să ne asigurăm că micuţa Emma e OK, nu-i aşa? Dar cum rămâne cu *mine?* Cum rămâne cu mine, Emma? Cine se asigură că eu sunt OK?

Nu ştiu ce să-i spun. Spune-mi care îmi sunt replicile, te rog.

— A dat mâna cu ei, îmi explică. Chiar s-a dus la ei şi au dat mâna. Uneori, chiar îmi doresc…

— Despre ce vorbeşti?

— Şi după ce l-am primit de atâtea ori în casă, continuă ea, ignorându-mă. El te-a botezat. El ţi-a făcut prima împărtăşanie. Eu am aranjat florile pentru catedrală. Iar el a mers şi a dat mâna cu ei.

— Cine a dat mâna cu cine, mamă?

— Eşti sigură că vrei să ştii? mă întreabă ea, ţintuindu-mă cu privirea.

Nu ştiu ce vreau.

— Pentru că pot să-ți spun dacă chiar vrei să știi, îmi zice. Ei bine? Vrei? Vrei să știi ce s-a întâmplat azi?

Nu mai știu ce vreau.

— Dar n-ar trebui să-ți spun. Nu vrem s-o supărăm pe Emma, nu-i așa?

Intervine o pauză, ne uităm una la cealaltă. Mă privește cu ochi mici.

— Păi, cred c-ar trebui să știi.

Apucă pagina groasă de carton din album și începe s-o rupă.

— Nu! strig eu.

Dar mă ignoră și smulge pagina aceea de album, rupând și cotorul albumului și desprinzând și celelalte pagini, și o aruncă în mine. Marginea ei ascuțită mă lovește drept în frunte.

— Uită-te bine la ea. Omul ăla, omul ăla a ținut un discurs la nunta noastră, a vorbit despre dragoste, blândețe și bunătate…

— Te rog…

— Și știi ce-a făcut azi? Știi?

— Te rog, oprește-te…

— Azi la slujbă a vorbit despre cât de important este să nu-i judecăm pe ceilalți și să le acordăm prezumția de nevinovăție până la proba contrarie. N-a zis niciun nume. Ah, doar n-ar fi făcut asta, nu? Dar toată lumea a știut la cine se referea, iar eu și tatăl tău am stat acolo ca proștii în primul rând, asta după ce am dat cincizeci de euro pentru cutia milei.

Toți sunt nevinovați până la proba contrarie. Dar nu și eu. Sunt o mincinoasă din start și trebuie să demonstrez că spun adevărul.

— De parcă ne mai permitem să dăm așa cincizeci de euro, când nu știm dacă taică-tu o să fie concediat…

— Poftim? o întrerup, simțind cum mi se pune un nod în gât și nu mai pot respira.

Tata o să-și piardă slujba? (Vina mea.)

— Și toată lumea se holba la noi și șușotea…

— Te rog, mama…

— Și am trecut pe lângă Ciarán O'Brien, ca să-mi iau împărtășania, iar el mi-a făcut cu ochiul, chiar mi-a făcut cu ochiul…

— Nu vreau să…

— Și apoi, ah, stai așa, păstrez ce-i mai bun pentru sfârșit, domnișoară. Doar așteaptă s-auzi asta. Apoi părintele Michael a așteptat la ușa bisericii până când Sean Casey și Paul O'Brien…

(Ce căuta Paul O'Brien la biserică?)

— …au ieșit și a dat mâna cu ei, spunându-le că îi pare rău.

Părintele Michael a fost monseniorul din Ballinatoom timp de douăzeci de ani. El m-a botezat, el mi-a ascultat spovedaniile, lui i-am înșirat certurile

pe care le-am avut cu Bryan, lui i-am spus am găsit o bancnotă de cinci euro, după canapeaua din sufragerie, despre care nu le-am spus alor mei. El mi-a ascultat prima spovedanie şi mi-a dat prima împărtăşanie. Venea la noi acasă şi lua cina, spunându-mi cât de drăguţă eram. Odată, după ce a terminat de mâncat şi mi-a dat farfuria, mi-a zâmbit şi mi-a spus că, într-o zi, voi fi soţia unui bărbat norocos.

Dar acum nu mă crede. Nimeni nu mă crede.

— E destul de evident de partea cui a ales să fie, zice mama. Şi nu e de partea ta.

A ta. Nu a noastră.

Încerc să mă gândesc la ce mi-a zis terapeuta. Nu vei muri, Emma, e doar un atac de panică. Când inspiri, gândeşte-te la toţi cei care te iubesc, *târfă, mincinoasă,* iar când expiri, gândeşte-te că scapi de frică, *curvă.* Apoi de la capăt. Iubire, *căţea,* frică. *Paraşută.*

Încerc să-mi amintesc, dar nu-mi vin în minte decât cuvântul ăla, fotografiile şi comentarii alea (Are sânii mici, nu-i aşa?) şi nu pot să mă gândesc la altceva.

Târfă, mincinoasă, curvă, căţea, paraşută.

Mă întorc. Trebuie să ies din cameră. Trebuie să merg sus, să-mi trag pătura peste cap şi să mă scufund în întuneric, ca şi cum aş plonja în apă şi aş fi în cădere liberă.

Dar nu pot. Simt ruşine până în măduva oaselor, ruşinea asta mă trage în jos şi nu mă lasă să merg. Mi-l imaginez pe părintele Michael cum dă mâna cu ei şi nu ştiu dacă pot trece peste asta. Vreau ca totul să se oprească. Vreau să nu mai fie publicate articole de opinie despre cazul meu, vreau să nu mai primesc telefoane la ora trei noaptea, vreau să nu mai văd pe Twitter hashtagul #OcredpeFatadinBallinatoom.

Toţi acei străini care cred că eu sunt o victimă, că n-am nicio vină. (Şi nu sunt singurii.)

Mă uit la venele mele. (Vreau să sângereze.) Îmi imaginez cum se scurge viaţa din mine, cum corpul nu mai are vlagă şi totul se termină.

Mama suspină adânc.

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, repetă ea, implorându-mă să-i vorbesc. Te rog, nu-i spune lui taică-tu, te rog, Emma, n-am vrut să-ţi spun nimic din toate astea, jur.

Ba a vrut. Vrea să mă rănească pe atât de mult pe cât o face.

— Te rog, Emma? Promite-mi. O să mă omoare. Ei bine, nu ştiu ce-o să-mi facă.

O să divorţeze, cred eu. O să-şi facă bagajele şi o să plece din casa asta, fără să se uite în urmă. Şi o să fie fericit pentru că o să aibă, în sfârşit, o scuză să evadeze. O să te lase singură cu mine.

— Nu mai rezist, spune ea. Pur şi simplu, nu mai rezist, nu mai pot, Emma, nu mai rezist, nu mai pot.

Se bâlbâie în timp ce mă uit fix la o fotografie de pe perete. Suntem noi patru, e făcută înainte ca Bryan să termine liceul. Părem fericiţi.

Îmi vine să o smulg de pe perete şi să o rup.

Mama plânge înăbuşit, apoi mai tare, după care scânceşte uşor.

Aud zgomote, ceva greu loveşte podeaua, apoi mama începe să-şi revină, nu mai suspină îndurerată, ci oftează profund. Aştept până o aud cum sforăie, apoi mă întorc să mă uit la ea. E întinsă pe canapea, cu gura întredeschisă, i s-a format o guşă mică din poziţia în care stă. Paharul i-a căzut pe piept, în timp ce vinul i-a pătat rochia. Mă aplec şi strâng toate paginile cu fotografii din album şi ascund după canapea paharul cu vin, ca să nu-l vadă tata când se întoarce. Scot o poză veche din album. Tata are în mână o halbă de bere Murphy's, cealaltă mână e în ghips, din cauza unui os rupt în timpul unui meci organizat de GAA. Mama poartă o rochie largă, are un colier lung cu perle şi ţine spre cameră un paharul cu suc de portocale. Sunt atât de tineri.

Iau de pe canapea pătura cu imprimeu şi o scutur. O învelesc pe mama până la bărbie, iar ea se ghemuieşte ca un copil. Plec cu greu de lângă ea.

— Ce faci? îl întreb pe Bryan când ies pe hol.

Îl surprind pe Bryan cum închide uşa camerei mele, cu un laptop sub braţ.

— Ce făceai în camera mea?

— Nimic.

— N-ai voie să intri cât nu-s acolo. Am nevoie de intimitate.

Nu mai am încuietoare la uşă, a scos-o după ultima… după ultima tentativă.

— Ăla e cumva al meu? îl întreb, arătând spre laptop.

— Scuze, zice în timp ce maxilarul i se încordează. A trebuit să… încearcă el să explice, dar se opreşte. Ei bine, am fost nevoit, nu erai acolo.

— Ăla e al meu? repet.

— Da, zice el pe un ton ascuţit, apoi tuşeşte ca să-şi dreagă glasul. Şi, mda, mă întrebam dacă îmi poţi împrumuta puţin laptopul.

Am nevoie de el. Am nevoie de el ca să uit de cearta cu mama şi de celelalte fotografii, de fotografiile şi de comentariile alea şi *nu, nu, nu.* Am nevoie de el.

— Păi, îi zic eu, încercând să fiu calmă, dar simt cum mi se pune un nod în gât din cauza panicii. Nu pot să adorm şi mă gândeam să mă uit…

— Nu! ţipă el, iar eu mă dau în spate. Oricum, nici n-ar trebui să ai acces la el, nu?

— Ce-ai păţit?

— Vreau doar să-mi dai puţin laptopul.

— Dar ai laptopul tău.

— Aha, ştiu. Dar e, ăăă, e, ăăă…

— Ce e?

— Stricat. E stricat, zice el, înghiţind în sec. Şi trebuie să mă documentez pentru un proiect.

— Un proiect?

— Aha.

— Ce fel de proiect?

— Cum adică ce fel de proiect?

— Păi, despre ce e? Pentru ce materie e? Lucrezi în grup sau…

— E doar un proiect, OK? mi-o taie el. Doar un proiect pentru facultate. Punct.

— OK, cedez eu, căci nu-mi place când Bryan se înfurie. Ia-l. Te poţi loga ca vizitator. Nu-ţi dau parola.

Închid uşa de la dormitor, merg la masa de toaletă şi scotocesc în sertarul de sus. Acolo e un maldăr cu jurnale, caiete ieftine cu copertă tare, pe care mama le cumpără pentru mine. Terapeuta spune că ar trebui să ţin un jurnal ca să trec mai uşor peste experienţa asta. Ca o formă de a-mi aminti. Toţi vor să-mi amintesc ce s-a întâmplat. (Dar eu nu vreau să-mi amintesc.)

Am ascuns telefonul sub toate caietele alea. Mama a uitat să mi-l ia. Din nou. Stau pe jos, rezemată de uşă, în caz că Bryan se întoarce.

Am treizeci de e-mailuri noi. Mă uit prin ele (m248sh@hotmail.com, thisbetheverse@gmail.com, youareaslutandeveryonehatesyou@gmail.com). Recunosc doar două nume, pe restul le şterg. Cum de mi-au aflat adresa nouă? Unul e de la Conor.

Emmie.

M-am gândit la tine azi. Te-am văzut coborând din maşină vineri-seară. N-aveam de gând să spun nimic… Nu ştiu de ce îţi zic asta acum. A fost drăguţ să-ţi văd chipul. Mi-e dor de tine. Te pup.

Citesc e-mailul de trei ori, înainte de a mă convinge să-l şterg. Celălalt e-mail e de la Maggie.

Hei, scumpo.

Ascultă, voiam doar să-ți spun să ignori toate porcăriile de pe Facebook, oamenii sunt atât de patetici. E un oraș plictisitor, n-au ce altceva să facă, știi asta, da? Te rog, sună-mă. Chiar vreau să te văd și să mă asigur că ești OK. Și vreau să vorbesc cu tine despre ceva.

Te iubesc. Pupici.

Ies de pe adresa de e-mail și deschid aplicația de Facebook. Am aproape o sută de mesaje noi, dar nu le citesc. Știu că miar încuraja gândurile negre. *Omoară-te. Fugi. Pleacă de aici pentru totdeauna. Toată lumea te urăște. Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă.* Le-am promis alor mei că-mi închid toate conturile, dar nu pot. Aș dispărea. Ca și cum n-aș fi existat niciodată. (Nu asta îmi doresc?) Sunt etichetată în zece fotografii noi.

Mă cuprinde frica de câte ori deschid laptopul sau telefonul.

Știu că n-ar trebui să mă uit. Bineînțeles că n-ar trebui să mă uit. Mi-e teamă să mă uit, dar și să nu mă uit. (Mi-e teamă tot timpul.)

În fiecare poză sunt fete, multe fete, fiecare fotografie cu un grup diferit, toate poartă tricouri albe. Le știu pe majoritatea, într-una le văd pe Sarah Swallows și Julie Clancy, înconjurate de șase sau șapte fete din an cu mine. În alta, e Susan Twomey și câteva prietene de-ale ei – abia mă pot uita la restul, mi se înceţoșează privirea. Pe tricouri sunt scrise cu marker negru #EchipaPaul, #EchipaDylan și #EchipaSean, pe unul sau două scrie #EchipaFitzy. Mă uit la comentarii.

Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă. Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă.

Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă. Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă.

Și tot așa mai departe.

„Și-a căutat-o".

„La ce se aștepta?"

Văd picioare depărtate. Văd came roz, delicată. Rănită. Sfâșiată.

„Vreun tricou cu #EchipaEmma?" a scris cineva, iar Julie Clancy a răspuns, „Târfo, te rog".

Clipesc și o văd pe Jen Casey, cu fața mai palidă decât îmi amintesc, arătând cu degetul spre mesajul de pe tricoul ei, #EchipaSean.

„Mi-ar plăcea să te combini cu Sean", mi-a zis Jennifer. Cred că acum doi ani mi-a spus asta. Ne uitam amândouă la televizor, așteptam să se întoarcă Bryan de la antrenamentul de fotbal. Maică-sa renunțase să-și mai ia medicamentele, fără să spună cuiva. A început să vină la școală în pijamale, să cumpere angro conserve de roșii, a umplut anexa din grădină cu sute de conserve. S-a internat din nou în spital pentru „o pauză", iar mama a insistat

ca Jen să vină să ia cina cu noi de câte ori voia. „Aș face-o, știi că aș face-o, Jen", i-am spus eu. „Dar Ali chiar îl place și n-aș putea să-i fac asta unei prietene". Adevărul e că i-aș fi făcut asta unei prietene, că i-am *făcut* asta unei prietene. Dar nu pentru un tip ca Sean, pentru unul de care niciuna nu era interesată.

Dacă ăsta ar fi fost un film, aș fi început să plâng. Nu asta ar fi reacția normală?

Ochii îmi sunt uscați. Îmi ard.

(Vreau să plâng.)

Însă acum nu simt decât că sunt în cădere liberă, așa cum se întâmplă în vis, când cazi și cazi într-un hău infinit și aștepți să te trezești înainte să ajungi pe fundul prăpastiei și creierul să ți se împrăștie pe asfalt. Dar nu mai reușesc să mă trezesc. Cad și cad, pentru totdeauna și aștept să mă izbesc de fundul prăpastiei.

Luni

Visele îmi sunt apăsătoare. Mă trezesc, simt cum mi se desprind pleoapele pline de secreții și am în minte niște imagini neclare. Totul e la fel, lumea e cu susul în jos, cerneala aceea neagră și groasă se scurge de pe pereți și pătrunde în cutia aceea în care sunt prizonieră, îmi ajunge la glezne, apoi la genunchi, la piept, până îmi trece de cap și nu mai pot respira.

Aici erai. Ești o fetiță cuminte. Îți place asta, nu-i așa? Nu-i așa?

— Emma? Te-ai trezit?

E mama, ușa se deschide un pic, o dâră de lumină pătrunde în cameră. Îmi amintesc ce s-a întâmplat seara trecută, îmi amintesc de chipul ei, îmi amintesc ce mi-a zis. Și simt că parcă strâng în mâini bucăți de sticlă spartă.

Mă întreb dacă ea îl poate sesiza, dacă întunericul are propriul lui miros sau dacă în camera mea miroase la fel ca în fiecare dimineață, a respirație râncedă, lumânări vanilate și vag a parfum. Toată lumea mă întreba mereu ce parfum foloseam. Dar nu spuneam niciodată. Voiam să fiu unică, să ies în evidență. Voiam să fiu diferită.

Acum, tot ce îmi doresc e să fiu cât mai ștearsă.

Respir tot mai încet, scoțând un șuierat când inspir. Oare ea știe că mă prefac că dorm? Se preface că mă crede? Îi e mai ușor așa? Ușa se închide ușor în spatele ei. Mă ghemuiesc sub pătură, cu genunchii la piept, scărpinându-mă pe abdomen. „E important să acorzi atenție sentimentelor tale, Emma", mi-a spus terapeuta, dar nu-mi dau seama ce-mi amintesc, nu

ştiu care sunt amintirile *mele* şi care sunt doar scenarii construite pe baza a ceea ce am citit pe pagina Emma Uşuratica, a ceea ce mi-a zis domnişoara McCarthy, poliţia, Bryan, Ali, Maggie, şi ai mei, a ceea ce susţin ziarele şi apelanţii scandalizaţi din emisiunea lui Ned O'Dwyer. Dacă inventez, de fapt, totul, aşa cum susţine Paul? Veronica Horan a scris despre numărul de cazuri în creştere bazate pe acuzaţii false, atrăgând atenţia asupra faptului că unele femei pretind că şi-au reprimat amintirile despre abuzurile sexuale la care au fost supuse, când, de fapt, totul a fost în imaginaţia lor. Taţi aruncaţi în puşcărie. Mame devastate. Şi mai multe vieţi distruse.

„Intransigenţa memoriei", aşa se numea articolul respectiv. L-am citit de zece ori.

Mă gândesc la cum era mama seara trecută, la vocea ei, undeva la limita dintre suspin şi ţipăt. Mă gândesc la privirea pe care mi-a aruncat-o. Ştiu că astea sunt amintiri reale, sunt amintirile mele. Simt cum disperarea stă în faţa mea, slăbită şi înfometată, abia aşteptând să se năpustească asupra mea.

Cum o să fie procesul? În broşura pe care mi-au dat-o cei de la Centrul de asistenţă pentru victimele violului scria că avea să fie „o experienţă traumatizantă pentru victimă". Ce înseamnă asta? Terapeuta foloseşte cuvântul „traumă" drept o explicaţie pentru toate câte mi se întâmplă.

Nu pot mânca. *„E din cauza traumei".*

Nu pot dormi. *„E din cauza traumei".*

Nu pot respira. „E din cauza traumei".

Ce întrebări o să-mi pună la proces?

„Cât de mult ai băut în acea seară?" „Ai consumat droguri?" „Martorii spun că te-au văzut ducându-l pe Paul O'Brien în dormitor, recunoşti asta?" „Recunoşti că ai acceptat să faci sex cu el?" „Cu câte alte persoane ai făcut sex?" „Ai spune că eşti libertină?"

Mi-i imaginez pe ai mei în sala de judecată, cum tata mă priveşte nepăsător. Vreau să-i sar în braţe ca atunci când eram mică, vreau să mă ducă în braţe şi să mă ţină strâns. Vreau să îl aud spunându-mi „prinţesă", doar o dată. Când mi-a spus aşa ultima oară? Încă un detaliu pe care nu mi-l pot aminti.

Va trebui să merg în Dublin. „Cazurile de viol (nu spune acel cuvânt, nu folosi *acel cuvânt* în cazul meu) şi de abuzuri sexuale sunt judecate la Curtea Centrală de Justiţie", mi-a spus Aidan Heffernan. „Procesul ar putea dura cel puţin două săptămâni".

Dar nu se ştie cât va dura de data asta, ţinând cont de „toate pozele acelea, de atenţia pe care presa a acordat-o acestui caz şi de natura complexă a cazului". „Nu există precedent", va spune reporterul de

televiziune, în spatele căruia vor sări şi se vor maimuţări băieţi în treninguri, făcându-le cu mâna mamelor lor care îi privesc.

Trebuie să fiu puternică şi calculată.

Trebuie să dau un exemplu bun. Trebuie să fiu curajoasă pentru alte victime.

#OcredpeFatadinBallinatoom

Nu vreau să fiu campioana lor. Nu vreau să fiu curajoasă. Nu vreau să fiu o eroină.

Va trebui să mă îmbrac respectabil, să mă asigur că arăt ca o fată cuminte. „Nu ai de gând să porţi aia, nu-i aşa, Emma?" Mă întreb dacă avocatul pe care statul mi-l acordă din oficiu va aduce în discuţie că am încercat să mă sinucid de două ori, când am înghiţit un pumn de pastile sau când mi-am tăiat venele. Şi, dacă da, asta va fi în favoarea mea? (Durerea care pulsează în mine, care imploră să iasă, care are nevoie de ceva ascuţit ca să evadeze din corpul meu. Şiroaie de sânge care se scurg din ce în ce mai repede.) Sau vor spune că am făcut-o pentru că mă simţeam vinovată? Vinovată pentru că am distrus atâtea vieţi. Ce-o să declare prietenii mei în calitate de martori? Era beată, era drogată, ea şi-a căutat-o, ea a vrut-o, ea a vrut-o. Şi am vrut-o, nu-i aşa? Doar eu l-am dus pe Paul în camera aia, am ştiut ce făceam.

Nu-i aşa?

„Şi i-ai sunat pe acuzaţi luni, după două zile, nu-i aşa? Le-ai lăsat mesaje vocale, ai folosit un ton prietenos. De ce ai fi făcut asta dacă ei te-ar fi violat după cum pretinzi?"

Mă văd stând în boxa martorilor şi e la fel ca cea din *Lege şi ordine: Brigada specială,* încerc să zic ceva, dar nu reuşesc să scot niciun sunet.

„Ai mers la medic după aceea, la un anume doctor Fitzpatrick, tatăl unuia dintre băieţii pe care tu îi acuzi. De ce ai fi mers la el dacă fiul său ar fi fost implicat, aşa cum pretinzi, într-un viol în grup?

Fitzy n-a făcut nimic. Dar a văzut. A asistat la ce s-a întâmplat.

Mi-a văzut picioarele depărtate şi apoi carnea roz.

(Ca toţi ceilalţi. Ca toţi.)

„După ce a avut loc acest aşa-zis viol, observ că ţi-ai dat examenele din vară, iar notele tale au fost excelente. Nimic mai jos de 75% şi toate subiectele au fost de nivel avansat. Dacă ai fi îndurat ceva atât de traumatizant cum pretinzi, ai fi fost tu în stare să te concentrezi la studii?"

Holurile şcolii, mulţimea aceea de oameni despărţindu-se precum Marea Roşie, dându-se la o parte din calea mea, umeri lovindu-se de ai mei şi apoi şoapte, şoapte, *târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă.* Printscreenuri ale acelor fotografii, printate şi îndesate în vestiarul meu. Ali, Maggie şi Jamie nu vorbesc cu mine, era la început, poliţia încă nu le ceruse să dea declaraţii în

calitate de martori, nu ştiau ce susţineam, ce *pretindeam.* Nu ştiau încă despre *acel cuvânt,* deci eram doar o târfă. Îmi amintesc cum stăteam singură într-o cabină de toaletă, forţându-mă să-mi mănânc prânzul. Un alt graffiti pe perete. (Despre mine. Întotdeauna e despre mine.)

„Iar viaţa ta socială a continuat ne stingherită, ai putea spune. Te-ai întâlnit la băute cu prietenii tăi, ai mers în cluburi de noapte. Avem declaraţii de la mai mulţi tipi care spun că te-ai culcat cu ei după acel pretins viol. Ba chiar ai mers la o petrecere organizată de Dylan Walsh acasă la el, unul dintre bărbaţii pe care îi acuzi că te-au abuzat. Aşa se comportă o fată care a fost violată în modul acela îngrozitor?"

Ameţesc, genunchii îmi tremură pe podeaua umedă a cabinei de toaletă, cad peste rezervor, cineva loveşte cu pumnul în uşă: „Grăbeşte-te, ce naiba. Cine-i acolo? Ai de gând să te grăbeşti?". Apoi se face linişte după ce deschid uşa şi văd că sunt eu. Îmi văd faţa umflată de plâns în oglinzile din baie. Afară e frig, vântul parcă trece prin mine, simt cum braţele unor bărbaţi fără chip mă cuprind. Ignor telefonul care îmi tot sună în geantă – mi-au devenit din nou prietene, au aflat că s-a întâmplat (acel cuvânt) şi acum mă îmbrăţişează jenate, par că vor să mă asculte acum – „Poţi să vorbeşti cu mine, sunt aici pentru tine, sunt aici pentru tine". Primesc notificări de la mesaje. „Unde eşti, Emma? Unde eşti?" Şi cad din nou în genunchi, asfaltul e rece şi dur. Încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat în noaptea aia. Încerc să-mi fac alte amintiri, ca să le înlocuiesc pe cele care mi-au fost furate. Vreau ca de data asta să fie alegerea mea, decizia mea.

Ar putea dura încă doi ani până să se ajungă la proces. Doi ani. Şapte sute treizeci de zile. Oare aşa voi fi în continuare? Vise care îmi lasă un gust amar, de parcă aş mânca lămâi. Dezamăgirea în momentul în care mă trezesc şi văd că sunt în viaţă, că încă îmi bate inima, că încă respir. Şapte sute treizeci de zile în care tata se grăbeşte să iasă pe uşă după ce-şi termină micul dejun înainte ca eu să mă trezesc, pentru a nu fi nevoit să se uite la mine. Şapte sute treizeci de zile în care la cină primesc doar mâncare vegetariană de la Linda McCartney de încălzit la microunde, în care tata se uită neîncrezător la mâncarea de pe masă, muşcându-şi buzele ca să nu o întrebe pe mama ce naiba e aia. Şapte sute treizeci de zile în care tata se va uita pe fereastră la grădina de legume lăsată în paragină, năpădită de buruieni, apoi îmi va arunca o privire, atât de repede încât abia va fi observat. Dar întotdeauna îl voi surprinde (pentru că sper că se va uita la mine ca înainte când îmi spunea: „Eşti prinţesa mea".). Ochii lui negri, în care se vede o licărire pentru o secundă, în care pot citi clar cum mă învinovăţeşte. „E vina ta, ce-ai căutat acolo? Cu ce erai îmbrăcată? Spun că te-ai culcat cu toţi, aşa ai făcut?

Aşa ai făcut, aşa?" Iar eu ştiu că nu mai sunt prinţesa lui şi că nici nu voi mai fi vreodată.

În doi ani voi avea douăzeci şi unu de ani. Voi fi la facultate atunci. M-am imaginat iarna, purtând pălării şi fulare asortate, cu nasul şi obrazul roşii, strângând în mână un pahar de cafea sau de ceai de la Starbucks, în timp ce merg la curs. Credeam că vara aveam să merg prin campus în fuste scurte, expunându-mi picioarele lungi, prefăcându-mă că nu observ bărbaţii care mă privesc. Am crezut că aş fi mers la petreceri cu brăţări fosforescente, butoaie de bere şi băieţi simpatici. Am fi locuit într-o casă dărăpănată, probabil şase oameni, trei băieţi şi trei fete şi ne-am fi cuplat toţi între noi. Doi dintre ei ar fi format un cuplu, iar noi, restul, am fi râs de ei, dar în secret am fi crezut că e drăguţ şi am fi sperat să se căsătorească şi să mergem la nunta lor şi am fi vorbit despre „anii nebuni de facultate", aşa cum făceau Karen Hennessy şi prietenii ei. În anii ce-ar urma ne-am amuza că nu reuşim să păstrăm curăţenia în casă, dar nu ne-ar păsa pentru că am bea vodcă la prânz şi ne-am uita la *Home and Away,* înainte de siestă, apoi am lua-o de la capăt, încă o petrecere, încă un club de noapte pe care să îl vizităm, alţi tipi pe care să-i întâlnim. Aş veni acasă în weekend ca să-mi spele mama hainele, să le văd pe Ali, Jamie şi Maggie şi aş vorbi despre noii mei prieteni, pentru ca ele să ştie că sunt populară, că am note bune la facultate, că nu mi-e dor de Ballinatoom sau de cineva de acolo.

Niciodată nu m-am gândit că asta avea să fie viaţa mea, un univers minuscul, o viaţă în casa asta, alături de ai mei şi de Bryan care au grijă de mine, cocoloşindu-mă cu vorbele şi cu gesturile lor atente, prizonieră a acestei vieţi, a acestei *existenţe.*

Nu există cale de scăpare.

„Nu mai rezist", a spus mama seara trecută. „Pur şi simplu, nu mai rezist".

Nici eu nu cred că mai rezist.

•

— Arăţi distrusă, mi-a zis Bryan la cină.

— Da?

— Aha, ai ochii roşii. Eşti OK?

Eu şi mama abia ne uităm una la cealaltă, iar eu îi pot citi gândurile – „Te rog, Emma, te rog să nu spui nimic" – în timp ce îmi dă pasta de mazăre.

— Nu ştiu, îi răspund, punându-mi o porţie de mazăre lângă cârnaţii vegetali, din năut şi spanac. N-am dormit prea bine.

Se aude cheia răsucită în uşa din faţă. Precious miaună. Apoi uşa e trântită.

— Ai întârziat, zice Bryan, uitându-se la telefon ca să vadă cât e ceasul, în timp ce tata îşi lasă servieta la uşă.

Pare extenuat până în măduva oaselor, până şi părul şi mustaţa i s-au pleoştit. Chiar şi hainele îi sunt prea mari, pentru că a slăbit. Se aşază pe scaunul lui, iar Bryan se întoarce către mama.

— Mamă?

— Da?

Se uită spre grădină şi se încruntă. Se ridică, iar Bryan se străduieşte să zâmbească, însă ea s-a ridicat doar ca să tragă draperiile. E prea multă lumină afară. Mai ia o gură de vin, în timp ce se aşază la loc. O deranja lumina.

Bryan merge spre blat şi se întoarce cu o farfurie cu plăcintă cu carne. Nici el, nici tata nu spun nimic. Nu se aude decât scârţâitul cuţitului pe farfurie în timp ce tata se apucă să mănânce, cum suflă tare şi îşi face vânt cu mâna când îşi dă seama că mâncarea e prea fierbinte, cum bea apă ca să se răcorească. Mâncăm în tăcere. Mă întreb dacă întotdeauna va fi aşa. Vom fi doar eu cu ei doi, luând cina la aceeaşi oră, plăcintă cu carne, lunea, bacon şi varză, marţi, lasagna, miercuri, fasole prăjită joi, somon şi broccoli fiert, vineri, tartă şi salată de la Organic Kitchen Project sâmbătă, carne prăjită, duminică, orice mâncare vegetariană mi-a cumpărat mama care să se încălzească la microunde până ţiuie că e gata? Bryan ar veni acasă în fiecare weekend, pentru o perioadă, împingându-mă pe canapea vinerea ca să ne uităm la *The Late Late Show* sau la un film, întrebându-mă ce-am făcut în săptămâna aia, dacă am planuri pentru sâmbătă, dacă m-am mai gândit la absolvire sau la facultate, la vreun curs, la vreun curs online sau la orice idee care i-ar veni lui în minte ca să încerce să mă forţeze să ies din casă şi să revin la normalitate.

Dar curând va fi îngrozit de această viaţă. Se va gândi cu groază când va trebui să deschidă uşa acestei case bântuite. Apoi un weekend nu va veni acasă, apoi încă unul. Va începe să vină acasă o dată pe lună, apoi doar la zilele de naştere, apoi doar la sărbători, apoi poate doar de Crăciun şi de Paşte. Se va muta departe, în Canada, Australia sau Japonia, undeva suficient de departe, încât să nu se simtă vinovat că nu ne va vizita mai des. Vor apărea e-mailurile, promisiunile că ne vom vedea pe Skype, coletele pline de lucruri scumpe, inutile, pe care „le-am văzut şi m-am gândit la tine". Apoi va întâlni o tipă care îl va face să râdă mult, de a cărei familiei iubitoare se va ataşa. Ei îl vor primi ca şi cum ar fi unul de-al lor. O va aduce acasă să ne cunoască, mă va privi cu prudenţă şi îmi va vorbi pe un ton blând. Vor avea copii şi ne vor vizita şi mai rar.

„Copiii sunt atât de sensibili la energie", îşi vor spune unul altuia. „Nu vrem ca ei să absoarbă energia negativă din *casa aia*". Iar el va încerca să se convingă să nu mă învinovăţească (vina mea). Îşi va spune că nu trebuie să-

şi dorească să fi avut o soră diferită (una care să nu fi fost *târfă, căţea, curvă).* Mai multe e-mailuri. Mai multe apeluri telefonice. Mai multe Crăciunuri petrecute cu familia ei, în timp ce eu şi ai mei mâncăm varză de Bruxelles cu dressing, în faţa televizorului, îmbuibându-ne cu carbohidraţi şi filme clasice redifuzate. Mă voi uita la mama şi la tata şi voi fi uimită cât de bătrâni au devenit, cum au împlinit, 65, 70, 75, 80, 85, 90, iar eu nici n-am observat. Şi apoi îmi voi da seama că şi eu am îmbătrânit, oasele vor începe să-mi trosnească atunci când pielea mi se va strânge în jurul lor. Voi sta în acelaşi pat de o singură persoană în care am dormit de mică şi mă voi uita la tavan, întrebându-mă unde au dispărut stelele.

Tata îşi drege glasul.

— Am nişte noutăţi.

Ridic imediat capul. Noutăţi. *Doi ani, ar putea dura. Doi ani.* Dar poate că au auzit ceva, poate că Fitzy a hotărât să-şi schimbe pledoaria, să pledeze vinovat, şi l-au sunat pe tata, în loc să mă sune pe mine. Poate că totul s-a terminat.

— Noutăţi?

— Da, zice el, mişcându-şi nerăbdător degetele pe marginea feţei de masă. Nora, faţa asta de masă e murdară.

— Serios?

Ne uităm cu toţii la faţa de masă murdară.

(„Ai grijă!", obişnuia ea să strige la noi. „A fost scumpă.")

— Ciudat. Am spălat-o ieri.

— Eşti sigură? insistă tata.

— Am spus că am spălat-o, bine? Nu ştiu de ce simţi nevoia să pui la îndoială orice spun şi orice fac.

— Nora, doar ţi-am pus o întrebare. Uită-te la…

— Ai noutăţi? îi întrerup eu.

(Poate că totul s-a terminat.)

— Despre ce e vorba?

(Poate că lucrurile se vor întoarce la normal.)

Tata se încruntă (poate că voi uita că toate astea s-au întâmplat), de parcă încearcă să-şi amintească despre ce vorbea.

— Aa, spune el. Da. Păi, managerul zonal a venit azi la sucursală.

Dezamăgirea îmi trece ca o suliţă prin piept, înţepându-mi plămânii. Îi simt cum se usucă în mine. *Proastă, proastă, proastă.* Bineînţeles că nu s-a terminat.

— Şi, da, am discutat despre un val recent de transferuri de la bancă.

— Nu e vina ta.

Simt dezamăgirea din vocea mamei. Mă întreb dacă se va întoarce şi va spune „E vina Emmei”. Ia paharul de vin.

— Comisioanele pentru conturile curente sunt foarte mari acum, mulţi oameni se mută la Ulster Bank sau la una dintre celelalte bănci. Discutau despre asta zilele trecute la emisiunea lui Ned O’Dwyer şi sunt sigură că am citit şi un articol despre asta, în *Examiner.* Nu-i nici pe departe vina ta, Denis, nu-i aşa?

Pare că încearcă din răsputeri să stea drept. (Credeam că eşti ca un stejar. Credeam că eşti înalt, bun şi puternic şi că niciodată nu vei putea fi dărâmat.)

— Ei bine, zice el, au luat o hotărâre.

— Ce hotărâre? întreabă Bryan.

— Mă vor transfera la altă bancă, în oraş, zice el, încercând să zâmbească. Asistentul managerului de la sucursala din Douglas se pensionează, iar acolo e mult de muncă şi vor pe cineva cu experienţă să îi ia locul.

— *Asistent* manager? spune Bryan.

— Păi, sucursala e mult mai mare decât cea din Ballinatoom, zice tata, ridicând din umeri. E bine.

Se întoarce spre mama şi o strânge de mână.

— E un lucru bun, Nora. Sigur, ce diferenţă poate fi? Munca e tot muncă, oriunde o fac, nu-i aşa?

Tata a lucrat la sucursala din Ballinatoom aproape patruzeci de ani. A început acolo când s-a lăsat de şcoală, devenind dintr-un simplu casier asistent manager şi, apoi, manager. Obişnuia să glumească şi să spună că banca era amanta lui, iar mama îşi dădea ochii peste cap, dar o auzeam cum îi zicea la telefon Sheilei Heffernan: „Ah, Denis munceşte atât de mult – locul acela s-ar destrăma fără el”. Aparent, tata a insistat să folosească computere în bancă, înainte ca oricine altcineva din oraş să le folosească, tata l-a convins pe şef să facă o renovare acum câţiva ani, tata se asigura că ghivecele cu flori erau aranjate frumos în fiecare vară, el era cel care organiza evenimente speciale pentru angajaţi, la petrecerea de Crăciun, pentru a le arăta că le aprecia munca. Când era întrebat ce lucra, răspundea: „Sunt manager la bancă”, de parcă ar fi spus „Sunt fotbalist profesionist la Manchester United” sau „Sunt preşedintele Statelor Unite”.

— Şi asta e, spune el.

Ne continuăm cina în linişte. Mă uit la ei şi văd cât de obosiţi sunt.

Eu am făcut asta. Eu le distrug vieţile.

Parcă îl şi văd pe avocatul băieţilor întrebându-mă (Oare îi va reprezenta un singur avocat? Nu, sigur Ciarán O’Brien îşi permite un avocat mai bun pentru Paul decât şi-ar putea lua Dylan Walsh):

„Ți-ai schimbat declarația, nu-i așa, Emma? Ai recunoscut că ai mințit în prima ta declarație. Cum am putea avea încredere într-o fată care recunoaște că e o mincinoasă? Cei pe care îi acuzi nu au mințit niciodată. Ei au fost sinceri când au vorbit despre acțiunile lor. Martorii lor i-au spus judecătorului ce membrii integri ai societății sunt, ce oameni de încredere sunt, din ce familii respectabile vin. Iar tu vrei să le distrugi viețile, să le distrugi viitorul".

N-ar putea spune asta. N-ar putea, nu?

Mincinosu' roade osu'. Emma O'Donovan este o mincinoasă.

Și-a căutat-o.

— Stați, zic eu, iar familia mea se uită la mine.

„Cei pe care îi acuzi susțin că tu ai acceptat, că ți-ai dat consimțământul. Spun că a fost ideea ta. Spun că tu ai vrut-o".

Dar nu-mi pot aminti. Cum pot ei să demonstreze că mi-am dat consimțământul?

Cum pot eu să dovedesc că nu mi l-am dat?

„Știai că rata condamnărilor în cazurile de viol în țara asta este doar de 1%?"

Atunci, ce rost are?

— Ce rost are ce? întreabă mama.

Nu mi-am dat seama că am vorbit iar cu voce tare. Va deveni din ce în ce mai comun? Viitorii copii ai lui Bryan se vor teme de mine, vor plânge numai când se vor gândi că trebuie să vină în Ballinatoom ca să ne viziteze. „E ciudată", vor spune ei. „Vorbește singură. Miroase urât".

Chiar miros. Când am făcut duș ultima oară? Nu-mi place să mă dezbrac sau să-mi văd corpul în oglindă. Nu mai e corpul meu. (Are sânii mici, nu-i așa? Aha, dar măcar are un cur mișto.)

— Emma? insistă mama panicată. Vrei să spui ceva?

„Părintele Michael a depus azi mărturie în favoarea lui Paul O'Brien. Ar face asta un om al Bisericii, dacă ar avea vreun dubiu în legătură cu veridicitatea declarației domnului O'Brien? Părintele Michael te-a botezat, nu-i așa? Vă vizita în mod regulat, era un bun prieten al părinților tăi? Ai putea spune că a avut oportunitatea să te cunoască, să-ți descopere adevăratul caracter?"

Eu sunt Eva. Eu sunt șarpele din grădina Edenului. Eu sunt tentația.

„Ai fost ușuratică? Te-ai culcat cu toată lumea? Ai fost o târfă și o curvă?"

Fecioară Maria, sfânta virgină. Oh, Maria, concepută fără păcat.

Nu pot spune asta, nu-i așa? Cei de la Centrul de asistență pentru victimele violului au spus că procesul nu va fi cu public, deschis. Dar oamenii

vor veni oricum? Oare în faţa tribunalului mă va aştepta o mulţime, urlând să fiu executată?

— Emma? îl aud pe Bryan şi văd că pare îngrijorat.

Acum sunt o sursă constantă de griji pentru el. Din cauza mea va îmbătrâni înainte de vreme. Îl voi distruge şi pe el.

— Eşti OK?

Nu am vrut să distrug viaţa nimănui. Fitzy avea să meargă la facultatea de arte, iar Paul avea să fie în echipa de seniori a celor de la Cork, iar eu nu trebuia să provoc agitaţie şi totul ar fi revenit la normal, iar toată lumea ar fi uitat de mine şi de toate astea. N-aş fi fost *fata aia.*

Nu mai rezist. Vreau să se oprească.

— Voiam să vă spun că şi eu am noutăţi.

Şi îmi dau seama cum la final ridic vocea de parcă aş pune o întrebare. Şi poate că adresez o întrebare, poate că îi întreb dacă asta vor de mine, dacă asta va îmbunătăţi situaţia.

— Am luat o hotărâre, zic eu, inspirând adânc şi lăsând cuvintele să iasă în grabă. Am hotărât să-mi retrag plângerea.

Mă ridic, arunc resturile în coşul de gunoi şi clătesc farfuria înainte să o pun în uscătorul de vase. „Întoarce-te", îmi spun mie însămi. „Întoarce-te şi înfruntă-i".

Tic, tic, tic, tic. Ceasul de bucătărie se învârte, numărând secundele pentru noi. Şi totuşi nimeni nu spune nimic. Aerul din cameră devine sufocant şi necăcios.

— M-aţi auzit? zic eu. Îmi voi retrage plângerea.

— Am auzit, spune mama îngrijorată. Cum ai ajuns la această decizie?

— Eh, spun eu, încercând să par convingătoare, ştii care sunt statisticile pentru condamnare. Nu văd ce rost are să trec prin toate astea când, oricum, nu voi câştiga niciodată.

Ezit, aşteptând, *aşteptând* ca mama şi tata să se grăbească şi să-mi spună să nu fiu prostuţă, că sigur voi câştiga, că sigur trebuie să câştig pentru că sunt nevinovată, pentru că eu sunt victima, pentru că n-a fost vina mea. Dar nimeni nu zice nimic.

Privesc ceasul, acul secundelor se mai roteşte o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori.

— Nu ştiu ce să zic, Emma, spune, în cele din urmă, tata.

Mă forţez să mă întorc ca să-l privesc. Mi se pare că văd un licăr de speranţă în ochii lui. Nu am mai văzut de multă vreme speranţă în casa asta.

— E ceva la care trebuie să te gândeşti foarte serios.

— Sunt serioasă, spun eu.

Te rog, spune-mi să nu o fac, tati. Te rog, spune-mi că ar trebui să continui cu asta, te rog, te rog, te rog.

— Vreau doar să-mi văd de viaţă în continuare.

— Ar putea…

Mama vorbeşte atât de încet, încât trebuie să mă aplec peste blat ca să aud.

— Păi, ezită în continuare, ducându-şi îngrijorată mâna la frunte şi frecându-se la ochi. Ar putea fi… mai uşor, presupun.

Se opreşte la cuvântul „uşor", şocată că i-a scăpat. *Emma Uşuratica. Întotdeauna a fost uşuratică, uşuratică, uşuratică.*

— Mai bine, vreau să spun, ar putea fi mai bine. Pentru tine, Emma, vreau să spun. Ar putea fi mai bine pentru tine. Dacă asta vrei tu, desigur.

Şi ea speră.

Asta va schimba situaţia? Totul va fi ca înainte?

Mama şi tata încep să mănânce din nou, maxilarul tatei trosneşte când mestecă, mama ia o gură de apă, îi curge o picătură.

Mă aşez la loc.

— Stai, deci asta e?

Tresărim toţi trei când îl auzim pe Bryan, surprinşi de tonul lui dur.

— La naiba, asta e?

— Ai grijă cum vorbeşti, Bryan, îl atenţionează mama.

Tata îşi aruncă şerveţelul peste farfurie.

— Ai ceva relevant de adăugat la această conversaţie, Bryan? Sau ai de gând doar să înjuri?

Bryan scutură din cap şi văd cum se înroşeşte în obraji de furie.

— După toate astea, ai de gând să te dai bătută?

După întâlnirea din biroul domnului Griffin am mers la secţie. Ne aşteptau. Poliţistul care ne-a preluat mi-a spus că ar trebui să merg la medicină legală pentru un consult.

— Va fi doar unul de rutină, mi-a spus el. Vor lua câteva fire din părul din cap şi din cel pubian, vor lua nişte probe de sub unghii, probe orale, vaginale şi, ăăă, anale.

La cuvântul „anal", mama a ieşit din cameră. I-am spus poliţistului că nu vreau să merg la Centrul de asistenţă medicală pentru victimele abuzurilor sexuale, deoarece nu a fost niciun abuz sexual. M-am prefăcut că dorm în acele poze. Le-am spus că totul a fost o glumă şi că vreau să se sfârşească totul.

Şi ei au folosit această declaraţie împotriva mea.

Bryan a ajuns acasă în ziua următoare. L-am auzit discutând în şoaptă cu mama, cum a ridicat tonul. A venit în cameră ca să mă vadă, a dat televizorul pe mut şi mi-a luat mâinile într-ale lui.

— De ce nu mi-ai spus? m-a întrebat. Am fost atât de rău cu tine, te-am sunat… a tuşit ca să nu plângă. Am crezut că totul a fost din vina ta.

A fost vina mea, dar n-aş fi suportat ca Bryan să creadă asta.

— Am crezut că tu ai vrut-o, a zis el.

Şi poate că şi asta era adevărat. (Poate că eu mi-am căutat-o.) S-a uitat la mine şi a părut distrus. Şi nu mai era nervos. Nu părea că mă urăşte. Am avut nevoie de asta. Am avut nevoie de susţinerea lui Bryan. Am avut nevoie de cineva să aibă grijă de mine. Aşa că am fost de acord cu el. Am spus că n-a fost vina mea.

Am spus că am fost *acel cuvânt.*

Am spus că a fost viol.

— Nu renunţă, Bryan, zice mama. Ea…

— Chiar dacă tu decizi să-ţi retragi plângerea, cine spune că DPP nu va continua, oricum? Doar o fac pentru binele statului, corect?

Mă întorc panicată spre tata.

— Nu mă vor face să mărturisesc, nu-i aşa? Nu mă pot forţa dacă eu nu vreau.

— N-aş crede, zice el şi pune mâna pe umărul meu ca să mă liniştească. Dar îl voi suna mai târziu pe Aidan Heffernan şi îl voi întreba ce crede.

— Bine, zice Bryan, ei tot ar putea să-ţi folosească declaraţia. Şi fotografiile, adaugă şi văd cum se cutremură, făcându-i-se rău din cauza fotografiilor, din cauza comentariilor de sub ele.

(Arată complet moartă. E mai moartă decât iubita lui Oscar Pistorius[20].) *

(La dracu', sânii Emmei O'Donovan sunt mici. Am crezut că sunt mai mari.)

(Măcar are un cur mişto. 😊 😊)

Sunt doar un obiect.

Nu sunt decât o adunătură de fragmente dintr-o păpuşă, gata să fie umplute de mizeriile altora şi date mai departe.

Într-o fotografie, douăzeci de tipi mi-au evaluat corpul, dându-mi note de la unu la zece. Douăzeci de tipi cu care am fost în aceeaşi grupă la grădiniţă, care au venit la petrecerile de ziua mea. Douăzeci de tipi despre care am crezut că-mi sunt prieteni.

(Dă-i-o bine târfei ăleia. Mi-a zis că mă vede doar ca pe un prieten în clasa a IX-a.)

[20] Oscar Pistorious, un atlet sud-african, care şi-a împuşcat mortal iubita (n.t.).

M-am uitat la note, ca să văd ce păreri au despre mine. Îmi doresc să fi fost moartă.

— Nici măcar nu știm dacă vor accepta fotografiile la tribunal. Ți-am spus asta deja, zice mama. Nu există precedent și…

— Păi, poate că ar trebui să creăm noi precedentul, răbufnește Bryan. Dacă i se întâmplă și altcuiva asta?

Ar trebui să dau un exemplu. Ar trebui să-mi expun povestea pe blogurile feministe, să mă simt încurajată de postările de pe Twitter ale unor oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată, care s-ar putea ca nici măcar să nu știe unde este Irlanda pe hartă, ca să nu mai zic de Ballinatoom.

Aș fi vrut ca toate astea să se fi întâmplat și altcuiva. Aș fi vrut ca și viața altcuiva să fie distrusă. Așa n-aș fi fost singură.

— Sunt sigură că nu, zice mama. Ei chiar sunt băieți buni. Totul a scăpat de sub control.

Mă uit la ea, mă uit insistent, iar ea nici măcar nu-și dă seama ce-a spus. Trebuie să mă ridic. Trebuie să plec de la masă. Trebuie să găsesc ceva ascuțit cu care să mă joc.

— *Ce dracu'* ai spus? țipă Bryan la ea.

— N-am vrut să sune așa, se bâlbâie ea, întorcându-se spre mine. Vai, Emma, n-am vrut să sune așa, știi că n-am vrut.

— Te rog, lasă tonul mai jos, Bryan, și trateaz-o pe mama ta cu un pic de respect, intervine tata. Asta e casa *noastră* și nu-ți voi permite să ne vorbești așa.

— OK, să uităm ticăloșia pe care tocmai a spus-o, când te-ai referit la animalele care au violat-o în grup pe soră-mea (acel cuvânt) și care au postat poze pe Facebook, pentru ca întreaga lume să râdă de ea (știam că toți râd de mine). Răspunde-mi la o singură întrebare: cum rămâne cu Emma? Ce se va întâmpla cu ea acum?

— La ce te referi? întreabă tata, ridicând din umeri.

— Situația ei nu se îmbunătățește. Când a mers la școală ultima dată? Când…

— Învață acasă, îl întrerupe mama.

Dar Bryan izbucnește într-un râs gutural, batjocoritor.

— Ah, serios? Deci o să dea bacul? Și unde o să facă asta? În St. Brigid? Știe la câte materii o să dea examen? Cum au decurs simulările? A completat formularul CAO[21]? La ce facultate speră să meargă? Ce parcurs speră să

[21] Central Application Office – autoritatea responsabilă din Irlanda pentru repartizarea la facultate a candidaților (n.t.).

urmeze? Unde o să locuiască? Haide, mamă, directoarea şcolii făcute acasă, ar trebui să poţi să-mi răspunzi la toate astea, nu-i aşa?

— Eu, eu… îngaimă ea cu lacrimi în ochi. Păi, eu…

— Nu ştii. Nu ştii pentru că ai renunţat la ea, nu-i aşa?

Aştept ca mama să nege acuzaţia. Aştept să-i spună să nu fie ridicol. Aştept să spună: „Bineînţeles că n-am renunţat la Emma, o iubesc, vrem să avem grijă de ea".

Aştept şi aştept. Voi aştepta pentru totdeauna.

— Şi când a ieşit din casă ultima oară? continuă Bryan. La început, când s-a întâmplat, măcar mergea la şcoală, se întâlnea cu prietenii ei, avea o viaţă…

— Terapeuta spune că e normal să fie aşa.

La început, mama nu credea că era „normal" să fiu aşa. Credea că, dacă spuneam adevărul, ar fi trebuit să stau închisă în cameră, să fac duşuri întruna şi să mă frec cu o perie de sârmă de la Brillo.

— Aparent, mulţi dintre cei care susţin că au fost violaţi, pot fi neobişnuit de calmi la început, spune ea.

Susţin.

— Încă face terapie? continuă Bryan, de parcă n-aş fi în cameră. N-ar fi trebuit ca până acum să se schimbe totuşi ceva? Terapeuta ce zice despre asta?

— Ei bine, Emma abia ne-a spus ce decizie a luat, Bryan, deci de unde să ştiu ce crede terapeuta? Nu pot să citesc gândurile nimănui, doar ştii şi…

— Nu pot scăpa pentru ce i-au făcut. Cum te poţi gândi să o laşi pe Emma…

— Suficient! intervine tata, dând cu pumnul în masă, atât de tare, încât răstoarnă paharul cu vin al mamei, care cade pe podea, spărgându-se. Trebuie să respecţi decizia Emmei.

— Dar…

— Am spus că trebuie să respecţi decizia Emmei.

Tata mă priveşte fix în ochi, pentru prima oară în multe luni.

— Asta e ceea ce vrei?

Răspunsul îmi stă pe limbă. Am senzaţia că îmi străpunge limba. Am senzaţia că acest răspuns e un sacrificiu.

Ai mei mă privesc de parcă mi-ar spune: „Spune da, spune da, spune da" şi îmi dau seama că le e teamă că m-aş putea răzgândi.

— Da, zic eu. Asta e ceea ce vreau.

— Emmie.

O mână îmi dă cu grijă părul de pe faţă.

— Emmie, trezeşte-te, scumpo.

Clipesc şi o văd pe mama cu o ceaşcă şi o farfurioară din porţelan şi cu model floral în mâini.

— Poftim, zice ea şi mi se pare că-mi vorbeşte de undeva, de departe. M-am gândit că ţi-ar prinde bine o ceaşcă cu ceai.

Mă ridic, mă sprijin cu spatele de pat şi iau ceaşca.

— Cum te simţi azi?

Mă simt greoaie. Mă dor mâinile şi picioarele, de parcă am răcit.

— Bea-ţi ceaiul, spune ea, apoi coboară să iei micul dejun cu mine şi cu tati.

— Încă e aici?

— Da.

Strâng ceaşca în mâini.

— Nu prea mi-e foame.

— Păi, Emma, e cea mai importantă…

— … masă a zilei, spunem noi la unison.

— Exact.

Se apleacă să mă sărute pe obraz. Îmi închid ochii în timp ce o face şi simt un miros proaspăt. Probabil, a făcut duş deja.

Ţin ochii închişi în continuare până iese din cameră.

— Emmie?

Deschid un ochi ca să mă uit la ea stând în tocul uşii.

— Da?

— Eşti chiar… ezită ea, doar pentru o secundă. Eşti chiar frumoasă în dimineaţa asta.

Pun ceaşca pe noptieră.

— Te-a forţat cineva să te răzgândeşti? m-a întrebat Joe Quirke aseară, când l-am sunat să îi spun că am hotărât să-mi retrag plângerea, tot scuzându-mă că l-am sunat atât de târziu.

— Nu, i-am răspuns. Doar că nu vreau să mai continue.

— Bine, Emma, e un pic cam târziu pentru asta. Procuratura ar putea să meargă mai departe cu cazul tău.

— Dar nu mă pot obliga să depun mărturie, nu? Am zis eu.

— Nu ştiu.

— Nu mă pot *forţa* să fac ceva ce nu vreau.

(Nu de data asta. Nu acum.)

Apoi l-am auzit pe Bryan cum a urcat nervos la etaj, țipând:

— Refuz să particip la nenorocita asta de șaradă!

Ai mei n-au zis nimic, nu s-au dus după el. Au stat lângă mine pe tot parcursul conversației cu Joe.

— Emma? a întrebat Joe după o pauză mai lungă. Mai ești acolo? Ești sigură că asta vrei?

Am apăsat creionul atât de tare pe hârtie, încât i-am rupt vârful.

— Da, am spus eu, sunt sigură.

Atunci, tata s-a întins și mi-a pus mâna pe umăr. Am închis ochii, simțind cum mă ia amețeala.

Tata stă la masă. Are în față o farfurie cu biscuiți, o cutie cu suc de portocale, iar lângă el, un ceainic în dungi.

— Ia un loc, îmi spune mama.

Îmi toarnă un pahar cu suc, întinzându-mi pastilele. Mă joc cu ele în palmă.

— Denis?

— Da?

Mama îi face semn cu capul spre mine.

— Nu ai de gând să îi spui Emmei „bună dimineața”?

Își drege glasul.

— ’Neața.

Se întinde și mai ia un biscuit, punând deasupra o lingură mare de dulceață de căpșuni.

— Ia un biscuit. Mama ta i-a făcut azi de dimineață.

— Pentru noi?

— Ca să sărbătorim, spune mama, iar el se încruntă la ea.

— E prea devreme ca să sărbătorim, Nora. Încă trebuie să așteptăm răspunsul procuraturii.

Încerc să respir normal. Inspiră. *Unu. Doi. Trei.* Expiră. *Unu. Doi. Trei.*

— Dar faci ce trebuie, știi asta, nu-i așa? zice tata. Suntem mândri de tine, Emma.

Îmi întinde farfuria cu biscuiți, iar eu iau unul.

Aștept să se întoarcă și abia atunci înghit pastila.

— Unde-i Bryan? întreb.

Mama apucă aiurea cutia cu suc și o scapă din mână, căzând pe podea. Se bagă sub masă ca să o ia și, când vrea să se ridice, se lovește cu capul de masă, scoțând un mic geamăt.

— S-a întors la Limerick, răspunde tata când ea se ridică. Plătim mult pentru facultatea lui şi ieri a lipsit deja de la multe cursuri. E timpul să se maturizeze.

Îşi împinge scaunul în spate şi se ridică, apoi îşi ia sacoul de pe spătar şi îl trage pe el.

— Mulţumesc pentru biscuiţi, Nora. Au fost delicioşi.

Se apleacă să o sărute pe obraz. Şi, în timp ce pleacă, îmi pune o mână pe gât, atât de uşor, încât e posibil doar să-mi fi imaginat.

— Ce părere ai despre ei? mă întreabă mama.

— Poftim?

— Biscuiţii. Ce părere ai? Am revenit la o reţetă veche de la Darina[22].

Se lasă pe spate cu scaunul, întinzându-şi mâna să ia câteva dintre caietele ei vechi cu reţete, de pe masa din mijloc.

— Apropo, zice ea, răsfoind paginile vechi cu pete de zahăr granulat, făină şi gălbenuş. Am găsit asta în coperta interioară, adaugă şi îmi întinde un plic. Ţi-e adresat.

Se uită la plic, apoi la mine, încuviinţând din cap de parcă îmi acordă permisiunea de a-l deschide. Pare fericită. Asta îmi doream.

— Cred c-o să mă duc sus, îi spun.

— Dar nu ţi-ai terminat…

— Nu mi-e foame.

Zâmbetul de pe faţa ei dispare. (Mă bucur.)

Trebuia să mă protejezi, aş vrea să-i spun.

Trebuia să fii de partea mea.

Vreau ca amândoi să conştientizeze ce-am făcut. Vreau să-mi spună că am luat decizia corectă, că-mi sunt recunoscători, că vor încerca să se revanşeze faţă de mine cât mai au de trăit. Mă crezi? (Ce să cred? Nu-mi pot aminti.) Ai crezut vreodată că n-a fost vina mea?

•

Nu pot să-i întreb aşa ceva. Nu-i voi întreba niciodată.

Bryan mi-a lăsat laptopul pe scaun, cu cablul înfăşurat în jur ca să îl ţină închis. Îl pun pe masa de toaletă şi mă aşez, întorc plicul acela murdar şi îmi recunosc scrisul de mână de deasupra unei urme de făină. Pe spate e un avertisment scris cu majuscule – NU DESCHIDE PÂNĂ LA TREIZECI DE ANI –, dar îl ignor şi bag degetul sub marginea aceea lipită, ca să îl deschid, tresărind când mă tai în hârtie. E o coală A4, împăturită de vreo douăzeci de ori. O scot uşor, încercând să îndrept cutele şi, imediat ce o văd, îmi amintesc exact despre ce e vorba.

[22] Darina Allen, bucătăreasă recunoscută la nivel internaţional (n.t.).

— Va fi precum o capsulă a timpului, ne-a explicat domnişoara McCarthy când a scris pe tablă întrebarea următoare: „Unde mă văd la treizeci de ani?”. Şi eu am scris una când eram în clasa a X-a, în anul de tranziţie, şi abia aştept să o deschid când voi împlini treizeci.

A adăugat grăbită că mai sunt câţiva ani până atunci şi am văzut cum Jamie îi dă un cot lui Ali, strâmbându-se pentru că domnişoara McCarthy simte nevoia să ne amintească mereu cât de „tânără” e ea.

— Nu a trecut atât de mult timp de când am stat eu în locul vostru, să ştiţi.

Ali a început să chicotească.

— Ce e atât de amuzant? a întrebat domnişoara McCarthy când J. a izbucnit în râs, apoi Ali, apoi eu şi Maggie, din cauza chicotelilor molipsitoare.

— Nimic, am zis noi repede, deşi abia mai puteam respira de la atâta râs. Scuze, domnişoară, scuze.

Şi-a dat ochii peste cap şi ne-a spus să ne revenim. Dar a mai urmat o serie de chicoteli. Apoi Jamie a izbucnit din nou şi a scos un grohăit de la atâta râs, ceea ce a făcut-o pe Ali să râdă şi mai tare, iar eu a trebuit să mă aplec, prefăcându-mă că-mi căutam ceva din ghiozdan, ca să-mi ascund faţa. După câteva minute m-am ridicat, stând dreaptă şi ignorându-le pe fete. M-am uitat pe fereastră, încercând să mă controlez, ca să nu ne trimită în biroul domnului Griffin.

— Unde te vezi la treizeci? a întrebat din nou domnişoara McCarthy.

Când sunetul pixurilor pe foi a început să umple camera, am ştiut că mai târziu nu avea să fie mai bine de atât.

Mă uit la scrisoare. Cuvintele sunt şterse, cerneala s-a scurs pe alocuri. „Mă voi căsători cu un milionar, voi avea doi copii – un băiat pe nume Harry şi o fată pe nume Haze – care vor fi îngrijiţi de o dădacă, voi avea un bucătar personal, o vilă, o menajeră”, iar la final am adăugat asta: „Şi intenţionez să fiu foarte fericită”.

Îmi tremură mâinile de parcă ar fi prea slăbite să mai ţină foaia. O scap şi cade pe podea. Mă uit la ea. Sunt doar cuvinte. Doar cuvinte pe o foaie.

Desfăşor cablul din jurul laptopului şi îl deschid, mă loghez pe Facebook. Derulez în jos, poze cu picioare bronzate pe o plajă albă, dulciuri de la Ladurée, o pizza de la Domino, pe jumătate mâncată, statusuri scrise cu multe emoticoane şi semne de exclamaţie, toţi zâmbesc. Toată lumea e fericită.

Intenţionez să fiu foarte fericită.

Sarah Swallows a încărcat 70 de fotografii într-un album nou, denumit „Ceremonia de absolvire”. Mă uit prin ele, la fetele în uniforme, îmbrăţişând

profesorii, cu lacrimi în ochi, văd o poză cu domnul Griffin care ţine un discurs în amfiteatru. (Ar fi trebuit să fiu acolo.) Apoi o poză cu Sarah fără puloverul de la uniformă, fusta ei e acoperită cu semnăturile fiecărei fete din anul nostru (mai puţin a mea), alta cu Sarah şi Julie în Reilly's Pub, cu privirile înceţoşate, cu rimelul întins şi o poză cu toate. Acum s-au întors la petrecerea *de neuitat* de la Dylan Walsh, *wooohoo,* şi văd o poză cu ei toţi – Sean, Eli, Maggie, Ali, Jamie şi Jack, alături de alţi trei sau patru băieţi – ţin pahare din plastic pentru shoturi ridicate în semn de toast către fotograf. Maggie şi Eli se ţin de mână.

Probabil că sunt din nou împreună.

(Îmi doresc să fi fost acolo.)

Îmi verific inboxul. E plin din nou cu mesaje care îmi spun cât de dezgustătoare sunt, că sunt o mincinoasă, că inventez totul. *Târfă, mincinoasă, paraşută, căţea, curvă.* Poate că sunt. Nu-mi amintesc, oricum.

Ah, da, iubito. Îţi place, nu-i aşa? Eşti o fată cuminte. Eşti o fată cuminte.

Nu-mi pot aminti, am spus.

Deschid un e-mail. E o poză cu o pernă şi un link către o pagină de Wikipedia. **Asfixie** sau **asfixiere** (din greacă *a* – „fără" şi *σφυξία* – „bătaie de inimă") este o stare care apare când corpul nu mai primeşte suficient oxigen din cauza unei respiraţii anormale. Un exemplu de asfixiere este sufocarea. Asfixierea cauzează hipoxie. Care afectează, în primul rând, ţesuturile şi organele. Asfixierea se poate produce în multe circumstanţe – în toate aceste circumstanţe, corpul nu primeşte suficient oxigen prin procesul de respiraţie pentru o perioadă lungă. Constricţia sau obstrucţia căilor respiratorii poate fi cauzată de: astm, laringospasm, de prezenţa unor materiale străine, de mediile în care oxigenul este greu accesibil – sub apă sau în vid – sau de cele în care, deşi există un nivel suficient de oxigen, nu se poate respira normal pe fondul excesului de fum. Asfixierea poate duce la comă sau la moarte.

Doar un sfat, scrie mai departe în e-mail. Îl şterg. Le şterg pe toate. Cu excepţia unuia.

„Hei, Emmie.

Mi-e dor de tine. N-ar trebui să-ţi spun asta. E ca şi cum aş încălca pactul nostru, prin care am stabilit că nu am voie să întreb cum te simţi sau să-ţi spun cum mă simt. Dar mi-e dor de tine. Deci, iată, am zis-o.

M-am întâlnit cu Bryan azi-dimineaţă când pleca la facultate. Era cam nervos, Em. Nu te supăra, dar mi-a spus ce-ai decis să faci. Nu încerc să-ţi spun ce să faci şi chiar încerc să-ţi înţeleg motivele, chiar dacă, în fiecare zi când îi văd pe nemernicii ăia, tot ce vreau să le pocesc mutrele.

Scuze. Am spus că n-o să-ţi scriu despre mine. Nu vreau să vorbesc despre mine. Vreau să fii fericită din nou, Emmie. Ştiu că acum crezi că nu e posibil, dar vei fi. Ştiu asta. Te-am minţit eu vreodată?

Vreau să-ţi spun ceva. Nu ştiu dacă te deranja şi, dacă da, îmi cer scuze, dar m-am gândit la noaptea aia în care am venit la tine acasă după ce am aflat ce s-a întâmplat. Şi tu ai încercat să mă săruţi, dar eu n-am vrut şi nu pentru că nu te plăceam – să recunoaştem, cred că ştim amândoi că nu e aşa –, dar n-am vrut să profit de tine. Tu plângeai şi totul o luase razna, iar eu n-am vrut să înrăutăţesc lucrurile. Dar şi eu am vrut, Emmie. La naiba, scuze, probabil că spun cele mai tâmpite lucruri acum, dar vreau să ştii asta. Ar fi trebuit să te sărut pe trambulină în seara petrecerii. Eram pe cale să o facem, nu? Ştii despre ce vorbesc sau mă fac de râs iar? Îmi amintesc că mă uitam la tine şi nu-mi venea să cred cât frumoasă erai, cum e posibil ca un om să arate perfect şi ar fi trebuit să o fac, dar n-am vrut să mă opresc din a te privi. Îmi doresc să te fi sărutat în acea seară. Îmi doresc să te fi sărutat, iar tu să fi acceptat şi să hotărâm să stăm acasă, să ne uităm la televizor cu Jen şi cu Bryan. Nici n-ai idee cât aş da ca *să mă întorc în seara aia,* să schimb tot ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să fiu acolo să te protejez. Îmi pare rău, Em.

Conor. X"

Îl şterg şi pe ăsta.

Ar fi trebuit să-l sărut în seara aia, pe trambulină. Ar fi trebuit să-l sărut, ar fi trebuit să mai stăm când ceilalţi au plecat la petrecere. Ne-am fi putut uita la filme cu Bryan şi cu Jen, să oftăm când s-ar fi dus la culcare, iar Bryan ne-ar fi spus să nu facem nimic ce el n-ar face. Ar fi trebuit să mă dezbrac, să mă uit la el când m-ar fi privit ca şi cum aş fi fost cea mai frumoasă fată din lume. Ar fi trebuit să-l las să mă iubească. Ne-am fi îndrăgostit. Am fi hotărât să candidăm la o facultate în acelaşi oraş, ca să fim împreună indiferent de orice. Ne-am fi putut căsători la douăzeci şi doi de ani, ignorându-i pe cei care ne-ar fi spus că suntem prea tineri, pentru că noi am fi ştiut adevărul. Încă ne-am fi ţinut de mână la optzeci de ani, le-am fi povestit tuturor cum am crescut împreună, cum am fost cei mai buni prieteni şi cum acea prietenie s-a transformat în dragoste. „Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru mine", le-aş fi spus nepoţilor mei, „dar l-am făcut să aştepte". Iar Conor mi-ar fi făcut cu ochiul şi ar fi spus: „A meritat să aştept". Aş fi fost fericită.

Acum nu mai pot fi cu el niciodată. Le aparţin acelor băieţi. E ceva atât de clar de parcă m-ar fi marcat cu fierul încins. Şi-au marcat numele cu fierul încins în inima mea.

Mă uit la reflexia mea din oglindă. Cum e posibil ca, în funcție de poziția ochilor, a nasului și a gurii, o persoană să fie frumoasă, iar alta, nu? Dacă ochii mei ar fi fost un pic mai apropiați? Sau dacă nasul meu ar fi fost mai mare? Dacă aș fi avut buzele mai subțiri sau gura prea mare? Cum ar fi fost viața mea atunci? S-ar mai fi întâmplat totul din seara aia?

Candyman, șoptesc spre oglindă. *Candyman. Candyman.*

Închid ochii, aștept, sper că un cârlig mi se va agăța de piele și îmi va jupui toată frumusețea. Voi avea o altă față.

Clipesc, dar sunt doar eu. Nu știu dacă să fiu dezamăgită sau ușurată.

Mă uit în ochii fetei din oglindă. Mă ridic, îmi dau jos colanții și hanoracul și mă uit la fata cu pielea palidă care stă acolo, în sutien și chiloți.

Îi ating sânii.

La dracu', sănii Emmei O'Donovan sunt mici. Credeam că sunt mai mari de atât.

Mă întorc.

Măcar are un cur mișto.

— Emma? strigă mama de jos. Emmie, unde ești?

— În dormitor.

— Vrei să cobori? Vreau să vorbesc cu tine.

Iau o gură de aer. Încă una. Inspir. *Unu. Doi. Trei.* Expir. *Unu. Doi. Trei.*

Mă îmbrac, acopăr corpul.

Mă uit la reflexia mea din oglindă.

Arăt normal. Arăt ca o fată cuminte.

— Emmie? strigă mama iar.

— Vin, spun eu. Imediat cobor.

Și cobor, forțându-mă să zâmbesc ca să arăt normal. E important ca acum să arăt normal. E important să arăt ca o fată cuminte.

Postfață

În ambele cărți, *Only Ever Yours* și *Și-a căutat-o,* am optat pentru un final ambiguu. N-am vrut să fie senzațional sau să influențez emoțional cititorul. Am luat această hotărâre pentru că am vrut să am un sfârșit credibil.

Unii cititori ai cărții de față au fost supărați că, în cele din urmă, Emma a capitulat. Au vrut să o vadă luptând, cerând dreptate pentru ce i s-a întâmplat. Și eu aș fi preferat să văd asta, dar, din nefericire, nu mi s-a părut un final credibil. Deși pare că societatea noastră nu susține abuzurile sexuale, vom descoperi destul de repede cât de frecvente sunt. Abuzul sexual (de la atingere nedorită la viol) e atât de comun în rândul femeilor, încât e aproape inevitabil. Le învățăm pe fete cum să se ferească să nu devină victime ale unui viol, deși știm că este o luptă pe care nu o putem câștiga. După ce am scris acest roman, mai multe prietene mi-au povestit ce li s-a întâmplat. O mână pe sub fustă, un tip care nu accepta un răspuns negativ, o noapte în care au fost prea bete ca să-și dea consimțământul, dar cred că au fost forțate, oricum. Am împărtășit aceste povești și ne-am dat seama că erau o parte esențială din viața unei femei, ca durerile menstruale sau metodele contraceptive. Și pe toate cele care mi-au prezentat poveștile lor le leagă ceva: rușinea. „Eram beată…", „Eu l-am adus la mine acasă…", „Am adormit la acea petrecere…", „Am încremenit și n-am putut să-i spun să se oprească…"

E vina mea. E vina mea. E vina mea.

Când le-am întrebat dacă au mers la poliție să depună plângere, doar una din douăzeci a spus „da".

Celelalte s-au uitat la mine: „Nu. Cum aș fi dovedit? Cine m-ar fi crezut?"

Și nu am avut cum să le contrazic.

Nu vreau să mai trăiesc într-o astfel de lume.

Văd fetițe care se joacă în parcul din zona în care locuiesc și mă tem foarte tare pentru ele, din cauza culturii în care cresc. Ele merită să trăiască într-o lume în care abuzul sexual este izolat, într-o lume în care e luat în serios și în care pedepsele pentru infractori sunt severe și se aplică imediat.

Trebuie să vorbim despre viol. Trebuie să vorbim despre consimțământ. Trebuie să vorbim despre blamarea victimelor, despre umilințele la care sunt supuse și despre standardele duble pe care le aplicăm bărbaților și femeilor.

Trebuie să discutăm până când toate fetele ca Emma din această lume vor primi susținere și vor fi înțelese. Până vor simți că sunt crezute.

Louise O'Neill

virtual-project.eu